

«Τοπική διοίκηση» και ιμπεριαλιστές ληηλατούν το λαό και τη χώρα! Οργάνωση και Αγώνας να γίνει η Οργή!

Αθήνα, 16/3/2023

Προχωράει η διαδικασία που ανέλαβε το έργο της «μη συγκάλυψης» του εγκλήματος των Τεμπών! Οι πολιτικοί συνένοχοι του εγκλήματος συνεδριάζουν στα πλαίσια της λεγόμενης «Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας» για να βρουν τον ένοχο! Κορώνες, καυγάδες, «αποκαλύψεις» για το αν λειτουργούσε και τι είναι η «τοπική διοίκηση» βομβαρδίζουν το λαό. Όλοι μαζί, στα πλαίσια της κοινοβουλευτικής διαδικασίας (τους), «αγωνιούν» και «αγωνίζονται» για να βρεθούν οι αιτίες για να απαντηθούν τα γιατί της αιματοβαμμένης 28ης του Φλεβάρη. Η κυβέρνηση παρουσιάζει το μαύρο άσπρο και ενεργοποιεί όλους τους μηχανισμούς για να βγει το «συμπέρασμα» ότι «φταίνε οι εργαζόμενοι»! Ο ίδιος ο Μητσοτάκης πρωτοστατεί σε δηλώσεις που ανοίγουν αυτή την κατεύθυνση. Ο ΣΥΡΙΖΑ παρουσιάζει «μεγάλα ποσοστά» εκτέλεσης των έργων και ζητάει «απαλλαγή» γιατί κυ-

βέρνησε μόνο μια φορά! Το ΠΑΣΟΚ προσπαθεί να κρυφτεί πίσω από τους δύο «μεγάλους», την ίδια ώρα που δηλώνει πως πάει και με τους δύο. Η ηγεσία του ΚΚΕ μπήκε πρόθυμα στον χορό και υπερθεμάτισε στην «έρευνα» αυτή, ζητώντας να φτάσει ως το 2007! Το ΜεΡΑ25 επιχειρεί να σερβίρει ξανά τις απάτες του «ρεαλισμού» της υποταγής στους όρους και τις δυνάμεις που φέρνουν τις δολοφονίες στη ζωή και τα δικαιώματα. Ταυτόχρονα, οργιάζει η φασίζουσα και φασιστική προπαγάνδα των Βελόπουλου και Σία, που επιδιώκει να εγκλωβίσει τη μαζική οργή στα πιο μαύρα αδιέξοδα.

Αυτός ο βομβαρδισμός λαού και νεολαίας έχει ένα κοινό και πραγματικό στόχο για όλους αυτούς που παριστάνουν ότι ερευνούν το έγκλημα. Με όλα αυτά στην πραγματικότητα «βομβαρδίζουν» την εκτεταμένη και βαθιά οργή. Επιδιώκουν να την καταστείλουν, να την αδρανοποιήσουν. Να μετατρέψουν λαό

και νεολαία σε «θεατή» που θα παρακολουθεί τον καυγά, τα «στοιχεία», τις «αποκαλύψεις», τις καταγγελίες (ή «καταγγελίες») και με βάση αυτά θα προσπαθεί να αποφασίσει ποιον (δεν) θα ψηφίσει στις εκλογές! Τελικά, και πάνω από όλα, επιδιώκουν να «αποσύρουν» την οργή από τους δρόμους! Επιδιώκουν να κλείσουν τον δρόμο που άνοιξε η έκρηξη της οργής λαού και νεολαίας.

Λαός και νεολαία χρειάζεται να «ανακαλύψουν» πως η «τοπική διοίκηση» της χώρας και οι ιμπεριαλιστές προστάτες της έχουν μία και μόνη γραμμή. Τη συνέχιση της ληλασίας, την ένταση της εκμετάλλευσης. Γι' αυτό προωθούν κιόλας -όπως με το νερό- τα επόμενα εγκλήματα τους. Γι' αυτό και η οργή έναν μόνο δρόμο έχει για να δικαιωθεί. Να γίνει μαζικός αγώνας ενάντια στην πολιτική που επιβάλλει και βαθαίνει τον κοινωνικό και εργασιακό μεσαίωνα.

(συνέχεια στη σελ. 2)

Οι αναταράξεις στο αστικό πολιτικό σύστημα

Όσο ο λαός βρίσκεται στο προσκήνιο με αγωνιστικές κινητοποιήσεις και διεκδικήσεις, τόσο θα δυσκολεύει και θα στριμώχνει τα αστικά και ιμπεριαλιστικά επιτελεία και από τη μία μεριά θα ορθώνει τείχος αντίστασης στην επίθεση, ενώ από την άλλη θα οικοδομεί τους όρους για νίκες απέναντι στους εχθρούς του.

σελ. 5

Απαντώντας μαζικές διαδηλώσεις Η οργή αναζητά συνέχεια έκφρασης και πολιτικοποίηση

Η τραγική αφορμή του εγκλήματος των Τεμπών ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Το σοκ ήταν τέτοιο που άλλαξε άρδην το κοινωνικό και πολιτικό σκηνικό. Και όχι μόνο στην επιφάνεια. Οι υπόγειες διαδρομές στη συγκρότηση των συνειδήσεων ήρθαν ορμητικά στο προσκήνιο.

σελ. 7

Σε κρίσιμη καμπή ο αγώνας των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση

Η επίθεση δεν θα τελειώσει και είναι απαραίτητο να δημιουργηθούν οι όροι να αποτυπωθούν οι αντιδράσεις στο σύνολο των εκπαιδευτικών, αλλά και να στοχεύσουμε στην προετοιμασία του κεντρικού απεργιακού αγώνα, με συναίσθηση των δυσκολιών της περιόδου, που είναι απαραίτητος για να ανατραπεί η αξιολόγηση.

σελ. 8

Νεολαία Ξεχειλίζει η οργή και αναζητά διέξοδο

Στη διάρκεια των εβδομάδων του λαϊκού ξεσηκωμού, η οργή της νεολαίας για το έγκλημα των Τεμπών ξεχείλισε. Ιδιαίτερα οι μαθητές έγιναν βασικός αιμοδότης των μεγαλύτερων λαϊκών κινητοποιήσεων, των μεγαλύτερων που έχουν γίνει από το 2012 μέχρι σήμερα. Η έξοδος των νεολαϊστικών μαζών στον δρόμο δεν ήρθε από το πουθενά, ούτε είναι ένα αυθόρμητο και παροδικό ξέσπασμα που σχετίζεται απλά και μόνο με τη μικρή ηλικία δεκάδων δολοφονημένων νέων στα Τέμπη.

σελ. 15

**Η Γαλλία φλέγεται - Πραξικόπημα Μακρόν
Η δικτατορία του κεφαλαίου αναγκάζεται να αποκαλυφθεί!
Μαζικά ο λαός στους δρόμους!**

σελ. 17

**Κλυδωνισμοί
στο παγκόσμιο
χρηματοπιστωτικό
σύστημα**

σελ. 12-13

«Τοπική διοίκηση» και ιμπεριαλιστές λεηλατούν το λαό και τη χώρα!

Οργάνωση και Αγώνας να γίνει η Οργή!

Ιδιάζουσα και ασταθής κατάσταση

Ο -μέχρι τώρα-απολογισμός της οργής και μόλις σε δύο εβδομάδες από την έκρηξή της, είναι ιδιαίτερα «πλούσιος» για να μπορεί να αγνοηθεί. Ανέτρεψε πολιτικούς σχεδιασμούς και χρονοδιαγράμματα που βάδιζαν αγέρωχα, έχοντας έτοιμα αντιδραστικά διλήμματα. Επέβαλλε δύο πανελλαδικές απεργίες και πλημμύρισε τη χώρα με εκατοντάδες χιλιάδες απεργούς και διαδηλωτές. Πυροδότησε μεγάλα κύματα αμφισβήτησης και αναζητήσεων στη νεολαία, που αναζητούν ακόμα πιο επιτακτικά όρους εκδήλωσής τους στο δρόμο και τη μαζική πάλη. Διεύρυνε σε πολύ μεγάλο βαθμό τις τάσεις άρνησης και απόρριψης των κομμάτων και των δυνάμεων του συστήματος. Έβαλε σε μεγάλη δοκιμασία τις δυνάμεις της διαμεσολάβησης, τις υποτιθέμενες ηγεσίες του συνδικαλιστικού κινήματος, προκαλώντας έως και διαφορετικές επιλογές των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ για τη συγκέντρωση στην Αθήνα στην απεργία της 16/3. Προκάλεσε προβληματισμούς στα κέντρα εξουσίας για τους όρους αναβάθμισης της καταστολής, που οδήγησαν στην αποπομπή του αρχηγού της Αστυνομίας έναν μόλις μήνα μετά τον διορισμό του.

Τώρα τα κόμματα του συστήματος αναζητούν ανασκευές και διασκευές του εκλογικού πολιτικού προσώπειού τους, και τα -προϋπάρχοντα της οργής- σενάρια των «έκτακτων» κυβερνητικών λύσεων επικαιροποιούνται και τροποποιούνται.

Άμεσος βασικός στόχος όλων των δυνάμεων του συστήματος και των δυνάμεων του συμβιβασμού είναι, όπως ήδη αναφέραμε, να επιβάλλουν και να «πείσουν» τον λαό και τη νεολαία να φύγουν από τους δρόμους. Σε σχέση με αυτόν τον στόχο επιστρατεύτηκαν όλες οι δυνατές επιλογές. Η κύρια ήταν και είναι η ανοικτή αντίθεση-απαγόρευση, όπως αυτή εκφράστηκε με την τρομοκρατία και την καταστολή, με ανοικτή καταγγελία (όπως της ΔΑΠ) των κινητοποιήσεων, με τις πρωθυπουργικές απαιτήσεις για «ευπρεπή θρήνο» και εναντίωση στον «διχασμό» κ.λπ. Συμπληρωματική σε αυτήν ήταν μια «ανοχή» των κινητοποιήσεων, με συγκεκριμένα ωστόσο όρια και προδιαγραφές. «Σιωπηλά» και με «μαύρα μπαλόνια» ήταν η αρχική προτεινόμενη μορφή. Όταν ωστόσο αυτή η μορφή ξε-

περάστηκε από τον λαό και τη νεολαία, καλέστηκαν απεργίες και συλλαλητήρια που η πολιτική γραμμή τους επεδίωκε την εκτόνωση και τον τερματισμό της αναταραχής, την επιστροφή στην πολιτική-εκλογική κανονικότητα.

Το κύριο ζήτημα που χρειάζεται να επισημανθεί είναι ότι, όπως και αν εξελιχθούν τα πράγματα τις επόμενες μέρες και εβδομάδες, η οργή δεν θα εκτονωθεί, η οργή θα είναι παρούσα και ενεργή στις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις στη χώρα!

Η εκτίμηση αυτή βασίζεται σε δύο βασικά δεδομένα. Το πρώτο είναι ότι η οργή αυτή δεν είναι συγκυριακή, δεν αφορά μόνο το αποτρόπαιο έγκλημα της 28^{ης} του Φλεβάρη. Η οργή αυτή συσσωρεύτηκε εδώ και πολλά χρόνια απέναντι στις πολιτικές του συστήματος που δολοφονούν ζωές και δικαιώματα, στις πολιτικές που έχουν φορτώσει με τεράστια αδιέξοδα λαό και νεολαία. Το δεύτερο είναι ότι οι νέες εκρήξεις της κρίσης -καταρχήν με το τραπεζικό κραχ- και η μεγάλη όξυνση στο μέτωπο του πολέμου στην Ουκρανία προδιαγράφουν νέους μεγάλους τρανταγμούς σε μια χώρα που είναι παράρτημα των δυτικών μονοπωλίων, υποθηκευμένη στις τράπεζες της Δύσης και στρατόπεδο των Αμερικανονατοϊκών, στην πρώτη γραμμή της σύγκρουσής τους με τον ρώσικο ιμπεριαλισμό. Σε αυτό το πλαίσιο η άρχουσα τάξη, και η όποια νέα κυβέρνηση, θα εντείνει τη γενικευμένη επίθεση στον λαό και τη νεολαία, θα τροφοδοτήσει ακόμα περισσότερο την οργή. Η απόφαση της ΕΕ για τον τερματισμό της «ποσοτικής χαλάρωσης» και η υπόθεση της «ρωσίδας κατασκόπου» (που την ανακάλυψαν οι Βρετανοί!) είναι οι πρώτες μόνο ενδείξεις για αυτό που έρχεται.

Βρισκόμαστε, συνεπώς, σε μια ιδιαίτερα φορτωμένη κατάσταση και περίοδο, που η απειλούμενη πολιτική αστάθεια δεν μπορεί να αναιρεθεί και να ξεπεραστεί οριστικά από τους όποιους εκλογικούς σχεδιασμούς, από τα όποια σχέδια κυβερνητικών λύσεων. Μια κατάσταση «ιδιάζουσα», που το ιδιαίτερο και κρίσιμο στοιχείο για τους από κάτω είναι και θα είναι αυτό που έχει ήδη τεθεί πολύ φανερά εδώ και δύο εβδομάδες. Πως η οργή που έχει ήδη δώσει τις πρώτες της εκρήξεις και τα πρώτα της αποτελέσματα θα μετασχηματίζεται σε δύναμη πάλης και αγώνα. Πως τα καύ-

σιμα της τεράστιας οργής θα γίνουν ενέργεια συγκρότησης του λαού και της νεολαίας για να γίνονται βήματα στην κατεύθυνση της τροποποίησης του αρνητικού συσχετισμού.

Το κράτος και η πολιτική οργάνωση του συστήματος

Σε σχέση με το ζήτημα που μόλις θέσαμε χρειάζεται να σταθούμε σε ένα δεδομένο εδώ και πολλά χρόνια και διαρκώς οξυνόμενο πρόβλημα. Η άρχουσα τάξη, το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης αναβαθμίζει διαρκώς την οργάνωσή του, τους όρους επιβολής της πολιτικής του στην εργατική τάξη, τον λαό και τη νεολαία. Συγκροτεί και αναπτύσσει ποικιλία κατασταλτικών μηχανισμών. Διατάσσει τη δικαστική εξουσία (του) ώστε να είναι ταχύτατη και αμείλικτη απέναντι σε ό,τι και όποιους κινούνται απέναντι στην πολιτική του. Ξέρει να δημιουργεί παρακρατικούς μηχανισμούς που να δρουν σε συγκεντρώσεις, αλλά και μέσω της ΕΥΠ, ώστε να παρακολουθεί όχι μόνο κυβερνητικούς αντιπάλους, αλλά ΚΥΡΙΩΣ τις όποιες δυνάμεις, πολιτικές ή συνδικαλιστικές, παλεύουν για να ανασυγκροτηθεί η λαϊκή αντίσταση σε κομμουνιστική κατεύθυνση. Διαμορφώνει συνθήκες ενός όλο και πιο ασφυκτικού ελέγχου (στα έτσι κι αλλιώς συστημικά) ΜΜΕ, ώστε όλες οι φωνές τους, οι «κριτικές» τους, οι «ψυχαγωγικές-πολιτιστικές» επιλογές τους, να υπηρετούν, να εξυμνούν, να «ανοίγουν δρόμο» στις πολιτικές του επιδιώξεις. Συνολικά ενισχύει και αναβαθμίζει το κράτος (χωρίς καθόλου να διστάζει για τα οικονομικά έξοδα αυτής της αναβάθμισης...) ως όργανο κυριαρχίας της άρχουσας τάξης.

Παράλληλα, βέβαια, η άρχουσα τάξη έχει τα δικά της (αστικά) κόμματα, τα οποία χρηματοδοτεί και φροντίζει με κάθε τρόπο ώστε να αναπαράγονται, να «ανασκευάζονται», να «ανανεώνονται». Επιπλέον, διαθέτει πλειάδα θεσμών και οργανώσεων (από τα Επιμελητήρια ως τις «Δεξαμενές σκέψης» των παραγόντων της) που μελετούν, εισηγούνται και αναζητούν εφεδρείες και εναλλακτικές για τη στήριξη και την προώθηση των πολιτικών και των στόχων του συστήματος. Θα χρειάζοταν επιπλέον να αναφέρουμε (μιας και το προεδρικό διάταγμα του Μακρόν το κάνει επίκαιρο...) πως αυτή η αδιάσπαστη οργάνωση του συστήμα-

τος πολλές φορές παραμερίζει τον «νομοθετικό μανδύα» της Βουλής για να προβάλλει την «εκτελεστική εξουσία» των πολιτικών του δυνάμεων, που έχουν κάθε ... νομιμότητα με ένα διάταγμα να κάνουν νόμο τα ληστρικά συμφέροντα της τάξης και του συστήματος που υπηρετούν.

Η οργάνωση και η πάλη του λαού

Παραλείπουμε πολλά στην παραπάνω περιγραφή και κυρίως τον καθοριστικό ρόλο που έχουν οι ιμπεριαλιστές πάτρωνες της αστικής τάξης στην «τροφοδοσία», τη συγκρότηση και τη διάταξη για όλους τους μηχανισμούς του αστικού κράτους και για όλες τις αστικές πολιτικές δυνάμεις και θεσμούς, για να περάσουμε στην άλλη όψη αυτής της πραγματικότητας.

Ενώ, λοιπόν, το σύστημα και το κράτος του αναβαθμίζουν διαρκώς και σε όλα τα επίπεδα την οργάνωσή τους, την ίδια στιγμή -και με κάθε τρόπο- αρνούνται το δικαίωμα αυτό στην εργατική τάξη, τον λαό και τη νεολαία. Αρνούνται και απαγορεύουν με νόμους, διώξεις, πρόστιμα, τρομοκρατία και καταστολή στους εργάτες, τον λαό, τους νέους να έχουν τα δικά τους όργανα, τις δικές τους συγκροτήσεις. Από το σωματείο και τον φοιτητικό σύλλογο, ως τη μαθητική συνέλευση και το δημοτικό σχήμα σε μια γειτονιά, κάθε συγκρότηση «επιτρέπεται» μόνο αν τελεί υπό τον πιο άμεσο έλεγχο και τις προδιαγραφές που ορίζει ο εργοδότης, το κράτος, οι πολιτικές του συστήματος. Και βέβαια, στον λογαριασμό των απαγορεύσεων και των «αναγκαίων προδιαγραφών» έχουν μπει εδώ και καιρό και με πολλούς τρόπους και οι ίδιες οι πολιτικές οργανώσεις, για τις οποίες ο λεγόμενος «νόμος για τον Κασιδιάρη» προμηνύει νέες διώξεις και απαγορεύσεις.

Όλα αυτά, βέβαια, δεν είναι καινούρια. Υπάρχουν πίσω τους δεκαετίες συστημικών κηρυγμάτων που βεβαίωναν πως «δεν χρειάζεται πια» το σωματείο, ο φοιτητικός σύλλογος, η πολιτική οργάνωση. Κηρυγμάτων που «προειδοποιούσαν» πως είναι «καθυστέρηση» και «καταπίεση» για έναν εργαζόμενο ή έναν νέο να οργανωθεί. Γιατί προφανώς είναι «πρόοδος» και «ελευθερία» να είναι ο εργαζόμενος και ο νέος έρμαιο του κράτους, των δυνάμεων και των πολιτικών του συστή-

ματος! Όμως τα δηλητηριώδη κηρύγματα δεν αρκούσαν. Και η πορεία όξυνσης της γενικευμένης αντιδραστικής επίθεσης του συστήματος, η διαρκώς μεγαλύτερη όξυνση των ταξικών αντιθέσεων έφερε δίπλα και μπροστά από τα κηρύγματα και τις απαγορεύσεις την πιο ωμή κατάπνιξη των δημοκρατικών δικαιωμάτων των μαζών, τη φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Οι απαγορεύσεις στην καραντίνα δεν ήταν, συνεπώς, «νεοφιλελεύθερη εμμονή», αλλά προετοιμασία του συστήματος για αυτά που επιδιώκει να εμπεδώσει ως «κανονικότητα».

Όλα αυτά χρειάζεται να τεθούν ξανά, στις σημερινές συνθήκες της έκρηξης της μαζικής οργής που πρέπει να γίνει αγώνας! Να τεθούν ξανά στο κίνημα, στον λαό, στη νεολαία, για να αναδειχθούν κάποια βασικά συμπεράσματα και κατευθύνσεις.

Η υπόθεση της ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ του λαού και της νεολαίας είναι πρωτίστως πολιτικό και όχι οργανωτικό ζήτημα. Είναι κρίσιμη αναγκαιότητα να γίνουν, να γίνονται, βήματα συγκρότησης ΟΡΓΑΝΩΝ ΠΑΛΗΣ των μαζών. Κάθε ένα τέτοιο βήμα είναι η «διαδρομή» από το αυθόρμητο στο συνειδητό. Από την οργή στην απόφαση να οργανωμένης πάλης απέναντι σε ένα σύστημα που δεν είναι καθόλου στις προδιαγραφές του να «μεταρρυθμιστεί» σε ένα «άλλο σύστημα», που βασικά θα υπηρετεί τα εργατικά-λαϊκά συμφέροντα. Η συνέντευξη Μητσοτάκη στις 21/3, στην οποία «απολογήθηκε» για το έγκλημα... υποσχόμενος να σαρώσει ό,τι έχει μείνει από λαϊκά δικαιώματα με νέους νόμους και νέο «Σύνταγμα», είναι η πιο πραγματική έκφραση των πολιτικών του συστήματος

Οι αυταπάτες και οι απάτες που καλλιεργούνται από... Αριστερά (από τον καθεστωτικό ρεφορμισμό του ΚΚΕ ως το εξωκοινοβούλιο) περί «εθνικοποιήσεων» και ενός λίγο-πολύ «λαϊκού κράτους» στον καπιταλισμό, δεν είναι απλώς μετώφρες. Είναι ολέθριες για την υπόθεση του δρόμου του αγώνα που αναζητά να ανοίξει η μαζική οργή. Αυτή η πολιτική γραμμή στην καλύτερη περίπτωση «νοσταλγεί» τα παραπροϊόντα της ταξικής πάλης που είχε παράξει το επαναστατικό εργατικό λαϊκό κομμουνιστικό κίνημα, αλλά αρνείται και εναντιώνεται στην πάλη για τη συγκρότησή του στις σημερινές συνθήκες. Γιατί, όντας φορέας της ήττας και

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

της προσαρμογής, αυτή η πολιτική φαντασιώνεται και αναζητά ένα «κοινωνικό κράτος» ως μια πραγματική εκδοχή του καπιταλισμού! Αυτή η πολιτική γραμμή στο επίπεδο του κινήματος υπονομεύει και αρνείται την οργάνωση των μαζών. Γιατί σε αυτήν την πολιτική γραμμή είναι αρκετή η παραταξιακή συσπείρωση που θα προτείνει σχέδια νόμου στη Βουλή, ή οι ψευδεπίγραφοι συντονισμοί και τα «κέντρα αγώνα» που συγκροτούνται σε βάρος των μαζικών γενικών συνελεύσεων, σε βάρος της συγκρότησης των οργάνων πάλης των μαζών.

Η έκρηξη της οργής και οι εξελίξεις που έρχονται είναι βέβαιο ότι δεν χωρούν σε αυτές τις αυταπάτες, σε αυτούς τους πομπώδεις, αλλά τόσο μικρούς σχεδιασμούς! Η κρισιμότητα των συνθηκών διεθνώς και στη χώρα δεν έχει ορίζοντα τις εκλογές, αλλά το ζήτημα της συγκρότησης της ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ και της ΠΑΛΗΣ των μαζών σε επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση. Με αυτόν τον ορίζοντα παλεύουμε σήμερα για να γίνει η οργή αγώνας ενάντια στην πολιτική του συστήματος που δολοφονεί ζωές και δικαιώματα!

Για τον Βασίλη Μάγγο

Πριν περίπου δυόμιση χρόνια (14 Ιούλη 2020) ο Βασίλης Μάγγος πέθανε, έναν μήνα μετά από τον άγριο ξυλοδαρμό του μπροστά από τα δικαστήρια του Βόλου, αλλά και στην αστυνομική διεύθυνση Μαγνησίας όπου είχε προσαχθεί.

Αιτία και αφορμή ήταν ότι προσπάθησε να συμπαρασταθεί σε συλληφθέντες της διαδήλωσης προς την AGET-Lafarge στον Βόλο. Ήταν μια διαδήλωση ενάντια στην καύση σκουπιδιών και τη δημιουργία εργοστασίου παραγωγής SRF, η οποία χτυπήθηκε άγρια από τις δυνάμεις των ΜΑΤ.

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι τρεις αστυνομικοί της ΟΠΚΕ που θα δικάζονταν για τον βασανισμό του Βασίλη, ήταν αρχικά κατηγορούμενοι μόνο για πλημμελήματα, έτσι ώστε να πέσουν στα «μαλακά» και έτσι να κλείσει η υπόθεση. Όμως η επιμονή του Γιάννη Μάγγου, της οικογένειας, των δικηγόρων τους και των αλληλέγγυων οδήγησε τον Εισαγγελέα Εφετών της Λάρισας στην περαιτέρω διερεύνηση της υπόθεσης για το κακούργημα των βασανιστηρίων και όχι μόνο για επικίνδυνες σωματικές βλάβες (πλημμέλημα), όπως ήταν το κατηγορητήριο του Εισαγγελέα Βόλου, που είχε ασκήσει αυτεπάγγελτη δίωξη και δεν είχε δεχθεί τη μήνυση της οικογένειας Μάγγου.

Στις 15 Μάρτη, λίγες μέρες μετά το μαζικό έγκλημα στα Τέμπη, δικάζονταν οι τρεις αστυνομικοί. Οι συγκεντρωμένοι έξω από τα δικαστήρια Βόλου, μαζί με τον πατέρα του Βασίλη που ήταν εκεί για να παραστεί στη δίκη, δέχθηκαν επίθεση από δυνάμεις της αστυνομίας, των ΜΑΤ και της ασφάλειας. Ήταν ένα χτύπημα που είχε στόχο να τρομοκρατήσει κάθε αλληλέγγυο, αλλά και τον ίδιο τον Γιάννη Μάγγο, γιατί η κίνησή του τα τελευταία χρόνια δεν αφήνει περιθώρια σε κανέναν να ξεχάσει τον θάνατο του γιού του.

Το έγκλημα στα Τέμπη απέδειξε ότι ο θάνατος του Βασίλη Μάγγου δεν ήταν ένα μεμονωμένο περιστατικό. Ήταν ακόμη μια έκφραση της συνολικής αιματοβαμμένης πολιτικής του συστήματος και των κυβερνήσεών του, που θεωρούν εμάς και τα δικαιώματά μας αναλώσιμους και μας θυσιάζουν για περισσότερα κέρδη.

Όσο κι αν η κυβέρνηση, με την πολιτική της φασιστικοποίησης, προσπαθεί να κάμψει τις προσπάθειες της οικογένειας και των αλληλέγγυων να παλεύουν ενάντια στη συγκάλυψη, δεν τα καταφέρνει. Όσο κι αν προσπαθούν να πειθαναγκάσουν το λαϊκό και νεολαϊστικό κίνημα να μη σηκώνει κεφάλι, οι πρόσφατες κινητοποιήσεις αποδεικνύουν πως ο λαός μας δεν το βάζει εύκολα κάτω. Αποτελεί ζήτημα πάλης, να πιέσουν μέσα από μαζικές κινηματικές διαδικασίες προκειμένου να δικαιωθεί ο αγώνας για να καταδικαστούν οι βασανιστές του Βασίλη.

Αποψη

Το μαζικό έγκλημα στα Τέμπη αποκάλυψε με τον πιο ξεκάθαρο αληθιά και τραγικό τρόπο την πλήρη αδιαφορία της ντόπιας, εξαρτημένης άρχουσας τάξης και του κράτους της για τις ζωές και τις τύχες του λαού. Για μια ακόμη φορά, η πλητιά λαϊκή πλειοψηφία συνειδητοποίησε ότι οι θεωρίες περί «ανάπτυξης» (τις οποίες παπαγαλίζουν όλοι οι νυν, οι πρώην και οι μελλοντικοί επίδοξοι διαχειριστές του συστήματος) όχι μόνο είναι ψεύτικες, αλλά και βαθιά αντιλαϊκές. Αποτελούν το προκάλυμμα ενός συστήματος παρασιτικού, ξεπουλήματος και ρεμούλλας, ενός ατελείωτου φαγοποτιού σε βάρος του λαού και των εργαζομένων.

Οι εναγώνιες προσπάθειες των αστικών κομμάτων να φορτώσουν ο ένας στον άλλον τις ευθύνες γι' αυτό το έγκλημα οδήγησαν όχι μόνο στην αποκάλυψη της κατάστασης που επικρατεί σήμερα στις μεταφορές και τις συγκοινωνίες, αλλά και σε μια πολύ χρήσιμη αναδρομή δεκαετιών που αποδεικνύει τα πραγματικά χαρακτηριστικά της ντόπιας άρχουσας τάξης. Τον παρασιτικό και τυχοδιωκτικό της χαρακτήρα. Την υποταγή της στις επιταγές των ιμπεριαλιστικών κέντρων και στις πολιτικές που αυτά επιβάλλουν. Την αδυναμία της να υποστηρίξει -έστω

με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια ή όχι; Αλήθεια, τι εξασφαλίζει ένα τέτοιο αίτημα ως προς το δικαίωμα του λαού σε φτηνές και ασφαλείς μεταφορές; Και as αναλογιστούν -για παράδειγμα- όσοι το θέτουν ότι η διαχείριση των δρομολογίων ήταν στο κομμάτι του σιδηροδρόμου που ελέγχεται από το κράτος.

Το αίτημα για «κρατικοποίηση» ή «εθνικοποίηση» δεν είναι η απάντηση στις ιδιωτικοποιήσεις. Οι δίκαιοι αγώνες ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις (και σε πολλές περιπτώσεις πολύ μαζικοί) είναι αγώνες που συγκροτούν την εργατική τάξη ενάντια σε μια επίθεση που εξαπολύει το σύστημα, υπαγορευμένη από τις δικές του ανάγκες και η οποία θα οδηγήσει τις μάζες σε χειροτέρευση των όρων ζωής και δουλειάς. Το αίτημα για «κρατικοποίηση» είναι μια αυταπάτη που αποσυγκροτεί την εργατική τάξη, ζητάει από το κράτος να αρνηθεί τον εαυτό του και να εγγυηθεί δήθεν μια άλλου τύπου διαχείριση.

Σε μια προσπάθεια, από τις δυνάμεις που υιοθετούν αυτό το αίτημα, να απαντηθεί αυτή η ολοφάνερη αντίφαση, προστίθεται και το «με εργατικό έλεγχο», για να κάνει όμως τα πράγματα ακόμη χειρότερα. Στη βάση ποιου ταξικού συσχετισμού, άραγε, θα ασκείται αυτός ο «έλεγχος»; Μέσα από ποια

Αυτά που αξίζει και μπορούν να μετρηθούν

και στοιχειωδώς- βασικές καπιταλιστικές λειτουργίες όπως είναι τα δίκτυα μεταφορών.

Αυτός ο τραγικός απολογισμός της δράσης του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλισμού και του αστικού κράτους επαναλήφθηκε στην πανδημία με τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς. Επαναλήφθηκε στις πυρκαγιές της Εύβοιας, στις πλημμύρες της Μάνδρας και στην πυρκαγιά στο Μάτι. Διαπιστώνεται καθημερινά από ζωές που χάνονται άδικα γιατί δεν υπάρχει νοσοκομείο, γιατί δεν υπάρχουν ασθενοφόρα, γιατί δε υπάρχουν γιατροί. Ενώ την ίδια ώρα, πληθαίνουν οι αμερικανονατοϊκές βάσεις, δίνονται δισεκατομμύρια για στρατιωτικούς εξοπλισμούς, ενώ αυξάνονται διαρκώς οι προσλήψεις στα σώματα κρατικής καταστολής.

Η οργή που ξέσπασε για τον τραγικό χαμό 57 ανθρώπων ζωών αφορά ΟΛΑ ΑΥΤΑ. Αποτελεί μια συγκλονιστική καταγγελία του συνόλου της βάρβαρης πολιτικής, και όσων την υπηρέτησαν και την υπηρετούν. Μια πολιτική που απαξιώνει ζωές και πληθαίνει δικαιώματα, γεννά φτώχεια και εξαθλίωση, προωθεί τη φασιστικοποίηση και την καταστολή. Την ώρα, λοιπόν, που η λαϊκή οργή βάζει στο στόχαστρο το αστικό κράτος και την πολιτική της άρχουσας τάξης, οι δυνάμεις της Αριστεράς, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, φροντίζουν για μια ακόμη φορά να σπέρνουν τη σύγχυση, αναδεικνύοντας αιτήματα που δεν αναγνωρίζουν τις βαθύτερες αιτίες του λαϊκού ξεσπάσματος, υποτιμούν τα ποιοτικά χαρακτηριστικά του και -το χειρότερο- οδηγούν στην εκτόνωσή του.

Γιατί τι άλλο κάνει το αίτημα για «κρατικοποίηση» ή «εθνικοποίηση» του τομέα των μεταφορών που χρησιμοποιούν ως κύρια προμετωπίδα τους δυνάμεις της Αριστεράς; Και μάλιστα το εμφανίζουν ως άμεσα διεκδικήσιμο αίτημα, που μπορεί να αποτελέσει και μετρήσιμο μέγεθος της νίκης του λαϊκού ξεσπάσματος. Αλήθεια, τι γνώμη έχουν για το αστικό κράτος όλες αυτές οι δυνάμεις; Είναι το αστικό κράτος εργαλείο ταξικής κυριαρχίας των δυνάμεων του κεφάλαιου πάνω στην εργατική τάξη ή όχι; Μπορεί αυτό το κράτος, υπό την εξουσία του κεφάλαιου και του ιμπεριαλισμού, να χαράξει φιλολαϊκή πολιτική, και μάλιστα σε συνθήκες παρόξυνσης της καπιταλιστικής κρίσης και έντασης της αντεργατικής-αντιλαϊκής επίθεσης; Λειτουργούν οι κρατικοί φορείς

διαδικασία θα ασκείται και θα επιβάλλεται (αληθώς, τι νόημα έχει;) αυτός ο «έλεγχος»; Και as κάνουμε την «τρελή» υπόθεση ότι γίνεται αποδεκτό το αίτημα αυτό: αναρωτήθηκαν, άραγε, όσοι το θέτουν, ποιοι θα ασκούν τον «έλεγχο» αυτό εκ μέρους των εργαζομένων, όταν όλοι γνωρίζουμε ότι στο εργατικό κίνημα κυριαρχούν οι δυνάμεις του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού;

Δυστυχώς, σε μια φάση που οι λαϊκές μάζες (και όχι μόνο στη χώρα μας) οδηγούνται στο δρόμο του αγώνα, αμφισβητώντας την πολιτική του συστήματος, δυνάμεις της αριστεράς αναμασσούν ξοφλημένες συνταγές της σοσιαλδημοκρατίας, αναπαράγουν αυταπάτες περί δυνατοτήτων μιας άλλης διαχείρισης του αστικού κράτους με δήθεν φιλολαϊκό χαρακτήρα, περί δήθεν «κράτους πρόνοιας» ή «κοινωνικού κράτους». As θυμηθούν, όμως, όλοι αυτοί ότι το σύνολο των δικαιωμάτων που βαφτίστηκαν με τον παραπλανητικό τίτλο «κράτος πρόνοιας» ήταν αποτέλεσμα της πολιτικής πίεσης που δέχτηκε ο καπιταλισμός από τις χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου και την αντανάκλασή τους στα εργατικά και λαϊκά κινήματα που βρίσκονταν σε ανάπτυξη. As θυμηθούμε, επίσης, ότι από τη γραμμή περί «εργατικού ελέγχου» δεν προέκυψε τίποτε περισσότερο από αυταπάτες «συνδιοίκησης», γραμμή που για χρόνια υπηρέτησαν οι δυνάμεις του ρεφορμισμού και που οδήγησε στην κυριαρχία των δυνάμεων του συμβιβασμού και της υποταγής.

Αν όλες αυτές οι δυνάμεις που υιοθετούν αυτά τα αιτήματα ψάχνουν για κάτι «μετρήσιμο», as σταθούν στο κουράγιο που άντλησε ο λαός από την κίνησή του και από το ότι κατάφερε να ταρακουνήσει και να βραχυκυκλώσει όλο το αστικό πολιτικό σκηνικό. As σταθούν στο ότι απονομιμοποιήθηκε ευρύτερα στις λαϊκές συνειδήσεις ο νόμος Χατζηδάκη και η ποινικοποίηση των εργατικών αγώνων και των απεργιών. Στο ότι απονομιμοποιήθηκε η αστική προπαγάνδα περί «αξιολόγησης». Στο ότι απονομιμοποιήθηκε η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων. Στο ότι ξεμπροσιάστηκε ο βρόμικος ρόλος των ΜΜΕ. Στο ότι, τελικά, από εδώ και πέρα, κάθε κίνηση της άρχουσας τάξης και των πολιτικών της εκπροσώπων θα είναι πολύ πιο δύσκολη. Και αυτό δεν είναι καθόλου, μα καθόλου λίγο!

Κατέρρευσε το κατηγορητήριο - Αθώωθηκαν οι 10 τούρκοι και κούρδοι αγωνιστές! Ένας κρίθηκε ένοχος για απλή οπλοκατοχή

Στις 13 Μάρτη ολοκληρώθηκε η δίκη σε δεύτερο βαθμό (5μελές Εφετείο Κακουρηγημάτων) των 11 τούρκων και κούρδων αγωνιστών που είχαν καταδικαστεί πρωτόδικα σε... 30 χρόνια φυλάκισης (!!!) ο καθένας, για «τρομοκρατική δράση», με σαθρό κατηγορητήριο. Ενώ έχουν ήδη φυλακιστεί για 3 χρόνια σε μια σειρά φυλακές της χώρας, στη νέα αυτή δίκη τους κατέρρευσε πλήρως το κατηγορητήριο, με αποτέλεσμα να αθωωθούν οι 10 κι ο ένας να κριθεί ένοχος για απλή οπλοκατοχή. Η θετική αυτή εξέλιξη, που αποτελεί και νίκη του λαϊκού κινήματος στη χώρα μας, που εξέφρασε έμπρακτα την αλληλεγγύη του όλο αυτό το διάστημα, κατέδειξε ταυτόχρονα το πώς στήνονται κατηγορητήρια για την ενοχοποίηση αγωνιστών, με τα οποία πληρώνουν με βαρύ τίμημα την αγωνιστική πολιτική τους δράση ενάντια στο φασισμό και τον ιμπεριαλισμό. Το συγκεκριμένο βέβαια κατηγορητήριο στήθηκε με συνεργασία της ελληνικής και της τουρκικής κυβέρνησης και των διωκτικών μηχανισμών των δύο χωρών, καθώς και των αμερικάνικων αφεντικών.

Η επίθεση στον Βαρουφάκη, ενέργεια ξένη και εχθρική στο λαϊκό κίνημα

Πολλοί επιτίθενται σε έναν... Μέσα στη νύχτα... Μετά τρέπονται σε φυγή... Τι πράξη είναι αυτή; Σ' αυτόν τον έναν τι «προσωποποιούν»; Το σύστημα; Τη διαχείρισή του; Τα αφεντικά του; Τα πολεμούν άραγε; Και πώς; Με «προσωπικούς τσαμπουκάδες»; Μήπως τα εξυπηρετούν; Νιώθουν μήπως «προδομένοι» απ' αυτόν που τραμπούκισαν; Περίμεναν άλλα απ' αυτόν, όταν ήταν στην κυβέρνηση; Είναι «βαλτοί»; Είναι «αυτόκλητοι»; Ποιους «εκπροσωπούν»; Το λαό; Όχι βέβαια. Τους εαυτούς τους; Είναι οι «ιδιοκτήτες» των Εξαρχείων; Είναι απλά «ανεγκέφαλοι»; Πολλά τέτοια ερωτήματα μπορεί να έρθουν στο μυαλό του καθένα σχετίζοντας με την επίθεση που δέχτηκε ο Βαρουφάκης την Παρασκευή 10/3 σε μαχαζι στα Εξάρχεια. Μια επίθεση για την οποία κανείς δεν ανέλαβε «επίσημα» την ευθύνη ή ανέλαβαν να την υποστηρίξουν κάποια τμήματα της αναρχίας. Κι όπου ο ίδιος ο Βαρουφάκης τους το «επέστρεψε», μιλώντας για επίθεση «ανθρώπων της νύχτας». Όχι που θα τους «χάριζε» την όποια «ανάληψη ευθύνης»; Το θέμα εδώ δεν είναι το ποια πολιτική εφάρμοζε ο Βαρουφάκης στο πλαίσιο της διαχείρισης του συστήματος. Όπως και τόσοι άλλοι στο πλαίσιο των κυβερνήσεων και των μηχανισμών, στο παρελθόν και στο παρόν... Ούτε τα χαρακτηριστικά του συγκεκριμένου 17χρονου που συνελήφθη είναι το θέμα. Ούτε το ποίο κομμάτι της αναρχίας (;) στηρίζει, ή δεν

δημοκρατικά δικαιώματα

Από την επίθεση του γερανοφόρου της αστυνομίας

Η κλιμάκωση της κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής, ένδειξη των προβλημάτων του συστήματος για την αντιμετώπιση της λαϊκής οργής

Μπορεί ο τεράστιος όγκος των διαδηλώσεων για το έγκλημα στα Τέμπη, για πολλές ημέρες και σε ολόκληρη τη χώρα, και μάλιστα για ένα τόσο αποτρόπαιο έγκλημα του συστήματος, που χρεώνεται έστω και «ενστικτώδικα» απ' τις πλατιές λαϊκές μάζες στους διαχειριστές του συστήματος αυτού, να απέτρεψε την εξαπόλυση μιας γενικευμένης και εκτεταμένης καταστολής, ωστόσο η κυβέρνηση ποτέ δεν παραιτήθηκε απ' τις απόπειρες βίαιης διάλυσής τους και τρομοκράτησης. Κύρια στην Αθήνα, αλλά και στη Θεσσαλονίκη. Το μεγάλο πρόβλημα, ωστόσο, για την κυβέρνηση και συνολικότερα για το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, η επιμονή δηλαδή του λαού και της νεολαίας να συνεχίζουν να κατεβαίνουν μαζικά στους δρόμους, έγειρε την πλάστιγγα στην κλιμάκωση της καταστολής. Τις βάνουσες επιθέσεις των ΜΑΤ με χημικά και «κρότου - λάμψης» στις πρώτες απογευματινές διαδηλώσεις στην Αθήνα, αμέσως μετά το έγκλημα, αλλά και όταν ολοκληρώνονταν οι κυριακάτικες διαδηλώσεις, στις 5 και στις 12 Μάρτη, με «αποδέκτες» της κρατικής καταστολής χιλιάδες κόσμο, ακολούθησαν οι επιθέσεις μετά την τεράστια απεργιακή διαδήλωση της 8ης Μάρτη (πιο «στοχευμένες» σε κομμάτια της διαδήλωσης στην περιοχή των Προπυλαίων και μετά της Πρυτανείας, αλλά όχι μόνο), αλλά κι αυτής της 16 Μάρτη.

Επιθέσεις απροσχημάτιστες, αλλά και δολοφονικές -που από «τύχη» δεν θρηνήθηκαν θύματα- υπήρξαν επίσης μέσα σ' αυτή την προσπάθεια για να τρομοκρατηθεί ο λαός και η νεολαία και να σταματήσουν να κατεβαίνουν στο δρόμο. Έτσι «είδαμε» διμοιρίες των ΜΑΤ να επιτίθενται χωρίς καν πρόσχημα σε μπλοκ διαδηλωτών στο Σύνταγμα (που καταγράφηκε και κυκλοφόρησε σε γνωστό πια βίντεο). Αλλά και γερανοφόρο της αστυνομίας να αναπτύσσει μεγάλη ταχύτητα και να εφορμά στον κόσμο, στην Ακαδημίας.

Πλευρές των αστικών ΜΜΕ προσπαθούν να αποδώσουν τις, λεγόμενες και «ακραίες», αυτές ενέργειες στην «ανεπαρκή εκπαίδευση» της αστυνομίας. Η πραγματικότητα είναι εντελώς αντίθετη. Η εκπαίδευση του σώματος αυτού του αστικού κράτους είναι απόλυτα ευθυγραμμισμένη με το ρόλο του. Ρόλο τρομοκράτησης και καταστολής του λαού, «όταν χρειαστεί», κατ' εντολή των εκάστοτε κυβερνήσεων του συστήματος. Ας θυμηθούμε και τις κάθε είδους «ασκήσεις καταστολής πλήθους», με τη συνδρομή και των ιμπεριαλιστικών αφεντικών. Αποτελεί αυτό άραγε στοιχείο... έλλειψης εκπαίδευσης; Και ποια θα ήταν, άραγε, η λειτουργία ενός «εκπαιδευμένου» αστυνομικού των ΜΑΤ, ενός «εκπαιδευμένου» αστυνομικού των ΔΙΑΣ, ενός «εκπαιδευμένου» χειριστή αύρας, ενός «εκπαιδευμένου» βασανιστή; Ούτε βέβαια μπορούν να σταθούν τα περί «θερμόαιμων» αστυνομικών, που «ξεφεύγουν». Ποιος τους δίνει τον αέρα, το «πράσινο φως», για να... «ξεφύγουν», αν όχι η επίσημη, η κυρίαρχη γραμμή και οι αποφάσεις των επιτελείων του συστήματος; Ποιος τους καλύπτει, στη συνέχεια, ή τους αθώνει; Είναι φανερό πως το πρόβλημα, το «ζόρι» της κυβέρνησης και του συστήματος που έχει δημιουργήσει ο λαϊκός παράγοντας όλο αυτό το διάστημα, παράγει (ή ενεργοποιεί) αντιθέσεις, αντιφάσεις, ακόμα και κινήσεις «σπασμωδικού χαρακτήρα», που «εκθέτουν» και βγαίνουν στη φόρα και που δύσκολα μπορούν να «δικαιολογηθούν». Ούτε και το «ξήλωμα» του αρχηγού της ΕΛ.ΑΣ., Κώστα Σκούμα, οφείλεται στα περιστατικά αυτά, όπως ισχυρίζονται κάποια μέσα ενημέρωσης. Γιατί οι επιδιώξεις για το ξήλωμά του προϋπήρχαν, όπως αναφέρουν άλλα μέσα. Και γιατί, πέρα απ' τις μεταξύ τους αντιθέσεις στα επιτελεία, αυτό που κυριαρχεί στις επιλογές της κυβέρνησης είναι η αποτελεσματικότερη -ενάντια στο λαό- λειτουργία των μηχανισμών καταστολής.

στηρίζει. Το θέμα είναι ποια είναι η φύση και τα αποτελέσματα τέτοιων πρακτικών. Πρακτικών τραμπουκισμού. Πρακτικών που ενώ είναι πολύ μακριά απ' τα χαρακτηριστικά των λαϊκών αγώνων (και των λαϊκών ανθρώπων, βέβαια, τους οποίους, μάλιστα, οι φορείς τέτοιων πρακτικών τούς θεωρούν «καθισμένους»), αποτελούν έκφραση φαινομένων κρίσης, ατομισμού, «προσωπικού τσαμπουκά», «ιδιοκτησίας χώρου», αντιδραστικών δηλαδή φαινομένων, και που βέβαια -στην περίπτωση που δεν είναι «εντεταλμένες»- δίνουν και άλλοθι στην ένταση της αστυνομοκρατίας και της κρατικής καταστολής. Και επιδιώκουν -μάλιστα χωρίς επιτυχία- να συκοφαντήσουν την «αντίδραση» στο σύστημα. Μη βλέποντας πως πραγματική «αντίδραση» στο σύστημα ήταν οι 100.000 λαού στο κέντρο της Αθήνας (αλλά και σ' ολόκληρη τη χώρα) στις 8 Μάρτη, που έβαλε πραγματικό πρόβλημα στους «από πάνω». Όσο για τις συγκεκριμένες πρακτικές, τις «έχουμε ξαναδεί» κι απ' τις πολύ μαύρες εκφράσεις υποτιθέμενων «αντισυστημικών»...

Βασανισμός κρατούμενου στο Α.Τ. Καβάλας και στις φυλακές Κορυδαλλού

Σε σοβαρή καταγγελία βασανισμού του απ' την αστυνομία, για δύο ολόκληρες μέρες, προχώρησε ο αλβανικής καταγωγής κρατούμενος Σίμιος Πρέλας (Zefi Sajmir). Αρχικά ξυλοκοπήθηκε στο Αστυνομικό Τμήμα της Καβάλας, στις 9 Μάρτη, όπου είχε μεταφερθεί απ' τις φυλακές Κορυδαλλού για να δικαστεί για δύο πλημμελήματα. Χωρίς δική του ευθύνη μάλιστα -καθότι κρατούμενος- τον μετέφεραν στα δικαστήρια μια μέρα... μετά τη δικάσιμο, στις 3/3, με αποτέλεσμα να δικαστεί και να καταδικαστεί ερήμην σε 5 μήνες χωρίς αναστολή, για το ένα αδίκημα. Στη συνέχεια, ξανά, στον Κορυδαλλό, ξυλοκοπήθηκε από πλήθος αστυνομικών, μπροστά μάλιστα στους γονείς του που είχαν έρθει για επισκεπήριο, με αστυνομικό να τους απειλεί χαρακτηριστικά πως θα πάρουν το παιδί τους «στην κάσα». Ακολούθησε κράτησή του επί 8 ώρες, δεμένος πισθάγκωνα με χειροπέδες, χωρίς νερό και με τοποθέτηση ενός κράνους, το οποίο για να βγει μετά έπρεπε να το κόψουν... Για να ακολουθήσει νέος ξυλοδαρμός του με κλομπ, παρουσία αξιωματικού. Η κακοποίησή του επιβεβαιώθηκε από ιατροδικαστική εξέταση. Οι 4 αστυνομικοί που κρίθηκαν υπεύθυνοι και συνελήφθησαν αφέθηκαν στη συνέχεια ελεύθεροι χωρίς περιοριστικούς όρους. Εκκρεμούν μηνύσεις εκατέρωθεν, μ' αυτήν τον κρατούμενο να μπαίνει στο αρχείο... Για το γεγονός ενημερώθηκε και η αλβανική πρεσβεία. Η σύντομη αυτή περιγραφή του βασανισμού του κρατούμενου φανερώνει για πολλοστή φορά το καθεστώς που επικρατεί σε κρατητήρια και φυλακές του λεγόμενου «σωφρονιστικού» μας συστήματος, κυρίως με θύματα νέους ανθρώπους και μετανάστες.

Γιατί το σύστημα φοβάται τις μάζες;

Δεν χωράει αμφιβολία ότι ο μερικόν εβδομάδων ξεσηκωμός του λαού και της νεολαίας με αφορμή και αιτία το έγκλημα στα Τέμπη στάθηκε ικανός να ταράξει τα λιμνάζοντα νερά της προεκλογικής ακινησίας και της «σιγής νεκροταφείου» που επεδίωκε να επιβάλλει το σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης. Η μαζική εκδήλωση της συσσωρευμένης οργής στον δρόμο του αγώνα ανέτρεψε τους άμεσους σχεδιασμούς του αστικού πολιτικού προσωπικού, πολλαπλασίασε τους ήδη υπάρχοντες όρους πολιτικής αστάθειας, εξανάγκασε τους παράγοντες του συστήματος να κάνουν λόγο για τον κίνδυνο ενός νέου «εθνικού διχασμού» και να αναζητούν τα μέσα και τους τρόπους για να ενσωματώσουν εκ νέου τη λαϊκή αγανάκτηση σε ελεγχόμενα μονοπάτια.

Το στρίμωγμα των ιθυνόντων από την κινητοποίηση του λαϊκού παράγοντα είναι δεδομένο. Η κυβέρνηση και τα βασικά αστικά κόμματα της αντιπολίτευσης ανησυχούν βαθιά, πρώτα και κύρια για το γεγονός ότι τόσο αυτό καθαυτό το έγκλημα στα Τέμπη, όσο και το ξέσπασμα που ακολούθησε συνετέλεσαν στο να αποκαλυφθούν στις συνειδήσεις πλατιών μαζών θεμελιώδεις ταξικές αλήθειες, αναφορικά με τη φύση και τα χαρακτηριστικά του συστήματος που όλοι αυτοί υπηρετούν. Για άλλη μια φορά, σε μαζική κλίμακα αναδείχτηκε η γύμνια των κάθε λογής αφηγημάτων που συνοδεύουν διαχρονικά τις ιδιωτικοποιήσεις, του ιδεολογήματος της «ατομικής ευθύνης» και του «ανθρώπινου σφάλματος», του αστικού κράτους και της αντιμετώπισης από μεριάς του κάθε κοινωνικού δικαιώματος ως βάρους, καθώς και η σαπίλα των κυρίαρχων ΜΜΕ, των μηχανισμών καταστολής και της «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης.

Ακόμα περισσότερο, ευθύς εξαρχής έγινε φανερό ότι η οργή του λαού και της νεολαίας «έρχεται από μακριά», από

χρόνια ολόκληρα καταπίεσης και επίθεσης που έχουν σηκώσει στις πλάτες τους οι μάζες. Γι' αυτό και το σύνολο των δυνάμεων του συστήματος κάνουν το παν για να την περιορίσουν και να την καθυποτάξουν στον «εθνικό στόχο» της επανενκίνησης των σιδηροδρομικών μεταφορών με τις υποτιθέμενες «εγγυήσεις ασφάλειας», που τώρα τελευταία βρέθηκαν ως δια μαγείας, καθώς και να εμφανίσουν ως «δικαίωση» της οργής την «τιμωρία των ενόχων», δηλαδή ορισμένων αποδιοπομπαίων τράγων που ανακαλύφθηκαν για να πέσει το σύστημα στα μαλακά. Αντιλαμβάνονται καλύτερα από όλους ότι στα γεγονότα εμπεριέχεται η δυνατότητα της διεύρυνσης του ξεσηκωμού και της αναβάθμισης των στόχων του στην κατεύθυνση της συνολικής εναντίωσης στην πολιτική του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού και ως εκ τούτου πασχίζουν να αποτρέψουν αυτή την πιθανή τροπή των πραγμάτων. Στην προσπάθειά τους αυτή, φυσικά, συναντούν και την απαραίτητη συνδρομή της καθ' όλα πρόθυμης κυρίαρχης ρεφορμιστικής Αριστεράς, με τις εποικοδομητικές προτάσεις που έχει σπεύσει να καταθέσει σχετικά με τη λειτουργία του συστήματος, αλλά και τον πανταχού παρών εκλογικό κρετινισμό της.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο που δίνουν και παίρνουν οι αναλύσεις των διάφορων δημοσιολόγων για τον κίνδυνο της «αντισυστημικής ψήφου». Έχει καταστεί σαφές ότι οι βασικοί πυλώνες του αστικού πολιτικού συστήματος δυσκολεύονται να διαχειριστούν το μαζικό ξέσπασμα της δυσρέσκειας και να το εντάξουν στη διαδικασία μιας ομαλής κυβερνητικής εναλλαγής. Εντείνονται οι ανησυχίες της ντόπιας άρχουσας τάξης και των ιμπεριαλιστών προστατών της για το ποιο πολιτικό σκηνικό θα έχουν διαθέσιμο την επόμενη ημέρα και για το πόσο θα αυξηθεί ο ήδη υπαρκτός κίνδυνος κατακερματισμού του.

Πάνω από όλα, όμως, οι δυνάμεις του συστήματος φοβούνται το γεγονός της εισόδου των μαζών στο προσκήνιο, γιατί στην κίνησή τους ο λαός και η νεολαία ανακαλύπτουν ξανά την αξία του συλλογικού αγώνα και της οργάνωσης, αποκτούν εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους, συσσωρεύουν πολιτική πείρα. Και αυτή είναι και η σημαντικότερη παρακαταθήκη που μέχρι στιγμής έχει καταφέρει να διαμορφώσει ο μαζικός λαϊκός και νεολαιίστικος ξεσηκωμός.

Η κίνηση των μαζών, εντούτοις, πρέπει να διανύσει πολλά βήματα ακόμα, έτσι ώστε οι τάσεις αποδέσμευσης από τις κυρίαρχες «λύσεις» και αμφισβήτησης στους κόλπους της να μετατραπούν σε ένα ρεύμα χειραφέτησης από τον καπιταλισμό και τους εκφραστές του. Γίνεται εμφανές ότι είναι για την ώρα αδύναμη στο κίνημα η κατεύθυνση της συνολικής αναμέτρησης με το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, πρόβλημα που επιτείνεται από την αποπροσανατολιστική δράση και τα πάσης φύσεως ρεφορμιστικά-εκλογικά σχέδια που προκρίνονται από την ποικιλώνυμη αριστερά.

Αναδεικνύεται εμφαντικά η ανυπαρξία επαναστατικού υποκειμενικού παράγοντα σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο.

Το στοιχείο αυτό καθορίζει και τα όρια των διεργασιών που συντελούνται, το πόσο «προς τα αριστερά» μπορεί να στραφεί η πολιτική ζωή του τόπου. Κανείς δεν μπορεί να προσπεράσει το γεγονός της αποσυγκρότησης της εργατικής τάξης, καθώς και της έλλειψης επαναστατικού-κομμουνιστικού πολιτικού υποκειμένου. Τα ζητήματα αυτά αποτυπώνονται σε όλη την έκταση των προβλημάτων και των ανεπαρειών που έχουν προκύψει στον σημαντικό αγώνα που δίνουν οι μάζες σε αυτή τη συγκυρία, αλλά και σε κάθε εστία αντίστασης και διεκδίκησης που ξεπηδάει.

Δεν υπάρχει, όμως, άλλος δρόμος! Μέσα από αυτή τη μακρά και δύσκολη πορεία, στην οποία τόσο οι μάζες, όσο και οι κομμουνιστικές δυνάμεις θα έρχονται αντιμέτωπες με «τον εαυτό τους», μέσα στο κίνημα και την αντιπαράθεση με τις δυνάμεις του συστήματος, θα ανατρέπονται οι αρνητικοί ταξικοί-πολιτικοί συσχετισμοί και θα οικοδομείται η πραγματική προοπτική της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας.

Γι' αυτό και μπορούμε να πούμε ότι και το σημερινό ξέσπασμα οργής στην πραγματικότητα έρχεται από το μέλλον!

Όχι στην ιδιωτικοποίηση του νερού! Μαζικός αγώνας ενάντια στην πολιτική που ληλατεί τις ζωές και τα δικαιώματά μας!

Η κυβέρνηση, λίγες μέρες μετά το έγκλημα στα Τέμπη που απέδειξε με τραγικό τρόπο τις ολέθριες συνέπειες των ιδιωτικοποιήσεων, φέρνει στη Βουλή το νομοσχέδιο για τη Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων Ενέργειας και Υδάτων (ΡΑΑΕΥ). Πίσω από αυτήν την ωμή πρόκληση προς τα λαϊκά αισθήματα βρίσκεται η υποχρέωση προς τα αρπακτικά της ΕΕ να ολοκληρώσει το έργο του Ταμείου Ανάκαμψης, για το οποίο είναι απόλυτα δεσμευμένη απέναντι στους προστάτες της και την ντόπια μεγαλοαστική τάξη. Με αυτήν την κίνηση επιχειρεί ένα καθοριστικό βήμα για την πλήρη ιδιωτικοποίηση του νερού, τη διεύρυνση της κερδοφορίας από τη διαχείριση των απορριμμάτων και την καταστροφή του περιβάλλοντος με εγκαταστάσεις ΑΠΕ σε περιβαλλοντικά ευαίσθητες περιοχές.

Για τις εργαζόμενες και τους εργαζόμενους στις ΔΕΥΑ, αυτό δεν σημαίνει τίποτε άλλο πέρα από απολύσεις, μειώσεις στους μισθούς και πετσόκομμα των ήδη ισχνών εργασιακών δικαιωμάτων. Για τον λαό, το νομοσχέδιο της κυβέρνησης στοχεύει στο παραπέρα γκρέμισμα του βιοτικού επιπέδου του με υποβάθμιση της ποιότητας του νερού. Προμηνύονται τεράστιες αυξήσεις στους λογαριασμούς, νοικοκυριά με κομμένο από χρέη νερό

και, φυσικά, τεράστια κόσθη στην ήδη κατεστραμμένη από τις πολιτικές των πατρώνων μας αγροτική παραγωγή. Και όλα αυτά για να συντηρείται η γραμμή της εξάρτησης, που κρατάει δεμένη τη χώρα, ως ένα πεδίο άγριας εκμετάλλευσης και καταλήστευσης του πλούτου του λαού προς όφελος των ιμπεριαλιστών.

Η εγκληματική πολιτική γραμμή της ΕΕ είναι ξεκάθαρη. Τα δίκτυα (γραμμές μεταφοράς και διανομής νερού), τα οποία έχουν μεγάλο κόστος συντήρησης, θα διαχωριστούν από τους παρόχους των υπηρεσιών. Έτσι, όπως έγινε και με το ρεύμα και με τις μεταφορές (τρένα, λεωφορεία κ.λπ.), το κεφάλαιο θα αυξάνει την κερδοφορία του, ενώ το κόστος για τη συντήρηση του δικτύου του νερού και της ενέργειας για τη μεταφορά του θα επιβαρύνει τον λαό. Για το ντόπιο κεφάλαιο και την ΕΕ δεν είναι πάρα ένα ακόμη πεδίο προς εκμετάλλευση. Για τον λαό σημαίνει παραπέρα φτωχοποίηση και μια ακόμη αφαίμαξη, είτε μεταφορικά είτε κυριολεκτικά, όπως έγινε και στα Τέμπη.

Είναι επιτακτική η ανάγκη να αγωνιστούμε για να σταματήσουμε το νέο νομοσχέδιο της κυβέρνησης, η οποία, χτυπώντας την πρόσβαση στο νερό, βάζει για ακόμη μία φορά στο στόχαστρο το δικαίωμά μας στη ζωή. Η ορμή από τον

μαζικό λαϊκό ξεσηκωμό για το έγκλημα στα Τέμπη να τροφοδοτήσει τον αναγκαίο αγώνα ενάντια και σε αυτό το μέτωπο της βάρβαρης πολιτικής. Να ορθώσουμε το ανάστημά μας ενάντια στην πολιτική της εξάρτησης και των ιδιωτικοποιήσεων, ενάντια στις πολιτικές που επιβάλλουν οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ και των ΗΠΑ, ενάντια στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο, τις κυβερνήσεις και το πολιτικό τους προσωπικό.

- ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

- ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

- ΟΙ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΡΟ ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΘΥΣΙΑ ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ

- ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΒΑΡΒΑΡΗ ΑΝΤΙΛΑΪΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

- ΚΑΤΩ Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ

- ΜΟΝΙΜΗ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

- ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΖΩΗΣ

Κέντρα αγώνα

Μια ξαναζεσταμένη σούπα με μυρωδιά εκλογών

Για να μην παρεξηγηθούμε, δεν διαφωνούμε ούτε έχουμε ένσταση με τον συντονισμό, την κλιμάκωση και την ενιαιοποίηση των αγώνων που ξεπούν. Αντίθετα, θα λέγαμε ότι η λογική που μας διακατέχει σαν οργάνωση είναι να υπηρετήσουμε το συντονισμό αυτό, να βαθύνουμε τη συμμετοχή των μαζών στην πάλη και την πολιτικοποίησή του σε κατεύθυνση αντίστασης, αγώνα και διεκδίκησης. Από αυτή την οπτική τοποθετούμαστε και λειτουργούμε στο μαζικό κίνημα, αυτή η αντίληψη είναι κομμάτι της επιδίωξής μας και η κάθε μορφή δράσης που επιλέγουμε θέλουμε να εξυπηρετεί αυτή την πολιτική κατεύθυνση.

Είναι λοιπόν κομβικό αυτή την περίοδο το κίνημα που έχει ξεσπάσει μετά τη μαζική δολοφονία στα Τέμπη από το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και κινδυνεύει να μείνει ορφανό από κινητοποιήσεις από την ερχόμενη εβδομάδα, να συνεχιστεί, να βρει συγκεκριμένο πολιτικό προσανατολισμό και να καταγράψει απτές νίκες. Η έκρηξη οργής λαού και νεολαίας τις προηγούμενες μέρες και οι μαζικότερες απεργιακές κινητοποιήσεις που έγιναν πανελλαδικά ανέδειξαν το κενό που υπάρχει αυτή τη στιγμή ανάμεσα σε χιλιάδες λαού και νεολαίας με το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Κενό που, παρ' όλες τις αντιφάσεις που μπορεί να έχει, δημιουργεί εύφορο έδαφος για την παρέμβαση της αριστεράς και των ανατρεπτικών επαναστατικών ιδεών. Με λίγα λόγια, θα λέγαμε ότι όταν πλευρές του αστικού συστήματος καταρρέουν μπροστά στα μάτια του λαού, η αριστερά πρέπει αυτή την κατάρρευση να την κάνει οργάνωση, πάλη, διεκδίκηση.

Το βασικό πρόβλημα σήμερα (αλλά και παλιότερα) είναι ότι η υπάρχουσα αριστερά, που έχει εντρυφήσει στην ήττα, αυτό το κενό, αυτή την κατάρρευση την κάνει κυβερνητισμό και μεταρρύθμιση. Ο λόγος λοιπόν για τα κέντρα αγώνα που ξεπηδούν σαν μια προσπάθεια να γίνουν το επίκεντρο του αγώνα που έχει ξετυλιχθεί τις προηγούμενες μέρες. Συγκεκριμένα, έγινε απόπειρα δημιουργίας κέντρου αγώνα με επίκεντρο την Πρωτανεία του ΕΚΠΑ στα Προπύλαια μετά την πορεία στις 8 Μάρτη από δυνάμεις του ΝΑΡ, με ελάχιστες αποφάσεις σωματείων και προμετωπίδα 2 αποφάσεις φοιτητικών συλλόγων (Βιολογικό, Φυσικό) η οποία έληξε πολύ γρήγορα με βάση ότι κομμάτι της αναρχίας αποφάσισε να κάνει και αυτό την ίδια μέρα κατάληψη στην πρωτανεία (κάτι το οποίο κρατάει μέχρι σήμερα, με ελάχιστους καταληψίες και μόνιμη περικύκλωση της αστυνομίας στο χώρο των Προπυλαίων).

Παρόμοιο σκηνικό επαναλήφθηκε και μετά την απεργία στις 16 Μαρτίου με επίκεντρο το κατελιγμένο θέατρο Ολύμπια. Το πολιτικό συμπέρασμα των δύο συντονισμών-κέντρων αγώνα, το ίδιο: Να πέσει η κυβέρνηση, κρατικοποίηση-εθνικοποίηση της Hellenic Train (εννοείται χωρίς αποζημίωση), ακύρωση της επιχειρηματικής λειτουργίας και της ανταποδοτικότητας και λειτουργία προς όφελος του λαού σε υγεία, παιδεία και κοινωνικές (προφανώς κάτω από ερ-

γατικό έλεγχο) και αλλά πολλά τα οποία σχηματίζουν το παζλ του αντι-καπιταλιστικού προγράμματος (πρώην μεταβατικού) το οποίο αποτελεί πολιτική πρόταση των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (και με κάποιες παραλλαγές της ΛΑΕ, παλιότερα του ΣΥΡΙΖΑ και τροτσκιστών).

Όσον αφορά τα πολιτικά αιτήματα, να πούμε για ακόμα μια φορά ότι είναι αιτήματα τα οποία όχι μόνο δεν οξύνουν την κρίση που έχει προκύψει στο αστικό πολιτικό σύστημα, αλλά αποπροσανατολίζουν την πάλη του λαού και της νεολαίας και δυσκολεύουν τη σύνδεσή τους με το αντι-ιμπεριαλιστικό-αντικαπιταλιστικό κίνημα αλλά και τη σύνδεσή τους συνολικά σε πολιτική βάση και κατεύθυνση ανατροπής του συστήματος. Αυτό γιατί δημιουργούν αυταπάτες για το αστικό κράτος και τη λειτουργία του στον καπιταλισμό, αυταπάτες για τις αστικές κυβερνήσεις και εκλογικές αυταπάτες που αυτή την περίοδο έχουν «πάρει φωτιά». Να σημειώσουμε εδώ ότι σε περίπτωση κλιμάκωσης των κινητοποιήσεων υπήρχε πάντα η πιθανότητα από την πλευρά του αστικού συστήματος παραίτησης της κυβέρνησης και διενέργειας εκλογών, άρα και «επιστροφής στην ομαλότητα» σαν μια επιλογή η οποία, κάτω από πίεση προφανώς, θα εκτόνωνε την οργή του κόσμου και θα λειτουργούσε σαν πυροσβέστης των αντιδράσεων.

Για το υπαρκτό ζήτημα συντονισμού στη βάση, της κλιμάκωσης και της ενοποίησης του αγώνα θεωρούμε ότι χτυπιέται και θολώνει κάτω από τις μικροκομματικές λογικές του ΝΑΡ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ οι οποίοι από τα πάνω (από τα πολύ πάνω μάλιστα) φόρεσαν καπέλο σε σωματεία και συλλόγους την πολιτική τους πρόταση (άραγε οι φοιτητές του Βιολογικού και του Φυσικού έχουν ξεκάθαρη τοποθέτηση για τις κρατικοποιήσεις και τον εργατικό έλεγχο; Ακόμα και αν ψήφισαν τα αντίστοιχα πλαίσια) και προώθησαν την προαποφασισμένη πρότασή τους στις συνελεύσεις στα «κέντρα αγώνα» που έκαναν.

Το επόμενο βήμα το ξέρουμε από παλιότερες εμπειρίες με αυτούς τους χώρους. Η προαποφασισμένη πρόταση ή πλευρές της που «υιοθετήθηκαν» στη συνέλευση στις 16/3 θα πάει στους συλλόγους και τα σωματεία με την κατεύθυνση υλοποίησης. Η πλήρης αντιστροφή του «από τα κάτω» και υποκατάσταση των διαδικασιών βάσης σε σωματεία και συλλόγους. Για εμάς τα κέντρα αγώνα είναι τα σωματεία, οι σχολές, τα σχολεία και κανένας αυτόκλητο κέντρο δεν μπορεί να υποκαταστήσει τις διαδικασίες των μαζικών αυτών οργάνων. Γιατί στη σημερινή φάση η όποια τέτοια υποκατάσταση δηλώνει ευθέως υποταγή στους συσχετισμούς, περιθωριοποίηση εργαζομένων και νεολαίας από τις μαζικές διαδικασίες και υποτίμηση των δυνατοτήτων του. Ο καθένας βέβαια μπορεί να αυτοαποκαλείται όπως θέλει, γι' αυτό και εμείς θα συνεχίσουμε να προωθούμε την κοινή δράση και το συντονισμό αλλά και την κατεύθυνση της αντίστασης και της διεκδίκησης που θα επιβάλλεται πραγματικά από τα κάτω, με αποφάσεις συλλόγων και σωματείων και όχι έξω από τις μάζες.

Απανωτές μαζικές διαδηλώσεις

Η οργή

Το λαϊκό ξέσπασμα των τελευταίων εβδομάδων δεν ήταν κάτι το απρόσμενο. Το «περίμεναν» καιρό τώρα το σύστημα και οι διαχειριστές του. Οι «επενδύσεις» στους κατασταλτικούς μηχανισμούς που γνωρίζουν νέες δόξες είναι τρανή απόδειξη. «Προειδοποιούσε» γι' αυτό η, έστω και αποσπασματική, κίνηση κομματιών του λαού καιρό τώρα. Το «μαρτυρούσε» η κλιμάκωση της επίθεσης από το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα παντού στον κόσμο, η στρατιωτικοποίηση των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων. Το «εξειδίκευε» σε όλη την κοινωνική σφαίρα η σωρεία νόμων, ρυθμίσεων, επιβολών και καταναγκασμών. Το «αποδείκνυε» η ένταση της εκμετάλλευσης και καταπίεσης λαού και νεολαίας. «Μάρτυρας» γι' αυτό είναι η συσσωρευμένη δυσφορία και ασφυξία ευρύτατων μαζών και ιδιαίτερα της νεολαίας. Τρέχουν όλοι οι παράγοντες του συστήματος να μαζέψουν την οργή από τους δρόμους. Θα τα καταφέρουν;

Η τραγική αφορμή του εγκλήματος των Τεμπών ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Το σοκ ήταν τέτοιο που άλλαξε άρδην το κοινωνικό και πολιτικό σκηνικό. Και όχι μόνο στην επιφάνεια. Οι υπόγειες διαδρομές στη συγκρότηση των συνειδήσεων ήρθαν ορμητικά στο προσκήνιο. Εκατοντάδες χιλιάδες λαού

βρέθηκαν στους δρόμους όλες αυτές τις τρεις εβδομάδες. Η απεργία και οι συγκλονιστικές απεργιακές συγκεντρώσεις στις 8 του Μάρτη, με απουσία την ξεπουλημένη ηγεσία της ΓΣΕΕ, έδωσε ελπίδα αντίστασης και διεκδίκησης πλατιά στον λαό. Θύμισε τις μεγαλειώδεις σε συμμετοχή και διάρκεια αντιμνημονιακές κινητοποιήσεις του 2010-2012. Η νεολαία «υπενθύμισε» ότι το 2008 δεν είναι και τόσο μακριά. Είχε αναλογίες με τη μεγάλη απεργία ενάντια στην αντιασφαλιστική επιδρομή του 2001. Ανάγκασε τις συνδικαλιστικές ηγεσίες σε νέα πανεργατική απεργία μια βδομάδα μετά. Η σύμπτωση της ανάτασης του κινήματος στη χώρα μας με σπουδαίους, σκληρούς και παρατεταμένους αγώνες στην Ευρώπη και σε μια σειρά περιοχές του κόσμου δεν πρέπει να θεωρείται τυχαία. Αποτελεί προανάκρουσμα της νέας εποχής που κυοφορείται.

Το ακαριαίο βγάλσιμο στον δρόμο χιλιάδων κόσμου, μέσα σε λιγότερο από 24 ώρες έδωσε το έναυσμα. Τα απογευματινά συλλαλητήρια συντήρησαν το κλίμα. Οι μαζικές διαδηλώσεις επί δύο συνεχόμενες Κυριακές σμίζανε με αγώνες που ήταν σε εξέλιξη. Τη δίμηνη πάλη των σπουδαστών κι εργαζομένων στις παραστατικές τέχνες. Των εκπαιδευτικών που, κόντρα στη συμβιβασμένη και υποταγμένη ηγεσία τους, συνέχι-

Θεσσαλονίκη, 12 Μάρτη

Ο λαός στους δρόμους!

Μαζικές οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις του λαού και της νεολαίας από το προηγούμενο φύλλο της ΠΣ για το έγκλημα στα Τέμπη, πλούσια και η παρέμβαση και η δράση του ΚΚΕ(μ-λ), της Ταξικής Πορείας, των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών και ΑΕΙ-ΤΕΙ και της Μαθητικής Αντίστασης.

Το Σάββατο 11 Μάρτη, πραγματοποιήθηκαν πορείες στη Νέα Ιωνία και στο Ίλιον από συλλογικότητες, σχήματα και οργανώσεις της αριστεράς που δραστηριοποιούνται στις περιοχές αυτές, με συμμετοχή αρκετού κόσμου και θετικές αντιδράσεις από τους κατοίκους, ενώ μαζικές παρεμβάσεις έγιναν στην Κυψέλη και τον Πειραιά.

Την Κυριακή 12 Μάρτη, έγιναν μεγάλες συγκεντρώσεις και πορείες σε πολλές πόλεις της χώρας. Η οργάνωσή μας συμμετείχε με μαζικά μπλοκ, καταγγέλλοντας τους υπεύθυνους για το έγκλημα και θέτοντας την ανάγκη να συνεχιστούν οι κινητοποιήσεις. Έγινε φανερό η απόφαση του ΚΚΕ να μαζέψει τον κόσμο από

τους δρόμους και να τον επαναφέρει σε ...προεκλογικούς ρυθμούς. Στην Αθήνα μπήκε στην κεφαλή της πορείας και την έκλεισε βιαστικά, ενώ στην Πάτρα δεν εμφανίστηκε καν. Στα Χανιά, παρότι το ΚΚΕ δεν επέτρεψε στην Πρωτοβουλία Αντίστασης να απευθύνει χαιρετισμό στη συγκέντρωση, η οργάνωσή μας έθεσε το ζήτημα της παρουσίας του πυρηνοκίνητου αεροπλανοφόρου George Bush στο λιμάνι της Σούδας.

Οι απεργιακές συγκεντρώσεις την Πέμπτη 16 Μάρτη ήταν, σε γενικές γραμμές, λιγότερο μαζικές από αυτές της 8ης Μάρτη, αν και υπήρξαν περιπτώσεις που συνέβη το αντίστροφο. ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, παρότι προκήρυξαν την απεργία, στην ουσία έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τις απομαζικοποιήσουν και να τις υποβαθμίσουν. Χαρακτηριστικά ήταν τα καλέσματα σε διαφορετικά σημεία (όπως στην Αθήνα, όπου η ΓΣΕΕ καλούσε στο Σύνταγμα και η ΑΔΕΔΥ στην Κλαυθμώνος) ή σε διαφορετικές ώρες με βασικές Ομοσπονδίες (όπως στην Ξάνθη) ή ακόμα

αναζητά συνέχεια έκφρασης και πολιτικοποίηση

ζουν να θέλουν την ανατροπή της αξιο-λόγησης. Των υγειονομικών που «απο-συμπιέζονται» από μια ανάλογη ηγεσία σε τακτά διαστήματα, για να μην «σκά-σει» η μαζεμένη αγανάκτηση από την περίοδο της καραντίνας αλλά και των επί πολλά έτη απάνθρωπων εργασια-κών σχέσεων και της έλλειψης προσω-πικού. Από κοντά η φοιτητική και μαθη-τική νεολαία, οι νέοι εργαζόμενοι, οι άνεργοι νέοι και νέες, η νέα «ακατάτα-κτη» και εν πολλοίς απρόβλεπτη γενιά που έδωσε τον τόνο σε όλη τη χώρα. Μαζί με μια παλιά προοδευτική πολιτι-κοποίηση και τις οργανώσεις της ποικι-λώνυμης Αριστεράς, που στήριξαν τις κινητοποιήσεις. Οι περισσότερες τις στήριξαν, δυστυχώς, από ανάγκη κι όχι από επιλογή, μιας και επέδειξαν έντονα σημάδια «αρρυθμίας», με βάση τον σχε-δόν μονομερή προσανατολισμό τους εδώ και μήνες στην εκλογική μάχη. Αναγκάστηκαν κι αυτές με τη σειρά τους σε αναπροσαρμογές στην τακτική, ακό-μη και σε κωλοτούμπες.

Οι γραμμές μπορεί να μετακινήθηκαν πρόσκαιρα, ωστόσο οι ιδεολογικές εμ-μονές και τα πολιτικά προτάγματα πα-ραμένουν αταλάντευτα. Βασικό τους χα-ρακτηριστικό αποτελεί η ταξική σκοπιά με βάση την οποία κατατίθενται και προωθούνται. Από μεριάς του συστήμα-τος, είναι «αδιαπραγμάτευτη» η πολιτι-

κή των ιδιωτικοποιήσεων, της μείωσης του κόστους, της αυξημένης κερδοφο-ρίας για τους ιμπεριαλιστές-ληστές της ΕΕ και το ντόπιο μεταπρατικό κεφάλαιο. Κυριαρχεί η επίρριψη των ευθυνών αποκλειστικά στους εργαζόμενους και η σύνδεση του γεγονότος με την αναδια-μόρφωση του αστικού κράτους σε όλο και πιο αντιλαϊκή κατεύθυνση. Το άγχος για μια «άλλη διαχείριση» και «πρότα-ση»-παραλλαγή στο ίδιο θέμα από την σοσιαλδημοκρατία και τον ρεφορμισμό. Από πλευράς των μεταρρυθμιστικών, συμπληρωματικών προς τον εξαρτημένο καπιταλισμό της χώρας μας, απόψεων στον «αναπροσανατολισμό» του κρά-τους, τα μοντέλα λειτουργίας δίνουν και παίρνουν, αποτελώντας επί της ουσίας -συνειδητά ή ασυνειδητα- προτάσεις προς το σύστημα. Θα μπορούσαν να θε-ωρηθούν και ως προτάσεις διαφυγής από την όξυνση της αντιπαράθεσης των από πάνω με τους από κάτω.

Μέσα από αυτήν την παρατεταμένη κίνηση μαζών, ανιχνεύονται οι δρόμοι που προβάλλουν ως ανάγκη ζωής πλέον για τον λαό. Ένα χαρακτηριστικό παρά-δειγμα είναι η εξαγγελία του νέου κα-τώτατου μισθού από την κυβέρνηση, που «περνά» σαν να μην έγινε ποτέ και περίπου ως άνευ αξίας, από εκεί που σχεδίαζαν να στήσουν μια «υπερπαρα-γωγή». Ποιος θυμάται, επίσης, τις περι-

βόητες «αυξήσεις» στις συντάξεις, τα καλάθια και τα pass που έχουν περάσει στα αζήτητα; Τώρα τρέχουν να κάνουν δημοσκοπήσεις σε καθημερινή βάση. Ο... «κανένας» σε όλες κυριαρχεί. Η προοπτική «ρευστοποίησης» του πολιτι-κού σκηνικού ξαναπροβάλλει. Μαζί μ' αυτήν επανέρχεται η ιμπεριαλιστική και αστική ανησυχία. Όσα περισσότερα αν-τιλαϊκά μέτρα περάσουν, πριν την προ-κήρυξη των εκλογών και το κλείσιμο της Βουλής, λοιπόν. Όπως αυτό για το ξεπούλημα του νερού και την ιδιωτικο-ποίηση της διαχείρισής του, που θα μπορούσε να αποτελέσει τη συνέχεια των μαζικών κινητοποιήσεων. Όμως η σκόπιμα καθυστερημένη απεργία των εργαζομένων της ΕΥΔΑΠ και των ΔΕΥΑ της χώρας δεν συνοδεύτηκε από πρωινή απεργιακή συγκέντρωση στο κέντρο της Αθήνας που θα έδινε τον τόνο, αλλά από ένα ορφανό απογευματινό συλλα-λητήριο, με ολοφάνερη γραμμή κοινο-βουλευτικών αυταπατών από τους διορ-γανωτές.

Το πολιτικό συμπέρασμα ότι το σύ-στημα είναι αδίστακτο και δημιουργεί την κάθε στιγμή τους όρους για τα νέα του μαζικά εγκλήματα, χρειάζεται να «δέσει» με τη διαπίστωση για τη «γονι-διακή» εγκληματική του φύση. Ο τρό-πος που αναπαράγεται είναι εγκληματι-κός, τόσο σε περίοδο πολέμου όσο και

«ειρήνης». Ζει κυριολεκτικά από το αί-μα των λαών. Η συνειδητοποίηση αυτής της αλήθειας μπορεί να αποδεσμεύσει τον κόσμο της δουλειάς και του μόχθου από την επιρροή του. Να κάνει πιο κραυγαλέα και κατανοητή τόσο τη μετα-χείριση που του επιφυλάσσει όσο και την ανυπαρξία «φιλολαϊκής» διεξόδου από μεριάς του. Δεν είναι κάτι εύκολο, αφού όλοι οι μηχανισμοί προπαγάνδας κι επιβολής δουλεύουν στο φουλ. Βάση κι εποικοδόμημα στοιχίζονται στα σύγ-χρονα συμφέροντα του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Οι αντιθέσεις, όμως, οξύνονται. Το ίδιο και οι αντιφάσεις, που γεννούν ανισορροπίες, ικανές να δώσουν ακόμη μεγαλύτερη διάρκεια και να πυροδοτήσουν νέα ξεσπάσματα.

Παλεύουμε για να παραμείνει ο λαός στους δρόμους του αγώνα. Να απορρί-ψει τους ψεύτικους δρόμους που του πλασάρονται. Να αντιληφθεί το μέγεθος της δύναμής του, να γίνει πιο συνειδη-τός και πιο «ταγμένος» στην πάλη και την προοπτική της. Όσο κι αν παραμέ-νουν εμπόδιο λαθεμένες θεωρήσεις και αιτήματα, η συμβολή κάθε αγωνιστή περνά μέσα από τη συνολικοποίηση των ζητημάτων που έχουν τεθεί. Αυτή είναι η πιο ουσιαστική πολιτικοποίηση. Εκεί πρέπει να εστιάσουμε.

Εάνθη, 12 Μάρτη

Βόλος, 16 Μάρτη

και το απόγευμα (όπως στον Άγιο Νικό-λαο Λασιθίου) και η γενική τους στάση να ξεμπερδεύουν όσο γίνεται γρηγορό-τερα με τις συγκεντρώσεις και να στεί-λουν τον κόσμο στα σπίτια του.

Από την άλλη μεριά, η κυβέρνηση δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει τις δυνά-μεις καταστολής ενάντια στους διαδη-λωτές, ιδιαίτερα στην Αθήνα, για να αν-τιμετωπίσει τη λαϊκή οργή και τις μαζι-κές διαδηλώσεις.

Όσο για την αριστερά, το ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ κατέβασαν πολύ κόσμο στις συγ-κεντρώσεις, όμως έθεταν ανοιχτά, πλέ-ον, τον ...υπέρτατο στόχο της εκλογικής τους ενίσχυσης, κόντρα στη συνέχιση των κινητοποιήσεων και την πάλη ενάν-τια στην αντιλαϊκή πολιτική. Το ΜεΡΑ25 και η ΛΑΕ εμφανίστηκαν με κοινά πανό, ενώ στη Θεσσαλονίκη δεν δίστασαν (μα-ζί με κάποιους φοιτητικούς συλλόγους και το ΣΕΚ) να κινηθούν σε ξεχωριστή διαδήλωση και να συναντηθούν με τους εργατοπατέρες του ΕΚΘ και της ΓΣΕΕ. Συνολικά, ήταν φανερή η εκλογική αγω-νία σχεδόν όλων των αριστερών δυνά-μεων, που ουσιαστικά, καλούσαν τον λαό να ολοκληρώσει την ...ανατροπή στις επόμενες κάλπες.

Από τη μεριά μας, στα πολύ μαζικά

μπλοκ που συγκροτήσαμε στις απεργια-κές συγκεντρώσεις και στην πλατιά πα-ρέμβαση που κάναμε θέσαμε ακριβώς τον αντίθετο στόχο! Την ανάγκη να συ-νεχιστεί ο αγώνας και να αναμετρηθεί με τις δυνάμεις του συστήματος, αντι να με-ταφερθεί (δήθεν) στις εκλογές.

Αυτή την ανάγκη συμμερίζεται και μεγάλο κομμάτι του λαού, όπως διαπι-στώσαμε στις παρεμβάσεις μας το Σαβ-βατοκύριακο 18 και 19 Μάρτη σε γειτο-νιές της Αττικής (Πετρούπολη, Κερασί-νι, Ελευσίνα) και στις συγκεντρώσεις στην Πανόρμου και το Αιγάλεω.

Σημαντικές ήταν, επίσης, οι εκδηλώ-σεις που διοργάνωσε το ΚΚΕ(μ-λ) αυτές τις μέρες σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Εάν-θη, Γιάννενα, Ηράκλειο, Χανιά και Καρ-λόβασι. Συμμετείχε αρκετός κόσμος που συζήτησε για το έγκλημα, για το αγωνι-στικό ξέσπασμα λαού και νεολαίας και κυρίως για το ποια μπορεί να είναι η συ-νέχιάς του.

Τέλος, έχει σημασία να αναφερθεί η συγκέντρωση δεκάδων Ελλήνων έξω από το Ελληνικό Προξενείο στο Μόναχο την ημέρα της πρώτης απεργίας, στις 8 Μάρτη, με τη συμμετοχή και παρέμβαση της Αγωνιστικής Κίνησης Ελλήνων στη Γερμανία.

Λάρισσα, 16 Μάρτη

Καρλόβασι, 16 Μάρτη

Σε κρίσιμη καμπή ο αγώνας των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση

Η παρουσία του λαού και ιδιαίτερα της νεολαίας στο προσκήνιο στην κίνηση των τελευταίων εβδομάδων στους δρόμους με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη, στρίμωξε την κυβέρνηση σοβαρά στη διαχείριση των συνεπειών της εγκληματικής της πολιτικής, που συσώρευσε τη λαϊκή οργή που ξεχύθηκε μαζικά.

Οι δεσμεύσεις της απέναντι στο σύστημα για τη συνέχιση της επίθεσης συνεχίστηκαν ακόμα και μπροστά στην εκφρασμένη λαϊκή οργή. Εν μέσω μαθητικών καταλήψεων και μαζικότητας πορειών σε όλη τη χώρα, που απαντήθηκαν με κρατική καταστολή, μία μόλις εβδομάδα μετά το έγκλημα, πέρασε νόμο που ποινικοποιεί κάθε μαθητικό αγώνα και θεωρεί βία την παρεμπόδιση του μαθήματος. Καλεί να καταδοθούν περιστατικά ανώνυμα σε ηλεκτρονικές πλατφόρμες. Όλο αυτό το διάστημα, οι εκπαιδευτικοί κλήθηκαν να λειτουργήσουν ως απεργοσπαστικός μηχανισμός μέσα από την τηλεκπαίδευση, όπου υπήρχαν μαθητικές κινητοποιήσεις.

Με αυτό το γενικό πολιτικό κλίμα, η επίθεση της αξιολόγησης ξεκινώντας από την περιφέρεια, απλώνεται πλέον σε όλη τη χώρα, βάζοντας πρώτα στο μάτι του κυκλώνα τους πολυδιαφημισμένους νεοδιοριζόμενους, που αν και έπρεπε να είχαν ήδη μονιμοποιηθεί, τους κράτησε η κυβέρνηση σε ομηρία,

επιβάλλοντάς τους την υποχρεωτική αξιολόγηση. Και φυσικά, αυτή ήταν μόνο η αρχή. Σε όλους τους τόνους το Υπουργείο δηλώνει ότι αφορά όλους τους εκπαιδευτικούς. Και προχωράει ακόμα παραπέρα. Τους καλεί σε εισαγωγική επιμόρφωση σε ημέρες και ώρες αργιών, καταστρατηγώντας κάθε εργασιακό ωράριο και προωθώντας όλο το αντιδραστικό πλαίσιο του υποταγμένου εκπαιδευτικού, που θα είναι το ζωντανό φίλτρο των κατευθύνσεων ενάντια στους μαθητές.

Οι εκπαιδευτικοί, αγανακτισμένοι από όλη αυτή την επίθεση σε κάθε δικαίωμά τους, έχοντας παλέψει για μια θέση στους διορισμούς, μέσα από προσοντολόγιο, τίτλους κ.λπ. βγάζουν την αντίδραση και την άρνησή τους στην επιμόρφωση, ψάχνοντας τρόπους να την εγκαταλείψουν. Και σε αυτό τον αγώνα, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες τους αφήνουν είτε μόνους τους, είτε μασούν τα λόγια τους, εκεί που οφείλουν να πάρουν θέση και να δώσουν κατεύθυνση.

Αλλά βεβαίως, το να σταθούν απέναντι στην επιμόρφωση και να μη ζητούν την «άλλη, την καλή, τη σωστή», σήμαινε ότι θα όφειλαν να κάνουν αυτοκριτική για όλο αυτόν τον ρεφορμισμό που τους χαρακτηρίζει, όλα αυτά τα χρόνια που ζητούσαν επιμόρφωση «για πάσαν νόσο...». Μέσα από τις δικές μας πιέσεις, τις δικές μας προσπά-

θειες να στηθεί ένα δίκτυο επικοινωνίας και δράσης άρνησης της επιμόρφωσης και μη συμμετοχής, αναγκάστηκαν κάποια κομμάτια να καλέσουν τους νεοδιοριζόμενους να μην συμμετέχουν. Η ομάδα στο νίβερ με δική μας πρωτοβουλία, που συσπείρωσε εκατοντάδες εκπαιδευτικούς διαφορετικών προσεγγίσεων, καθώς και οι προσπάθειες διαζώσης συναντήσεων στην Αθήνα, παρά τον μικρό αριθμό συμμετεχόντων σε αυτές, έδωσαν τη δυνατότητα έκφρασης εναντίωσης σε μεγάλο αριθμό εκπαιδευτικών.

Σε όλη την Ελλάδα έχει γίνει η επιλογή αξιολογητών που θα ριχτούν άμεσα στα σχολεία, θα μπουν στις τάξεις και θα αξιολογήσουν τους εκπαιδευτικούς. Η παρεμπόδισή τους από πλήθος εκπαιδευτικών είναι σημαντική. Στην ολομέτωπη αυτή κλιμάκωση της επίθεσης, οι ομοσπονδίες δεν έχουν καταλήξει σε κανενός είδους απάντηση, καμία απεργία. Ακόμα και η πλειοψηφική απεργία-αποχή του 60,5% των ΕΛΜΕ δεν καθιστά δυνατό κανένα αγώνα, ούτε σε κλαδικό επίπεδο.

Έτσι, ένα δυναμικό που δεν έχει συγκροτηθεί, αλλά θέλει να εναντιωθεί, εγκλωβίζεται σε σχήματα που δεν στοχεύουν σε κεντρικό αγώνα, που είναι απαραίτητος για να απαντηθεί μια από τις βασικότερες πτυχές επίθεσης του συστήματος στην εκπαίδευση.

Παρά τις μαζικές λαϊκές κινητοποιήσεις, οι συνελεύσεις παραμένουν άμαζες, τη στιγμή που είναι ζωτικής σημασίας ο συγκροτητικός τους χαρακτήρας. Ιδιαίτερα σήμερα, η συγκρότηση επιτροπών αγώνα, που θα αυξάνουν όλο και περισσότερο τον αριθμό των εκπαιδευτικών που θα συμμετέχουν στην κοινή προσπάθεια αντίστασης στην αξιολόγηση, θα πρέπει να βάζει ως βασικό στόχο τη μαζικοποίηση των συνελεύσεων, που θα πάρουν αποφάσεις συντονισμού δράσεων μεταξύ ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ.

Με πιθανή προκήρυξη πανελλαδικών κινητοποιήσεων με στάση εργασίας, ακόμα και πριν από το Πάσχα, μια και οι εκλογές αποτελούν σοβαρό εμπόδιο.

Με συναντήσεις ενημέρωσης με τους γονείς, παρά τις δυσκολίες του γονεϊκού κινήματος.

Το σημαντικό είναι να στηριχτούν οι νεοδιόριστοι, να μην αφεθούν μόνοι τους.

Η επίθεση δεν θα τελειώσει και είναι απαραίτητο να δημιουργηθούν οι όροι να αποτυπωθούν οι αντιδράσεις στο σύνολο των εκπαιδευτικών, αλλά και να στοχεύσουμε στην προετοιμασία του κεντρικού απεργιακού αγώνα, με συναίσθηση των δυσκολιών της περιόδου, που είναι απαραίτητος για να ανατραπεί η αξιολόγηση.

Σταθερά απέναντι από τα συμφέροντα των εργαζόμενων οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ

Η στάση της ΓΣΕΕ μετά το έγκλημα στα Τέμπη και μπροστά στη μαζική λαϊκή κινητοποίηση ανέδειξε την ίδια βασική αντίφαση που κουβαλάει εδώ και χρόνια: πώς να βρίσκεται στην υπηρεσία της κυρίαρχης πολιτικής, της εκάστοτε κυβέρνησης και του κεφαλαίου, ενώ υποτίθεται πως εκπροσωπεί τα συμφέροντα των εργαζόμενων. Η πρώτη «αυθόρμητη» αντίδρασή της ήταν ενταγμένη στη συνολική προσπάθεια του συστήματος να αποσοβήσει, να εκτρέψει και να καταστείλει τη λαϊκή οργή που οδηγούσε στη συλλογική έκφραση στους δρόμους. Ακόμα κι όταν η μαζικοποίηση της απεργιακής συγκέντρωσης των σιδηροδρομικών την Κυριακή 5/3 εξανάγκασε πλήθος συνδικαλιστικών οργάνων και την ΑΔΕΔΥ να μετατρέψουν τις στάσεις εργασίας σε απεργία στις 8 Μάρτη, η ΓΣΕΕ το αρνήθηκε. Κρύφτηκε πίσω απ' τις αποφάσεις πολλών δευτεροβάθμιων οργάνων, ενώ με τη στάση της έδωσε την έγκριση σε άλλα εργατικά κέντρα να μην καλύψουν τους εργαζόμενους με απεργιακές αποφάσεις. Οι περισσότερες ΔΕΚΟ, δε, έμειναν αν όχι εκτός απεργίας, σίγουρα μακριά απ' τις συγκεντρώσεις.

Σαν άλλοθι χρησιμοποίησε το συνέδριό της, που ξεκινούσε την επομένη στο Καβούρι, όπως συνήθως μακριά απ' τους εργαζόμενους. Οι εκατοντάδες χιλιάδες που πλημμύρισαν τους δρόμους όλης της χώρας όμως έθεσαν κάθε ζήτημα σε άλλη βάση. Το συνέδριο της ΓΣΕΕ παρέμεινε όπως αναμενόταν άτονο, αλλά οι «φιέστες» που είχαν προγραμματιστεί, με χαιρετισμό της ΠτΔ και του πρωθυπουργού, δεν μπορούσαν παρά ν' ακυρωθούν. Ο Παπαγόπουλος αναγκάστηκε να προτείνει

εισηγητικά απεργία στις 16 Μάρτη, που εγκρίθηκε ομόφωνα. Τα αποτελέσματα των αρχαιρεσιών κατέγραψαν αύξηση κατά 2 έδρες της ΠΑΣΚΕ (19 από 17, με την προσχώρηση κι ενός ανεξάρτητου ΔΑΚίτη που είχε 1 έδρα) και του ΠΑΜΕ (11 από 9, δεύτερη δύναμη πλέον), μείωση 2 εδρών της ΔΑΚΕ (9 από 11), σταθερότητα στις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ (3 έδρες το ΕΜΕΙΣ/ΑΡΚΙ, 2 η ΕΑΚ) και μείωση από 2 σε 1 έδρα για την ΕΝΟΤΗΤΑ.

Ανεξάρτητα απ' τις εκλογικές μεταβολές, η ομόφωνη απόφαση για απεργία δεν υποδεικνύει καμία αλλαγή κατεύθυνσης της ηγεσίας της ΓΣΕΕ. Εντάσσεται στη διαχείριση της αντίφασης, με την αναγνώριση ότι η ΓΣΕΕ βρέθηκε ξανά εκτός της κίνησης του κόσμου. Κι αν τέτοια στοιχεία είχαν φανεί και στις κινητοποιήσεις ενάντια στην ψήφιση του «νόμου Χατζηδάκη», η 8η Μάρτη πήρε πραγματικά χαρακτηριστικά γενικής, πανεργατικής και πανελλαδικής απεργίας, οι απεργιακές συγκεντρώσεις ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο της τελευταίας δεκαετίας και η ΓΣΕΕ, η κανονικά «αρμόδια», δεν ήταν πουθενά. Μια τέτοια κατάσταση την εκθέτει πλατιά στους εργαζόμενους και αμφισβητεί το ρόλο της. Την εκθέτει επίσης στο σύστημα, το οποίο επικορηγεί (πρώτα απ' όλα πολιτικά) την ίδια και έναν ολόκληρο μηχανισμό που τη συντηρεί, με σκοπό να διατηρεί τον έλεγχο των διεργασιών ανάμεσα στους εργαζόμενους. Σε μια φάση που το έγκλημα στα Τέμπη χρεώνεται μαζικά στο σύστημα συνολικά, ο ρόλος των συνδικαλιστικών ηγεσιών, που αποτελούν κομμάτι αυτού του συστήματος, μετριέται.

Αντιμέτωποι με αντίστοιχες αντιφάσεις βρίσκονται κι όσοι τείνουν να

εμφανιστούν πως αναλαμβάνουν την υπόθεση της οργάνωσης του εργατικού κινήματος. Κάθε φορά, γρήγορα γίνεται αντιληπτό ότι η επίθεση έχει τέτοια ένταση και αποφασιστικότητα απ' τις δυνάμεις του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού που δεν αφήνει περιθώρια για «περίπου» αντιστάσεις. Χαρακτηριστική η παράκαμψη του κοινοβουλίου στη Γαλλία ώστε να περάσει η αντεργατική αλλαγή στο συνταξιοδοτικό, πετώντας στα σκουπίδια ρεφορμιστικές και κοινοβουλευτικές αυταπάτες. Καμία διάθεση διαλόγου δεν έχει το σύστημα στη φάση που βρίσκεται. Για να οδηγηθούν οι εργαζόμενοι να κοντράρουν ακόμα και πλευρές της κυρίαρχης πολιτικής, απαιτείται λογική και κατεύθυνση συνολικής σύγκρουσης, την οποία «δεν σηκώνει» η πολιτική κατεύθυνση των επίδοξων «μνηστήρων». Αυτό αποκάλυπτεται ακόμα περισσότερο καθώς η περίφημη «αλλαγή συσχετισμών» σε κεντρικά συνδικαλιστικά όργανα έρχεται, αλλά δεν εκπληρώνει τις υποσχέσεις για βελτίωση της θέσης των εργαζόμενων, ούτε καν για ενίσχυση των κινητοποιήσεων τους.

Οι αναζητήσεις «λιγότερο επιθετικών» δυνάμεων του συστήματος, «καλών πλευρών» στα νομοσχέδια που ψηφίζονται ή «καλών προτάσεων» που μπορεί να υιοθετήσει η κυβέρνηση, βρίσκονται εντελώς στον αέρα και καλλιεργούν αυταπάτες που δυσκολεύουν τη συγκρότηση που έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι. Αυτή μπορεί να χτιστεί μόνο μέσα απ' τους αγώνες τους, με συνέχεια και αποφασιστικότητα και με ενίσχυση της κατεύθυνσης της αναμέτρησης με τις δυνάμεις του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού.

Απεργοί Μαλαματίνα

Συνεχίζουν κόντρα σε εργοδοσία, κυβέρνηση και "δικαιοσύνη"

Τον 8ο μήνα κλείνει η απεργία στη «Μαλαματίνα», συνεχίζοντας πόλρα από τις προβλέψεις και πολύ περισσότερα απ' ό,τι θα ήθελαν η εργοδοσία και το σύστημα. Παρά τις όποιες δυσκολίες, οι απεργοί παραμένουν έξω από το εργοστάσιο, υπενθυμίζοντας πως ο αγώνας τους δεν έχει τελειώσει.

Σαφώς η εργοδοσία είναι εμφανώς ενοχλημένη από αυτήν τους την παρουσία και τη συνεχή τους διεκδίκηση να επαναπροσληφθούν όλοι οι απολυμένοι και να υπογράψουν συλλογική σύμβαση εργασίας. Τόσο, που επιχειρεί σε κάθε ευκαιρία να τους τρομοκρατεί και να τους βάζει εμπόδια. Σε αυτήν της την προσπάθεια έχει τις πλάτες τόσο της κυβέρνησης όσο και του νόμου και του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος εν γένει.

Πρόσφατα, την ημέρα της πανελλαδικής απεργίας στις 16 Μάρτη, πλήθος αλληλέγγυων βρέθηκαν στο πλευρό των απεργών με στόχο να περιφρουρήσουν την απεργία, απαγορεύοντας

Στο «επιτελικό» κράτος δεν χωρούν απεργίες και κινητοποιήσεις

Ανάμεσα στα πολλά ζητήματα που ανέδειξε το έγκλημα στα Τέμπη είναι κι η σημασία της συνδικαλιστικής οργάνωσης. Σε μια φάση που, με ευθύνη των κυβερνητικών και ρεφορμιστικών δυνάμεων που κυριαρχούν, ο συνδικαλισμός έχει απαξιωθεί στα μάτια των εργαζόμενων και το κράτος έχει βρει ευκαιρία να πάρει τη ρεβάνς και να χτυπήσει κάθε συνδικαλιστικό δικαίωμα με όχημα και το «νόμο Χατζηδάκη», φάνηκε ότι ο συνδικαλισμός μπορεί και πρέπει να έχει ρόλο και φωνή. Οι καταγγελίες των εργαζόμενων στους σιδηροδρόμους για τις ελλείψεις μέτρων ασφάλειας, οι απεργιακές τους κινητοποιήσεις που είχαν αποσιωπηθεί και προβοκαριστεί απ’ τα επίσημα μέσα, ανέδειξαν ότι τελικά οι συνδικαλιστές, πόσο μάλλον οι εργαζόμενοι, έχουν λόγο. Κι αυτό δεν μπορεί να το ανεκτεί το σύστημα, ακόμα κι αν μιλάμε για διοικήσεις που ελέγχονται απόλυτα απ’ τις κατεστημένες συνδικαλιστικές παρατάξεις.

Δεν μπορεί ν’ ανεκτεί τις φωνές των εργαζόμενων, πόσο μάλλον τις κινητοποιήσεις τους. Ειδικά στο δημόσιο, όπου διατηρείται η συνδικαλιστική οργάνωση, η ανοχή της κυβέρνησης τείνει να γίνει μηδενική. Το «επιτελικό» κράτος δεν μπορεί να ανεκτεί στους κόλπους του παραφωνίες, πολλώ δε μάλλον αντιρρήσεις.

Απανωτές εγκύκλιοι πριν τις δυο τελευταίες 24ωρες απεργίες υπενθύμισαν επιτακτικά στα τμήματα προσωπικού των δημοσίων υπηρεσιών να ενημερώσουν το υπουργείο, να καταδώσουν επί

της ουσίας, τα ποσοστά συμμετοχής στην απεργία. Μια τακτική που έτσι κι αλλιώς ισχύει επί χρόνια, αλλά αφήνεται κατά καιρούς στην τύχη της για να έρθει στην επιφάνεια όταν οι συνθήκες το απαιτούν. Εξάλλου στην εγκύκλιο ενόψει της απεργίας της 8ης Μάρτη, ομολογείται η απορρομία ανταπόκρισης που δείχνουν οι δημόσιες υπηρεσίες. Η απαίτηση για υποβολή των ποσοστών της απεργίας, εκτός του προφανή στόχου να ελέγξει και να εκβιάσει εκ των προτέρων τη διάθεση των εργαζόμενων να απεργήσουν, στοχεύει να σπλώσει τους αγώνες τους απαξιώνοντάς τους, με πρόσχημα τα μικρά ποσοστά των απεργών. Γιατί πράγματι τέτοια είναι ακόμα κι όταν το δημόσιο φανερά «πα-ραλύει».

Κατ’ αρχήν, ο νομός Χατζηδάκη προβλέπει αυξημένα ποσοστά προσωπικού ασφαλείας σε επιχειρήσεις που έχουν «ζωτική σημασία για την εξυπηρέτηση βασικών αναγκών του κοινωνικού συνόλου», γεγονός που, σε συνδυασμό με την έλλειψη προσωπικού, καθιστά τελικά αδύνατη τη μαζική συμμετοχή στην απεργία σε χώρους όπως νοσοκομεία, μεταφορές, τηλεπικοινωνίες και επιχειρήσεις ενέργειας.

Κατά δεύτερον, μετά τις μνημονιακές ρυθμίσεις, η απεργία «κοστολογείται» πολύ και μάλιστα πολύ παραπάνω απ’ το μεροκάματο. Οι δημόσιοι υπάλληλοι καλούνται ν’ αποδώσουν και τις εργοδοτικές εισφορές, ανεβάζοντας πολύ το οικονομικό κόστος της απεργίας, ζήτημα που έχει τη σημασία του με βάση τους

ήδη χαμηλούς μισθούς. Πολλοί δημόσιοι υπάλληλοι, υποκύπτοντας στις πιέσεις, τη γενικότερη υποχώρηση, την απουσία ουσιαστικής προπαγάνδισης και στήριξης των απεργιών, οδηγούνται να δηλώνουν την ημέρα της απεργίας ασθένεια ή και άδεια, ακόμα και με την κάλυψη των διοικήσεων και των σωματείων τους, με σκοπό να μη λειτουργήσει το δημόσιο έστω και μ’ αυτόν τον τρόπο. Όμως ούτε αυτή η υποχώρηση των εργαζόμενων είναι αρκετή για το σύστημα. Η οδηγία για την καταγραφή των ποσοστών έχει σκοπό να παρουσιάσει χαμηλά νούμερα για να προβοκάρει την απεργία και τις δυνατότητες της συλλογικής πάλης των εργαζόμενων.

Όταν ο κόσμος ξεσηκώνεται, όπως το τελευταίο διάστημα, το σύστημα ανησυχεί. Πόσο μάλλον το κράτος, που βλέπει υπηρεσίες και μηχανισμούς του να μη λειτουργούν και τον κόσμο να το αμφισβητεί στα σοβαρά. Όταν η τρομοκρατία δεν αρκεί, επιστρατεύονται και κάθε είδους προβοκάτισες, όπως αυτή της «παράνομης» δήθεν απεργίας της ΑΔΕΔΥ στις 16 Μάρτη. Η απεργία-αποχή απ’ την αξιολόγηση, που κηρύσσεται κάθε χρόνο απ’ το 2014, επιλέχθηκε καθόλου τυχαία σ’ αυτή τη συγκυρία να κριθεί παράνομη. Πρώτον, γιατί το σύστημα της αξιολόγησης στο στενό δημόσιο, σε απόλυτη ταύτιση με την επίθεση στους εκπαιδευτικούς, «εκσυγχρονίστηκε» πρόσφατα με αρκετή δόση στοχοθεσίας, κριτηρίων κλπ. με ό,τι αυτά υποκρύπτουν για τους εργαζόμενους και «πρέπει να εφαρμοστεί». Δεύτερον, γιατί μια είδηση ότι εί-

ναι παράνομη η απεργία της ΑΔΕΔΥ αφήνοντας, όχι τυχαία, να εννοηθεί ότι αφορά την 24ωρη απεργία της 16ης Μάρτη σκοπό έχει ν’ αποθαρρύνει τη συμμετοχή. Ίσως μας προετοιμάζει κιόλας για τα επόμενα, όπου ακόμα κι οι 24ωρες γενικές απεργίες των ανώτερων συνδικαλιστικών οργάνων θα μπουν στην παρανομία.

Δεν θεωρούμε επίσης τυχαίο ότι σ’ αυτές τις συνθήκες εκδόθηκε εγκύκλιος του υπ. Εσωτερικών για την καταγραφή των θέσεων ευθύνης στο δημόσιο, το αν αυτές έχουν πληρωθεί και με ποιο τρόπο. Το «επιτελικό» κράτος οργανώνεται. Περιθωριοποιεί τους απεργούς και τους διαμαρτυρομένους, θέτει τους στόχους του (στοχοθεσία, κίνητρα απόδοσης κλπ.) και προετοιμάζει τα στελέχη του. Μια πορεία που δεν θα ανακοπεί ούτε απ’ τις επικείμενες εκλογές. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, άλλωστε, όταν ανέλαβε το 2015, το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν η αλλαγή του τρόπου επιλογής των προϊσταμένων στο δημόσιο, οι κρίσεις για επιλογή νέων, η «αλλαγή» του μισθολογίου των δημοσίων υπαλλήλων, παγιώνοντας τις ήδη περικομμένες αποδοχές τους.

Το σίγουρο είναι ότι στο κράτος που διαμορφώνουν δεν χωρούν απεργίες κι αγώνες. Εξ’ ου και επιστρατεύεται ο «νόμος Χατζηδάκη», που μπορεί τώρα να μην τολμούν να τον χρησιμοποιήσουν σε επίπεδο πανελλαδικής 24ωρης απεργίας, αλλά η λάσπη πέφτει και το έδαφος προετοιμάζεται.

Ο μεγάλος αγώνας των καλλιτεχνών σε κρίσιμη καμπή

στους απεργοσπάστες να εισέλθουν. Η κυβέρνηση έφερε τα ΜΑΤ, βάζοντας τις πλάτες της καταστολής, προκειμένου να επιβληθεί η κανονικότητα της λειτουργίας του εργοστασίου. Αλλά την ίδια κιόλας μέρα έκανε μήνυση σε 3 μάρτυρες από τους απεργούς που θα κατέθεταν το επόμενο πρωί στα δικαστήρια σε αγωγή κατά της εργοδοσίας, έτσι που, μόλις αυτοί πήγαν στη δικαστική αίθουσα, συνελήφθησαν από την αστυνομία. Τα δικαστήρια με τις συνεχείς αναβολές συνέδραμαν έτσι κι αλλιώς την εργοδοσία, αλλά στο σύνολο η τελευταία αξιοποιεί κάθε νομική βοήθεια. Συνολικά, βέβαια, μηνύσεις έγιναν για 11 από τους απεργούς και απολυμένους, σε μια επιδίωξη να τους τρομοκρατήσουν γενικά. Περιττό να αναφερθεί ότι δεν τα κατάφεραν.

Όσotόσο οι απεργοί, συνεχίζοντας, πραγματοποιήσαν χορό σε μουσικό κέντρο της Θεσσαλονίκης με στόχο την οικονομική ενίσχυση του Σωματείου Εργατοϋπαλλήλων «Μαλαματίνα» αλλά και του αγώνα τους γενικά. Πλήθος αλληλέγγυων διασκέδασε μαζί με τους απεργούς, συμβάλλοντας έτσι στην οικονομική κάλυψη των αναγκών της απεργίας.

Στόχος τους τώρα θα πρέπει να είναι η συμμετοχή στο ξέσπασμα λαού και νεολαίας με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη. Όπως κάθε κομμάτι λαού θα πρέπει να διεκδικήσει και τα δικά του αιτήματα, έτσι και η απεργία στη «Μαλαματίνα» θα πρέπει να βγει πιο δυναμικά στο δρόμο. Ο αγώνας της δικαίωσής τους θα είναι δύσκολος, όπως ήταν και ως τώρα, όπως είναι και ο αγώνας που δίνεται αυτές τις τελευταίες εβδομάδες. Όμως, με δεδομένο ότι η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας, αφού ενώνει τα αιτήματα και το πλήθος των φωνών που τα διεκδικούν, αποτελεί καθήκον και ευκαιρία να συνδεθούν με το λαό της πόλης και της χώρας, αγωνιζόμενοι για το κοινό μέλλον που μας κλέβουν.

Μαζικές παρεμβάσεις, απεργίες με σχεδόν καθολική συμμετοχή, πορείες, εξώστρεφες δράσεις και συναυλίες αλληλεγγύης με τη συμμετοχή χιλιάδων, οι μαζικότερες συνελεύσεις σωματείων των τελευταίων πολλών χρόνων, καταλήψεις των δραματικών σχολών του Εθνικού, του ΚΘΒΕ και του ΔΗΠΕΘΕ Πάτρας και καταλήψεις κεντρικών σκηνών της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και της Πάτρας. Αυτές οι μορφές πάλης κυριάρχησαν σ’ όλη τη διάρκεια του αγώνα που έδωσαν οι καλλιτέχνες των παραστατικών τεχνών ενάντια στο ΠΔ 85/2022. Από πολύ νωρίς, τα συνδικαλιστικά όργανα των καλλιτεχνών μιλούσαν για «πολύμορφο» αγώνα που να χρησιμοποιεί εργαλεία εκτός απ’ τα «παραδοσιακά».

Αφέλεια οργάνων που τώρα ανακαλύπτουν την πάλη; Με σιγουριά όχι! Μιας κι η διοίκηση του ΣΕΗ, του πληθέστερου απ’ τα σωματεία, αφού δέχθηκε πίεση απ’ τη μαζικότητα και τη διάρκεια των κινητοποιήσεων, έκανε τα πάντα για να μπει τελευταίο στο χορό των συλλογικών διεργασιών και συνελεύσεων και να βγει πρώτο και «αλώβητο» από κινηματικά κατάλοιπα. Κήρυξε λήξη των συνελεύσεων, ανέστειλε τις απεργιακές κινητοποιήσεις και αποστέλλει, μαζί με τ’ άλλα καλλιτεχνικά σωματεία, προτάσεις νομοθετικών ρυθμίσεων στους αρχηγούς των κομμάτων. Παράλληλα, αιτήθηκε εξουσιοδότηση απ’ το σώμα της ΓΣ για τη διεκδίκηση ΣΣΕ και ενημερώνει «αγωνιστικά» μέσω μέιλ για την πορεία των διαπραγματεύσεων.

Απ’ την άλλη, οι καταλήψεις του ΡΕΞ και του ΤΣΙΛΛΕΡ από εργαζόμενους και σπουδαστές αντίστοιχα, πα-

ρά την απομόνωση απ’ το ΣΕΗ και την ΠΟΘΑ, κατάφεραν να συσπειρώσουν ένα πολύ σημαντικό κομμάτι του κόσμου του αγώνα, ο οποίος αναζητούσε κινηματικές και συλλογικές απαντήσεις. Οι χώροι των κατειλημμένων θεάτρων για καιρό φιλοξένησαν τις πολιτικές ζυμώσεις για την αντεργατική επίθεση που δέχονται οι καλλιτέχνες. Η αποκλιμάκωση που επέβαλε το ΣΕΗ όμως είχε συνέπειες στη μαζικότητα, τη συζήτηση που διεξάγεται αλλά και την κατεύθυνση που πήραν οι διεργασίες στις καταλήψεις.

Ο αγώνας των καλλιτεχνών κατάφερε να συσπειρώσει εργαζόμενους και σπουδαστές και ν’ αποκτήσει μια δυναμική νίκης, ενώ παράλληλα ανέδειξε ζητήματα για την κατάσταση αποσυγκρότησης του εργατικού κινήματος. Αυτοί οι κλάδοι που βιώνουν τον κατακερματισμό των δικαιωμάτων τους και τις άθλιες συνθήκες δουλειάς εδώ και χρόνια, στο πλαίσιο της στρατηγικής επίθεσης του συστήματος συνολικά στους εργαζόμενους και το λαό, τη συσσωρευμένη οργή και αγωνία δεν την έκαναν παραίτηση και υποταγή αλλά αναζήτηση συλλογικών απαντήσεων, στον αγώνα και τη διεκδίκηση. Εκεί, η ορμή των καλλιτεχνών προσέκρουσε στη διαλυτική δουλειά που κάνει το σύστημα κι έχει οδηγήσει στην αποσυγκρότηση του εργατικού κινήματος και των σωματείων. Οι αγωνιστικές διαθέσεις βρήκαν τον τοίχο του συνδικαλισμού της συνηκολόγησης, της συνδιαλλαγής, των κοινοβουλευτικών αυταπατών.

Μια άλλη έκφανση της αποσυγκρότησης εκφράστηκε στις καταλήψεις, που, ενώ συσπείρωσαν κρίσιμη μάζα αγωνιστών, η μορφή της πάλης -η κα-

τάληψη- κυριάρχησε του στόχου. Σωστά εργαζόμενοι και σπουδαστές άλλαξαν το χαρακτήρα της προγραμματισμένης παν-καλλιτεχνικής πορείας αμέσως μετά το έγκλημα στα Τέμπη σε διαδήλωση καταγγελίας της πολιτικής που το προκάλεσε. Η κινηματική έκφραση του αγώνα ενάντια στο ΠΔ είχε όμως ήδη ατονήσει και η δράση είχε γίνει εσωστρεφής και προσπάθεια να κρατηθούν οι καταλήψεις. Η πολιτική κατεύθυνση της πάλης για την απόσυρση του ΠΔ μπήκε στην υπηρεσία της υποστήριξης «των αυτοργανωμένων νησίδων πολιτισμού και κοινωνικής οργάνωσης». Μαραθώνιοι προβολών ταινιών, αντιμαθήματα, performances, συλλογικές κουζίνες, αντικατέστησαν τις κινηματικές διαδικασίες και τη συλλογική εξώστρεφη δράση. Ο αγώνας των χιλιάδων αυτοκαταναλώνóταν μακριά απ’ τις ζυμώσεις και τις διεργασίες που θα μπορούσαν να τον κρατήσουν ζωντανό και να τον διευρύνουν. Η αδιέξοδη γραμμή της αναρχίας διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο σ’ αυτό.

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, οι δραματικές σχολές δήλωσαν τη λήξη των καταλήψεων. Στις ανακοινώσεις όλων τονίζεται ότι ο αγώνας δεν έληξε. Είναι σημαντικό οι εργαζόμενοι κι οι σπουδαστές να ξεπεράσουν τις αδιέξοδες λογικές που σπέρνουν την απογοήτευση και να συνεχίσουν τον αγώνα! Συλλογικά, κινηματικά, αδιαπραγμάτευτα, χωρίς καμία κοινοβουλευτική αυταπάτη, με πλατιά απεύθυνση στον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία που βιώνουν την ίδια επίθεση στη ζωή, τη δουλειά και τα δικαιώματά τους.

Εγκύκλιος Γκάγκα

ΜΕΘ στην υπηρεσία των συγχωνεύσεων και των λουκέτων

Τα περιθώρια του συστήματος για επιβράδυνση της επίθεσης έχουν στενέψει. Ούτε το έγκλημα στα Τέμπη, ούτε η προεκλογική περίοδος φρέναραν τα εφιαλτικά σχέδια της αστικής τάξης για το λαό. Αντίθετα, η κυβέρνηση συνεχίζει με κλιμακούμενη ένταση να νομοθετεί, ξεριζώνοντας κάθε λαϊκό δικαίωμα. Απ' την επίθεση αυτή δεν εξαιρείται ο χώρος των νοσοκομείων, με πρόσφατο, κραυγαλέο παράδειγμα, την εγκύκλιο της υφυπ. Υγείας Γκάγκα, που αφορά στις ΜΕΘ.

Σύμφωνα μ' αυτή, ορίζεται ο ελάχιστος αριθμός νοσηλευτών για κάθε κλίνη ΜΕΘ στους 3. Με λίγα λόγια, δεν μπορεί να λειτουργήσει μια κλίνη ΜΕΘ αν σ' αυτή αντιστοιχούν ένας ή δύο νοσηλευτές. Θα μπορούσαμε να πούμε πως μια τέτοια εξέλιξη είναι πετιτική, δεδομένου ότι διασφαλίζει την ποιότητα στην περίθαλψη. Αντίθετα, όμως, προοικονομεί την περαιτέρω υποβάθμισή της, καθώς ούτε η συγκεκριμένη εγκύκλιος ούτε κανένα επερχόμενο νομοθέτημα της κυβέρνησης δεν προβλέπουν μαζικές προσλήψεις νοσηλευτών. Και φυσικά το υπουργείο Υγείας γνωρίζει πως σχεδόν καμία ΜΕΘ πανελλαδικά δεν λειτουργεί με τρεις νοσηλευτές ανά κλίνη, καθώς γνωρίζει πως οι προσλήψεις τα τελευταία

χρόνια ήταν μηδαμινές σε αντίθεση με τις πολλές αποχωρήσεις.

Αν, λοιπόν, οι περισσότερες ΜΕΘ στην επικράτεια δεν πληρούν αυτό το κριτήριο, τι θα απογίνουν; Μα, φυσικά, θα κλείσουν ή θ' αναγκαστούν να περιορίσουν των αριθμό των κλινών που διαθέτουν για νοσηλεία διασωληνωμένων ή βαριά ασθενών. Το βαρύ τίμημα σε ανθρώπινες ζωές που πλήρωσε ο λαός τα χρόνια της πανδημίας, με την τραγική εικόνα των διασωληνωμένων σε κοινούς θαλάμους και διαδρόμους λόγω έλλειψης ΜΕΘ, θα συνεχίσει να το πληρώνει. Προστίθεται άλλη μια ταφόπλακα στο δικαίωμα του λαού σε πλήρη και ποιοτική περίθαλψη. Η στόχευση της εγκυκλίου, όμως, δεν σταματά εκεί.

Ήδη απ' την περίοδο της πανδημίας και «ικανοποιώντας» το αίτημα της ρεφορμιστικής αριστεράς για «επίταξη των ιδιωτικών κλινικών», η κυβέρνηση παραχώρησε άφθονο ζεστό χρήμα στις τσέπες του ιδιωτικού κεφαλαίου στην υγεία, με την αξιοποίηση των κλινών ΜΕΘ του ιδιωτικού τομέα. Η πρακτική αυτή συνεχίζεται και σήμερα, με πολλούς διασωληνωμένους ασθενείς, για τους οποίους δεν βρίσκεται κενό κρεβάτι σε ΜΕΘ κρατικού νοσοκομείου, να διακομίζονται σε ιδιωτικά. Μάλιστα, το

κόστος νοσηλείας, τα υπερκέρδη, δηλαδή, των μεγαλοκλινικαρχών, θα επαρκούσαν για τη στελέχωση πολλών κλινών ΜΕΘ στα δημόσια νοσοκομεία.

Η νέα αυτή εγκύκλιος αποτελεί κομμάτι μιας συνολικότερης, διαχρονικής και πολυδιαφημιζόμενης στόχευσης του συστήματος: τις περιβόητες συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Αν μια ΜΕΘ δεν λειτουργεί με επαρκές προσωπικό θα κλείσει, το οποίο σημαίνει πως οι ασθενείς είτε θα πεθαίνουν διασωληνωμένοι σε απλούς θαλάμους είτε θα διακομίζονται σε ιδιωτικές ΜΕΘ, αυξάνοντας τα κέρδη του ιδιωτικού κεφαλαίου. Απ' την άλλη, αν κινδυνεύει να κλείσει μια ΜΕΘ, θα μπορούσε ένας «σωτήρας» ιδιώτης να εμφανιστεί και να επενδύσει σ' αυτή, στελεκώνοντάς την με υποαμειβόμενο κι ελαστικά εργαζόμενο προσωπικό. Όλα αυτά με το αζημίωτο, δηλαδή με την ουσιαστική κατάργηση κάθε έννοιας δωρεάν περίθαλψης.

Είναι, άλλωστε, πολύ νωπό το παράδειγμα του παιδοογκολογικού τμήματος των νοσοκομείων Παίδων, για το οποίο ψηφίστηκε η μετατροπή του σε νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου. Με νύχια και με δόντια επιχειρεί το σύστημα να πετάξει από πάνω του την ευθύνη της περίθαλψης του λαού, ακόμα και σε ευαίσθη-

τους τομείς, όπως ο παιδικός καρκίνος. Με την ίδια λύσσα προσπαθεί να διαλύσει και κάθε κατάκτηση των υγειονομικών στο πεδίο των εργασιακών σχέσεων. Γι' αυτό και το νομοσχέδιο προσπαθεί να απεμπλέξει το κράτος απ' την πληρωμή των μισθών των εργαζόμενων σε αυτόν τον νέο οργανισμό, ανοίγοντας το δρόμο για δυσόιωνες εξελίξεις στις εργασιακές σχέσεις που θα υφίστανται εκεί.

Είναι ξεκάθαρο πως το σύστημα επιχειρεί συντεταγμένα, με κάθε νόμο και εγκύκλιο, να επιβάλει ένα νέο τοπίο στο χώρο της περίθαλψης. Ένα τοπίο με διαλυμένες εργασιακές σχέσεις, ελαστικότητα, κλείσιμο τμημάτων και υγειονομικών δομών, απολύσεις, καθιέρωση και επέκταση της κερδοφορίας του ιδιωτικού κεφαλαίου με κατάργηση της δωρεάν περίθαλψης. Απέναντι σ' αυτή τη συνεχιζόμενη λαίλαπα και με την εμπειρία της πανδημίας, δεν χωρούν αυταπάτες για επόμενες «φιλολαϊκές» κυβερνήσεις. Το μοναδικό ανάχωμα που μπορεί να στηθεί και ν' ανακόψει αυτήν την επίθεση είναι η οργάνωση κι ο αγώνας του λαού για ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη, σε συμπόρευση με τον αγώνα των εργαζόμενων στα νοσοκομεία για μαζικές προσλήψεις και μόνιμη και σταθερή δουλειά.

Με μετανάστες θα καλύψει τις κενές θέσεις
στον τουρισμό η κυβέρνηση

Ο κοινός αγώνας ντόπιων και ξένων εργαζόμενων είναι καθήκον

Με ανυπομονησία προετοιμάζουν την έναρξη της τουριστικής σεζόν η κυβέρνηση κι οι Ενώσεις Ξενοδόχων της χώρας. Τρίβουν τα χέρια τους περιμένοντας να έρθει ζεστό χρήμα για το κεφάλαιο και βιάζονται να διορθώσουν την εικόνα της «βαριάς βιομηχανίας» που τσαλακώθηκε απ' τις χιλιάδες κενές θέσεις εργασίας που καταγράφηκαν μετά το lockdown. Όπως έχουν δηλώσει διάφοροι επιφανείς του κλάδου, τα κενά δεν δημιουργούν πρόβλημα μόνο στην ομαλή διεξαγωγή της σεζόν, αλλά «χαλάνε και την εικόνα που βγάζει η χώρα προς τα έξω». Θέλουν να αντιμετωπίσουν λοιπόν το πρόβλημα.

Όχι, δεν σκοπεύουν να κάνουν τις συνθήκες δουλειάς λιγότερο απάνθρωπες για τους εργαζόμενους. Οι μελέτες που έκαναν πέροι τέτοια περίοδο, για να ερμηνεύσουν τη μαζική απομάκρυνση εποχικών υπαλλήλων, ήταν ακαδημαϊκού χαρακτήρα. Ούτε απ' τις επίμονες κινητοποιήσεις των εργαζόμενων του κλάδου, που διεκδικούν αυξήσεις στους μισθούς και αξιοπρεπείς όρους δουλειάς, ίδρωσε το αυτί τους. Δεν προτίθενται να κάνουν το παραμικρό σ' αυτή την κατεύθυνση. Τη λύση την έδωσε η πρόσφατη υπουργική απόφαση που εντάσσει στον τουρισμό, για πρώτη φορά, εργαζόμενους από χώρες εκτός ΕΕ (Αφγανιστάν, Πακιστάν, Συρία, Αίγυπτο κ.ά). Εκκρεμεί ακόμα μία υπουργική απόφαση, αλλά η κατεύθυνση έχει μπει. Δεν είναι η πρώτη φορά βέβαια που το κεφάλαιο χρησιμοποιεί μετανάστες για να καλύψει τις ανάγκες του. Παρόμοιες συμφωνίες υπάρχουν για τους ψαράδες, τους ερ-

γάτες γης και άλλους κλάδους.

Η υποκρισία σε όλο της το μεγαλείο! Το ίδιο σύστημα που έχει διαλύσει τις χώρες αυτές κι έχει γεννήσει την προσφυγιά και τη μετανάστευση, θέλει τώρα να χρησιμοποιήσει τους μετανάστες σαν δούλους για ν' αυξήσει κι άλλο τα κέρδη του. Τα κράτη που τους στέλνουν και τα κράτη υποδοχής τους, δίνουν τις ευλογίες τους για να νομιμοποιηθεί το περαιτέρω τσάκισμα εργασιακών δικαιωμάτων. Το κεφάλαιο εκμεταλλεύεται την εξαθλίωση των μεταναστών και την ανάγκη τους για δουλειά, για να εξασφαλίσει φτηνά εργατικά χέρια και να χτυπήσει τις εργατικές κατακτήσεις. Οι ίδιοι που πνίγουν και φυλακίζουν τους μετανάστες, που χύνουν το δηλητήριο του εθνικισμού και του ρατσισμού, τους εκμεταλλεύονται τώρα και στα εργασιακά κάτεργα του τουρισμού.

Η ευθύνη είναι του συστήματος και των εκπροσώπων του. Θα προσπαθήσουν φυσικά να τη μετακυλήσουν στους κολασμένους της γης, να χρησιμοποιήσουν το ρατσισμό που οι ίδιοι καλλιεργούν για να διασπάσουν τους εργαζόμενους. Η απάντηση που πρέπει να δοθεί είναι ευθύνη του εργατικού κινήματος. Η κατεύθυνση της κοινής πάλης των ντόπιων εργαζόμενων με τους μετανάστες συναδέλφους τους, για δουλειά και ζωή με δικαιώματα, αποτελεί καθήκον. Οι εργαζόμενοι του κλάδου πρέπει να αναγνωρίσουν τον κοινό εχθρό και να εντάξουν τους μετανάστες στον κοινό αγώνα που καλούνται να δώσουν για εργασιακά δικαιώματα!

Δεκάδες απολυμένοι από τα λουκέτα στα εργοστάσια της Tupperware και της Crown Hellas Can

Με μια αιφνιδιαστική ενημέρωση στους εργαζόμενους, η διοίκηση του εργοστασίου της Tupperware στη Θήβα ανακοίνωσε την πρόθεσή της να μπει λουκέτο μέχρι τις 13 Απρίλη. Η γνωστή αμερικάνικη πολυεθνική βρίσκεται στην Ελλάδα απ' τα μέσα της δεκαετίας του '60 και σήμερα απασχολεί γύρω στους 200 εργαζόμενους, οι περισσότεροι απ' τους οποίους θα δουν το δρόμο της απόλυσης.

Την ίδια τύχη θα έχουν και εργαζόμενοι της Crown Hellas Can, μιας κοινοπραξίας μεταξύ πολυεθνικών εταιριών και ελληνικών τραπεζών. Η επιχείρηση βρίσκεται στον Ισθμό της Κορίνθου και χωρίζεται σε δύο τμήματα παραγωγής μεταλλικών συσκευασιών αλουμινίου. Η εργοδοσία αποφάσισε την απόλυση 40 εργαζομένων και το οριστικό λουκέτο στο ένα τμήμα, αυτό που παράγει άκρα (καπάκια).

Το μεγάλο κεφάλαιο δεν λυπάται τα χρήματα για τους εργαζόμενους όταν αυτό εξυπηρετεί τα μακροχρόνια σχέδιά του, κάτι που δείχνουν οι αποζημιώσεις (μεγαλύτερες απ' τις νόμιμες) που προτάθηκαν στους εργαζόμενους και στις δύο περιπτώσεις. Αποτελεί πάγια τακτική της αστικής τάξης σε περιόδους κρίσης και μάλιστα παρατεταμένης όπως αυτή που διανύουμε, να επιλέγει ελιγμούς και αναδιπλώσεις που βολεύουν τα συμφέροντά της, φτάνοντας στο σημείο να καταστρέψει παραγωγικές δυνάμεις ούτως ώστε να διαφυλάξει τα κέρδη της, αδιαφορώντας για τις θέσεις εργασίας και τα δικαιώματα των εργαζομένων. Αυτό γίνεται πιο φανερό στην περίπτωση της Tupperware, η οποία κλείνει ένα εργοστάσιο με αδιαμφισβήτητη κερδοφορία σύμφωνα με τις ανακοινώσεις της εταιρίας, σε συνέχεια των λουκέτων που μπήκαν σε μονάδες στην Ολλανδία και τη Βρετανία.

Πέρα λοιπόν απ' τις προφανείς συνέπειες των απολύσεων στους εργαζόμενους και τις οικογένειές τους, το μαράζωμα της επαρχίας και το βάθεμα της αποβιομηχάνισης, αποσαθρώνεται όλο το συστημικό αφήγημα περί προσέγκυσης ξένων επενδύσεων. Στο όνομα μιας τέτοιας «ανάπτυξης» καλούν την εργατική τάξη και το λαό να βάλουν πλάτη και να θυσιάσουν για ένα σύστημα που τους βλέπει μονάχα σαν εργαλεία κι εκμεταλλεύεται την εργατική τους δύναμη ανάλογα με την κατάσταση: ή θα τους ξεζουμίζει με εντατικοποιημένα κι ελαστικά ωράρια ή θα τους πετά στο σωρό της ανεργίας όταν δεν τους έχει ανάγκη.

Μεγάλο πλεονέκτημα για τους εργοδότες στην όλη διαδικασία είναι το αντεργατικό νομοθετικό πλαίσιο που έχει διαμορφωθεί. Απ' τη μία έχει ανοίξει ο δρόμος στις ομαδικές απολύσεις και απ' την άλλη μπαίνουν φραγμοί στη συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων. Σε κάθε περίπτωση, οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να δechτούν τα μπόνους των «εθελούσιων» απολύσεων, δεν πρέπει να διευκολύνουν την εργοδοσία στα αντεργατικά της σχέδια, αλλά να υπερασπιστούν το δικαίωμα όλων στη δουλειά.

Ανακοίνωση Μητσοτάκη για αύξηση του κατώτατου μισθού

Ο αγώνας για ΣΣΕ με πραγματικές αυξήσεις μόνη διέξοδος απέναντι στη φτώχεια και την εξαθλίωση!

Στα πλαίσια της προσπάθειας της κυβέρνησης να κατευνάσει τη λαϊκή οργή και να δημιουργήσει προεκλογικά ένα κλίμα παροχών, ήρθε η ανακοίνωση της αύξησης του κατώτατου μισθού στα 780 ευρώ μεικτά απ' την 1η Απριλίου 2023. Η πολυαναμενόμενη «αύξηση» υπολογίζεται στα 67 ευρώ μεικτά ή 53 ευρώ καθαρά και καμία σχέση δεν έχει με τις λαϊκές ανάγκες. Ουσιαστικά το ποσό των 50 ευρώ σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να καλύψει τις αυξήσεις στα βασικά αγαθά, ούτε μπορεί ν' αντιστρέψει τη σκληρή πραγματικότητα που ζουν λαός και εργαζόμενοι.

Έτσι, παρά τις τυμπανοκρουσίες που μόνο στόχο έχουν ν' αποπροσανατολίσουν, ο μισθός δεν φτάνει ούτε για τα βασικά. Δεν είναι τυχαίο ότι πάνω απ' το 50% των νοικοκυριών δήλωσαν ότι το μηνιαίο εισόδημα, τους βγάζει μέχρι τα μισά του μήνα. Ακόμα και απ' τα δεδομένα της Eurostat προκύπτει ότι η Ελλάδα ανήκει στις χώρες της ΕΕ με τους χαμηλότερους μισθούς.

Αν λάβουμε υπόψη τις παγωμένες απ' το 2012 τριετίες σύμφωνα με τις μνημονιακές προβλέψεις, αλλά και το γεγονός ότι μεγάλο ποσοστό των εργαζομένων δεν παίρνει καν τον κατώτατο μισθό, λόγω της διεύρυνσης της ημιαπασχόλησης, μόνο ως πρόκληση μπορεί να ιδωθεί η παρουσιαζόμενη «γενναιοδωρία» της κυβέρνησης.

Για μια ακόμα φορά η κουβέντα στρέφεται γύρω απ' τις λεγόμενες «αντοχές της οικονομίας». Το συγκεκριμένο ιδεολόγημα, που συνοδεύει πάντα την

όποια συζήτηση περί αυξήσεων, είναι απαραίτητο για να αποσυγκροτεί το λαό και να καθυποτάσσει τους εργαζόμενους στον αρνητικό συσχετισμό. Το σύστημα καταβάλλει κάθε προσπάθεια ώστε όχι μόνο ν' αποδεχτεί ο λαός ότι πάνω απ' όλα βρίσκεται το καπιταλιστικό κέρδος, αλλά και ότι πρέπει να θυσιάσει τις δικές του ανάγκες προκειμένου ν' αυξήσει το σύστημα την κερδοφορία του. Έτσι δικαιολογείται η άνεση με την οποία ο Μητσοτάκης, κατά την ανακοίνωσή του, διαβεβαίωσε ντόπια και ξένα αφεντικά ότι πρόκειται για λελογισμένη αύξηση, η οποία «βρίσκεται μέσα στις αντοχές των επιχειρήσεων». Πράγματι έτσι είναι! Όλα είναι κομμένα και ραμμένα στις ανάγκες του κεφαλαίου και της εργοδοσίας και καμία σχέση δεν έχουν με τις λαϊκές ανάγκες.

Σημαντική πτυχή για τη διατήρηση του λαού στο περιθώριο, παρατηρητή των εξελίξεων, αποτελεί ο τρόπος με τον οποίο λαμβάνονται οι αποφάσεις για τη διαμόρφωση του κατώτατου μισθού. Καθόλου ασήμαντο δεν είναι ότι στα πλαίσια της αντεργατικής επίθεσης που εξαπολύθηκε την περίοδο των μνημονίων, θεσμοθετήθηκε ότι πλέον η διαμόρφωση του κατώτατου μισθού δεν θ' αποτελεί πεδίο και αποτέλεσμα συλλογικών διαπραγματεύσεων με τους συλλογικούς φορείς και τις αντιπροσωπευτικές ενώσεις των εργαζομένων, αλλά θα καθορίζεται μονομερώς με απόφαση του υπουργού Εργασίας.

Αυτό, σε συνδυασμό με το χτύπημα των συλλογικών συμβάσεων εργασίας,

έφερε μεγάλο πλήγμα στο λαϊκό εισόδημα και τους μισθούς, οι οποίοι -απουσία κινήματος- έπιασαν πάτο. Ειδικότερα, η ανυπαρξία συλλογικών διαπραγματεύσεων κι η διάλυση των ΣΣΕ έχει ως αποτέλεσμα τη συμπίεση των μισθών όλο και προς τα κάτω. Προ μνημονίων, το ποσοστό αύξησης του κατώτατου μισθού αποτελούσε το σημείο εκκίνησης για τις διαπραγματεύσεις κάθε κλάδου στις αντίστοιχες συλλογικές συμβάσεις. Μέσα σε λίγα χρόνια και στη βάση της επίθεσης, οι συλλογικές συμβάσεις έχασαν την ισχύ τους και έληξαν, ενώ οι εργοδοτικές ενώσεις αρνούνταν οποιαδήποτε σχετική διαπραγμάτευση, οδηγώντας τους μισθούς όλων προς τον κατώτατο. Σήμερα, χωρίς ΣΣΕ, οι εργαζόμενοι στερούνται τον μηχανισμό που επιτρέπει τη

συλλογική διεκδίκηση αυξήσεων ώστε ν' αντιμετωπίσουν την τρομακτική ακρίβεια. Γι' αυτό παραμένει πιο αναγκαία από ποτέ η πάλη για ΣΣΕ οι οποίες θα εξασφαλίζουν πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, οι οποίες να καλύπτουν το κόστος της ζωής.

Είναι δεδομένο ότι και αυτή η κυβέρνηση -όπως κι όλες οι προηγούμενες- δεν διατίθεται να σταματήσει την αντεργατική κι αντιλαϊκή πολιτική της. Τα όποια ψίχουλα μόνο στόχο έχουν να κατευνάσουν την οργή και την αγανάκτηση του λαού και να διαχειριστούν τη φτώχεια του. Η οργή όμως πρέπει να γίνει οργανωμένη πάλη ενάντια στην αντεργατική πολιτική και το σάπιο αυτό σύστημα, που τίποτα δεν έχει να προσφέρει στο λαό και τους εργαζόμενους.

ΑΣΕΠ

Αθλιότητες για μια θέση δουλειάς

Εδώ και χρόνια η πολιτική του συστήματος σε σχέση με τις προσλήψεις στο δημόσιο, ακολουθώντας τις υποδείξεις των ιμπεριαλιστών, όπως εφαρμόστηκαν με τους μνημονιακούς νόμους, ήταν η συρρίκνωση του αριθμού των εργαζομένων. Δεν γίνονταν, δηλαδή, προσλήψεις ή γίνονταν με το σταγονόμετρο, με συμβάσεις, με ελαστικές σχέσεις εργασίας. Για πάνω από μια δεκαετία δεν αναπληρώνονταν ο αριθμός αυτών που συνταξιοδοτούνταν και διευρύνθηκε η κινητικότητα για την κάλυψη των κενών. Εκτός από τον αριθμό, στο στόχαστρο ήταν -και είναι και εργασιακές κατακτήσεις των εργαζομένων στο δημόσιο (μισθοί, επιδόματα, ωράρια, συντάξεις), αναντίστοιχες με την ασυδοσία της εργοδοσίας στον ιδιωτικό τομέα. Αποτέλεσμα ήταν να επιφορτίζονται το βάρος οι εναπομείναντες σε υποστελεχωμένες υπηρεσίες υπάλληλοι, ταυτόχρονα, βέβαια, με την ταλαιπωρία του λαού.

Οι όποιες νέες προσλήψεις ορίστηκαν να γίνουν με τον νέο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ. Διαγωνισμό που διαφημίστηκε πλατεία ως παροχή θέσεων εργασίας από την κυβέρνηση, ως δείγμα της επιτυχίας της. Που προπαγανδίστηκε ως καινοτόμος, όσον αφορά τις σύγχρονες μορφές εξέτασης και αξιολόγησης των δεξιοτήτων των υποψηφίων, που προάγει, για να μην ξεχνιόμαστε, την αριστεία.

Το Σάββατο 4 Μαρτίου έγινε ο νέος πανελλήνιος γραπτός διαγωνισμός του ΑΣΕΠ. Το ενδιαφέρον, προφανώς, μετά από τόσα χρόνια και σε δύσκολο εργασιακό περιβάλλον, ήταν μεγάλο και οι δηλώσεις συμμετοχής σε κατηγορίες μόνο της πανεπιστημιακής και της τεχνολογικής εκπαίδευσης ήταν πολλές (108.000). Τελικά, έδωσαν περίπου 78.000. Η συζήτηση περιστράφηκε, δίκαια, γύρω από την ταλαιπωρία που υπέστησαν οι εξεταζόμενοι, με τις καθυστερήσεις των θεμάτων έως και για πάνω από δύο ώρες, τις ασάφει-

ες στις ερωτήσεις, ακόμη και καταγγελίες διαβλητότητας. Ας μην πούμε για το είδος των ερωτήσεων που έπιανε όλο το φάσμα: από τη γελοιότητα, ως την ιδεολογική προπαγάνδα των θεσμών, της ΕΕ, της εργασιακής συμπεριφοράς.

Ο συγκεκριμένος διαγωνισμός, όμως, είχε μία ιδιαιτερότητα: Δεν αφορούσε συγκεκριμένες προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στο δημόσιο, αφού δεν είχαν προκηρυχθεί συγκεκριμένες θέσεις. Σκοπός του διαγωνισμού ήταν να δημιουργηθεί μία δεξαμενή επιτυχόντων. Σε μελλοντικές προκηρύξεις θέσεων από τους εκάστοτε φορείς (5.000 θέσεις είναι ανακοινωμένες στα άμεσα plána), μέχρι να προκηρυχθεί νέος ΑΣΕΠ, δικαίωμα υποβολής αίτησης θα έχουν μόνο οι επιτυχόντες που περιλαμβάνονται στη δεξαμενή αυτή. Ακολούθως θα προσμετρώνται τα τυπικά προσόντα, με ασάφεια να επικρατεί για τη βαρύτητά τους, και η προσωπική συνέντευξη, έτσι ώστε να επικρατήσει η... αξιοκρατία. Γίνεται εύκολα κατανοητό πως η δεξαμενή επιτυχόντων λειτουργεί αντίστροφα, καθώς δημιουργείται ένα ακόμη εμπόδιο, για τη μεγάλη πλειοψηφία, για όποιον απέτυχε ή δεν έδωσε, αποκλείοντας τη δυνατότητα αίτησης μέχρι τον επόμενο διαγωνισμό. Η δοκιμασία στην οποία υποβάλλεται ένα τεράστιο δυναμικό υποψηφίων είναι τεράστια, αν συμπεριληφθεί και το κόστος των φροντιστηρίων που ...ευδοκιμούν γύρω από τον διαγωνισμό. Εμπλέκονται, δηλαδή, κατά δεκάδες χιλιάδες οι υποψήφιοι σε έναν συνεχή αγώνα μετ' εμποδίων για ελάχιστες -ούτως ή άλλως- θέσεις, αν και όταν προκηρυχθούν.

Ο τρόπος προσλήψεων, διαβλητός ή μη, σε συνδυασμό με τις ελάχιστες προσλήψεις και την αυξημένη ανεργία, στοχεύει σε μία ακόμη πολύ σοβαρή κατεύθυνση. Την ιδεολογική παρέμβαση στις συνειδήσεις των εργαζομένων για τον τρόπο αναζήτησης εργασίας, τις προσλήψεις, το δικαίωμα στη δουλειά. Το

σύστημα δημιουργεί συνεχώς αντιθέσεις και ανταγωνισμούς, ώστε να βρίσκεται ο ένας εργαζόμενος απέναντι στον άλλο. Η επιβίωση του λαού εξαρτάται κάθε φορά από το συνεχές κυνήγι προσόντων, παρά με τα προσοντολόγια και τις αξιολογήσεις που έχουν προωθηθεί, αλλά και την υποβάθμιση των πτυχίων ως μόνη απαραίτητη προϋπόθεση για δουλειά. Χτυπιέται το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή εργασία, γίνεται ατομικό βάρος. Όσα προσόντα κι αν μαζέψει κάποιος, το μέλλον που ετοιμάσαν και εφαρμόζουν είναι ο εργασιακός μεσαίωνας της ελαστικής απασχόλησης, των απολύσεων, της εντατικοποίησης, της υποταγής και του ασφυκτικού ελέγχου, των μισθών πείνας. Ο νόμος Χατζηδάκη δείχνει τον δρόμο. Δικαιώματα που εγκολλώνονταν στις εργασιακές σχέσεις στο δημόσιο είναι στο στόχαστρο και οι υποψήφιοι νεοπροσληφθέντες διαπαιδαγωγούνται κατάλληλα από νωρίς!

Έχοντας αυτό υπόψιν, πόσο ανώφελη θα ήταν πράγματι η κουβέντα για τον τρόπο ή τη θεματολογία των διαγωνισμών! Για τα σωστά ή τα λάθος κριτήρια επιλογής. Για τον αριθμό των θέσεων που απαιτούνται για να λειτουργήσει ορθά (ό,τι κι αν σημαίνει αυτό) ο κάθε φορέας. Η αναζήτηση διεξόδου βρίσκεται στην αντίσταση στην πολιτική που επιβάλλουν. Στην άρνηση του κλίματος αλληλοφαγωματος για μια θέση εργασίας. Στην άρνηση της «αποτυχίας» στο διαγωνισμό και της μη πρόσληψης, του ανέσου κυνηγιού προσόντων, της ανεργίας, ως ατομική υπόθεση. Το δικαίωμα στη δουλειά είναι υπόθεση συλλογική. Απαιτείται ο λαός να παλέψει, να συγκρουστεί με την αντεργατική πολιτική. Ενάντια στην όρθωση νέων ταξικών φραγμών, στις αυταπάτες δικαιότερης αξιολόγησης, προσόντων και διαρκούς επιμόρφωσης, ενάντια στους αποκλεισμούς, για το δικαίωμα στη δουλειά, αλλά και για μαζικούς, μόνιμους διορισμούς.

Έκθεση CIVICUS Monitor

Ανησυχίες για τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες των κατοίκων της Ελλάδας;

Αρχικά να δούμε τι είναι το CIVICUS Monitor. Το CIVICUS Monitor είναι μια ερευνητική συνεργασία, παγκόσμιας εμβέλειας, της κοινωνίας των πολιτών CIVICUS και περισσότερων από 20 ερευνητικών οργανισμών-εταίρων, που έχουν ετησίως παρουσιάζει το μεγαλύτερο μέρος της προσπάθειας, παρέχοντας δεδομένα βάσει των οποίων καταρτίστηκε η έκθεση με τα ακόλουθα αποτελέσματα. Στο μεγαλύτερο κομμάτι αναφέρεται στη στοχοποίηση από το κράτος των πολιτών, των οργανώσεων και των ομάδων που εργάζονται με τους πρόσφυγες και τους αιτούντες άσυλο (ΜΚΟ). Αναφέρεται, επίσης, στην αυταρχική αντιμετώπιση των διαμαρτυριών, καθώς και στις συνεχείς διώξεις και τους νομικούς εκβιασμούς. Οι συμμετέχοντες στην έρευνα δημοσίευσαν συνολικά 493 παρατηρήσεις, αναφορικά με το πολιτικό σκηνικό στις εξεταζόμενες χώρες, από την 1η Ιανουαρίου έως την 31η Δεκεμβρίου του 2022. Τα στοιχεία αυτά αποτελούν τη βάση για την ανάλυση που παρουσιάζεται στην έκθεση.

Η έκθεση επικεντρώνεται στην ποινικοποίηση της αλληλεγγύης, στη στοχοποίηση της κοινότητας των ακτιβιστών, στην καταστολή διαδηλώσεων, στην ψήφιση μέτρων περιορισμού των ελευθεριών και των διαδηλώσεων. Πράγματι έτσι είναι: η αντιδραστική επίθεση στους εργαζόμενους, στη νεολαία, στον λαό ενάντια σε μια σειρά δικαιωμάτων τους, συνοδεύεται απαραίτητως με το πλαίσιο της καταστολής.

Παρότι γνωρίζουμε ότι «παγκόσμιοι οργανισμοί», όπως το CIVICUS Monitor, δεν είναι ανεξάρτητοι, τα στοιχεία τους αποτυπώνουν μια πραγματικότητα. Είναι, όμως, ενδεικτικό ότι σε όλες τις χώρες, ειδικά του Δυτικού μπλοκ, το θέμα της φασιστικοποίησης της δημόσιας ζωής, της περιστολής δημοκρατικών δικαιωμάτων κ.τ.λ. είναι οργανικό κομμάτι άσκησης της πολιτικής του συστήματος.

Το CIVICUS Monitor αξιολογεί σε 197 χώρες την κατάσταση σε ό,τι αφορά τις θεμελιώδεις ελευθερίες και τις κατατάσσει σε τέσσερις κατηγορίες: κλειστές, καταπιεσμένες, παρεμποδισμένες, περιορισμένες ή ανοιχτές. Στην Ελλάδα, η φήμωση του ελεύθερου και δημόσιου λόγου οδήγησε σε αλλαγή της κατάταξής της από «περιοριστική» σε «παρεμποδισμένη».

Έχει μια σημασία να δούμε και να αναλύσουμε ότι, ακόμα και από την αστική ματιά και σύμφωνα με τις πεποιθήσεις της αστικής τάξης, καταπατούνται θεμελιώδη δικαιώματα. Σε περιόδους όπου η αστική τάξη προσπαθεί να παρουσιάσει ένα «φιλολαϊκό προφίλ» και μια «προοδευτική λογική», την οποία θα έρθει μετά να αγκαλιάσει το γνωστό «καταδικάζουμε την βία από όπου και αν προέρχεται», επιδιώκει να πείσει τον λαό και τη νεολαία ότι σε ένα πρωτόλειο επίπεδο σε αυτό το δημοκρατικό σύστημα «έχουμε θέση και άποψη όλοι» και ότι η βία παρεμποδίζει αυτές τις δημοκρατικές διαδικασίες. Το αφήγημα αυτό, όμως, καταρρέει, καθώς η φασιστικοποίηση στις ζωές μας είναι καθημερινότητα, με την αστυνομία μέσα στις σχολές μας, με την νεολαία να χτυπιέται ανελέητα, με τις διαδηλώσεις να γίνονται συχνά πεδίο μάχης.

Να μην ξεχάσουμε, επίσης, την ευκολία του συστήματος να βγάζει μια απεργία παράνομη, όπως σε διάφορες περιπτώσεις, τις απεργίες των εργαζομένων στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς. Ακόμα, να υπενθυμίσουμε τις συλλήψεις των μελών του ΚΚΕ(μ-λ) και των 62 συνολικά αγωνιστών στις 6 Δεκεμβρίου του 2020. Συχνά φαινόμενα είναι, άλλωστε, η ωμή καταστολή και η βία στις διαδηλώσεις, οι προσαγωγές και οι συλλήψεις πριν και μετά τις πορείες, οι διώξεις αγωνιστών, η στοχοποίηση αριστερών οργανώσεων και μπλοκ.

Το νομικό οπλοστάσιο του συστήματος ανανεώνεται συνεχώς, όπως θέλει και βολεύει το ίδιο. Όταν ζορίζεται, με περίσσια ευκολία, ονομάζει, βγάζει απεργίες και διαδηλώσεις παράνομες ακόμα και την τελευταία στιγμή, δυσκολεύοντας την κίνηση των μαζών με διάφορους νόμους και διατάγματα.

Με αφορμή το δολοφονικό έγκλημα στα Τέμπη και την ιδιωτικοποίηση του νερού, ο λαός μας, όπως και όλοι οι λαοί (π.χ. οι τεράστιες απεργίες στη Γαλλία) που βρίσκονται αυτές τις μέρες στους δρόμους και αγωνίζονται ενάντια σε αυτές τις πολιτικές που δολοφονούν ανθρώπους και δικαιώματα, συνειδητοποιεί και αντιμετωπίζει αυτή την πολιτική της καταστολής και της τρομοκρατίας. Στους δρόμους, όμως, με μαζικό και αποφασιστικό τρόπο, την σπάνει!

Ε

Οι μαθητές διεκδικούν στους δρόμους τη ζωή τους

Οι μαθητές έχουν μπει δυναμικά στον αγώνα με καταλήψεις σε όλα τα σχολεία της χώρας, ενώ κατέβηκαν μαζικά στις απεργίες στις 8 και 16 Μάρτη. Οι μαθητικές αντιστάσεις ξέσπασαν με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη, ένα ακόμα έγκλημα των κυβερνήσεων και του κεφαλαίου που στέρησε τις ζωές πολλών νέων ανθρώπων. Οι μαθητές επέδειξαν απευθείας αγωνιστικά αντανακλαστικά, διότι αντιλαμβάνονται ενστικτωδώς για τι κόσμο τους προορίζουν, όπως διαμορφώνεται από τη βαρβαρότητα του ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος. Για έναν κόσμο όπου οι ανθρωποθυσίες νέων ανθρώπων στο βωμό του κέρδους πολλαπλασιάζονται, η νεολαία θα αποκλείεται από την εκπαίδευση με όλους τους ταξικούς φραγμούς που έχουν επιβληθεί, θα γίνεται αντικείμενο άγριας εκμετάλλευσης για την εργοδοσία και κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστικών πολέμων.

Η αντίδραση του συστήματος απέναντι στις μαθητικές αντιστάσεις ήταν άμεση και προσπάθησε να τις τρομοκρατήσει με κάθε μέσο. Μόλις οι διευθύνσεις αντιλήφθηκαν ότι η κίνηση αυτή των μαθητών μπορεί να ξεφύγει από απλές εκφράσεις πένθους (ενός λεπτού σιγή, σιωπηλές διαμαρτυρίες, μηνύματα με τις τσάντες κ.λπ.), αλλά αποκτά αγωνιστικά χαρακτηριστικά έκφρασης της νεολαιίστικης οργής, άρχισαν την τρομοκρατία. Εφάρμοσαν για άλλη μια φορά την απεργοσπαστική μέθοδο διεξαγωγής τηλε-μαθημάτων μέσα στις καταλήψεις.

Στην Πάτρα η αστυνομία προσήγαγε μαθητές που συμμετείχαν στις καταλήψεις. Στις 8 Μάρτη που εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές είχαν πλημμυρίσει τους δρόμους της χώρας, μαζί με μαθητές που κατέβηκαν οργανωμένα, η κυβέρνηση ψήφισε το νομοσχέδιο "για την πρόληψη και αντιμετώπιση της βίας και του εκφοβισμού στα σχολεία" που εντάσσει στον ορισμό της "σχολικής βίας" και οποι-

αδήποτε διαδικασία "παρεμπόδισης της ομαλής διεξαγωγής των μαθημάτων" και της διακοπής της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Στοχοποιεί ξεκάθαρα τις μαθητικές καταλήψεις και κινητοποιήσεις.

Ενώ οι μαθητές έχουν επιδείξει καλά αγωνιστικά αντανακλαστικά, το σύστημα επιτίθεται στους αγώνες τους και ορισμένα κομμάτια της αριστεράς που παρεμβαίνουν αυτή τη στιγμή στους μαθητές αποδεικνύονται αναντίστοιχα των περιστάσεων και σκοπίμως δεν συνδράμουν στο να μετατραπεί αυτή η οργή σε μαθητικό κίνημα. Η ΚΝΕ εγκλώβισε την οργή των μαθητών σε σιωπηλές ή καθιστικές διαμαρτυρίες, σε συνθήματα-διεκδικήσεις που στόχευαν μόνο "στο πρόσωπο της Κεραμέως" και δεν αποκάλυπταν την πολιτική με την οποία πρέπει να συγκρουστεί λαός και νεολαία. Ενώ ταυτόχρονα προσπάθησε να καπνολετεί τις μαθητικές κινητοποιήσεις πίσω από την ταμπέλα της "συντονιστικής επιτροπής μαθητών Αθήνας", ενώ στο τέλος συμμαζέψε αυτή την κίνηση των μαθητών, αφού δεν έδωσε συνέχεια στις μαθητικές κινητοποιήσεις.

Οι μαθητές πρέπει να επιμεινούν κόντρα στις λογικές ήττας και στην τρομοκρατία, στην κατεύθυνση συνέχισης των καταλήψεων και των κινητοποιήσεων. Πρέπει η οργή των μαθητών απέναντι σε μια ακόμα δολοφονία του συστήματος να συνδεθεί με αιτήματα αντίστασης και διεκδίκησης για να μπορεί αυτή η νεολαία να σπουδάσει, να μπορεί να ζει. Είναι ανάγκη να ακουστεί μέσα στις κινητοποιήσεις των μαθητών η ανατροπή των ταξικών φραγμών (τράπεζα θεμάτων, ΕΒΕ) που έχει στερήσει το δικαίωμα στις σπουδές σε μια ολόκληρη γενιά, να τεθεί το "ποιοι είναι οι εχθροί μας" και γιατί παλεύουμε". Να ανακαλύψουν οι μαθητές το δρόμο της συλλογικής και οργανωμένης πάλης, να συζητήσουν τα αιτήματά τους σε συνελεύσεις, να κάνουν καταλήψεις και κινητοποιήσεις διαρκείας.

Σκυμμένα κεφάλια και σκληρή δουλειά:

Η πρόταση της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ για το έγκλημα στα Τέμπη

«Καλούμε σύσσωμη τη φοιτητική κοινότητα... να σκύψουμε ευλαβικά το κεφάλι αυτές τις δύσκολες στιγμές που περνάει η Χώρα μας απόρροια του δυστυχήματος, να σηκώσουμε μανίκια και να δουλέψουμε... Προτείνουμε για την εκπαιδευτική διαδικασία: Την αναπλήρωση των μαθημάτων λόγω της απεργίας... Επιπλέον προτείνουμε: Καμία συμμετοχή του Φοιτητικού μας Συλλόγου σε πορείες με σωματεία που ουδεμία σχέση έχουν με το Πανεπιστημίο μας. Για το δυστύχημα των Τεμπών: Συμβολική συγκέντρωση στον προαύλιο χώρο της Πανεπιστημιούπολης 1 κρατώντας ένα αναμμένο κερί στη μνήμη των θυμάτων...»

Με αυτό το αισχρό πλαίσιο αποφάσισε η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ να «σπάσει τη σιωπή» και να εμφανιστεί στον δεύτερο γύρο γενικών συνελεύσεων της προηγούμενης εβδομάδας με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη. Ενώ η σχεδόν παντελής απουσία τους στις πρώτες γενικές συνελεύσεις ήταν μία συνετή κίνηση από μεριάς της, η

πρώτη της εμφάνιση μετά το έγκλημα στα Τέμπη είναι το λιγότερο ξεδιάντροπη. Το πλαίσιο αυτό, που κατατέθηκε στη Γενική Συνέλευση της ΣΔΟΚΕ στο ΠΑΔΑ, συνοψίζεται σε πέντε κύριους άξονες: 1) Δεν είναι ώρα για διαμάχες, χρειάζεται εθνική ομοψυχία για να αντιμετωπίσουμε άλλη μια τραγωδία με σεβασμό και ευλάβεια απέναντι στους νεκρούς (τους δικούς μας νεκρούς, τους συμφοιτητές μας, τα αδέρφια, τους φίλους μας!), 2) Εμείς ευθυνόμαστε για τα «κακώς κείμενα» της χώρας στην οποία ζούμε, οπότε αν θες να δεις αλλαγή «σκάσε και κολύμπα», 3) Η εκπαιδευτική διαδικασία δεν παρακωλύεται ο κόσμος να χαλάσει -θα γίνουμε και «απεργοσπάστες» αν χρειαστεί, 4) Οι υποχρεώσεις των φοιτητών ξεκινάνε και τελειώνουν στις ακαδημαϊκές. Καμιά δουλειά δεν έχουν στους αγώνες, πλάι στον υπόλοιπο λαό, πόσο μάλλον στον οργανωμένο αγώνα μέσα από συλλογικά όργανα και φορείς, 5) Είσαι ελεύθερος να πενήσεις με τρόπους που το ίδιο το σύστημα σου προτείνει, συμβολικούς και

Νεολαία

Ξεχειλίζει η οργή και αναζήτα διέξοδο

Στη διάρκεια των εβδομάδων του λαϊκού ξεσηκωμού, η οργή της νεολαίας για το έγκλημα των Τεμπών ξεχειλίζει. Ιδιαίτερα οι μαθητές έγιναν βασικός αιμοδότης των μεγαλειωδών λαϊκών κινητοποιήσεων, των μεγαλύτερων που έχουν γίνει από το 2012 μέχρι σήμερα. Η έξοδος των νεολαϊστικών μαζών στον δρόμο δεν ήρθε από το πουθενά, ούτε είναι ένα αυθόρμητο και παροδικό ξέσπασμα που σχετίζεται απλά και μόνο με τη μικρή ηλικία δεκάδων δολοφονημένων νέων στα Τέμπη.

Στις κοινωνικές επιστήμες, η διάρκεια μιας γενιάς υπολογίζεται γύρω στα 25 χρόνια. Η σημερινή γενιά των 15-35 ετών βιώνει ένα κρεσέντο επίθεσης σε κάθε πτυχή της ζωής της. Η ωρίμανση της οικονομικής κρίσης στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις προοικονομεί νέα ακόμη μεγαλύτερα κραχ από αυτό του 2008, όπως αποδεικνύουν οι νέες πτωχεύσεις αμερικανικών και ευρωπαϊκών τραπεζών. Η ιστορική ρεβάνς του συστήματος σε βάρος της εργατικής τάξης και των λαών ξηλώνει με ταχύτητα δικαιώματα ολόκληρου αιώνα. Οι μισθοί πείνας, οι μαζικές απολύσεις, η διάλυση των υποδομών περίθαλψης, συγκοινωνίας και η συνολική απαξίωση της ανθρώπινης ζωής είναι η «κανονικότητα» στη ζωή της νέας γενιάς. Το ξέσπασμα του πολέμου στην καρδιά της Ευρώπης κλιμακώνεται, σε ένα επικίνδυνο σπινάλ που απειλεί κάθε στιγμή να εξαπλωθεί. Αυτή η γενιά αντιμετωπίζει τα μεγαλύτερα αδιέξοδα σε όλους τους τομείς της ζωής σε σχέση με οποιαδήποτε άλλη γενιά μεταπολεμικά.

Η οργή της ελληνικής νεολαίας βαθαίνει χρόνο με τον χρόνο και οι πιέσεις που βιώνει από το σύστημα της εξάρτησης είναι πολλαπλές. Η μαθητική νε-

Γιάννενα, 16 Μάρτη

ολαία που ξεσηκώθηκε βίαια και ορμητικά το 2008, στην αυγή μιας μαύρης εποχής, είναι σήμερα 30 ετών. Στα χρόνια των «μνημονίων», τσακίστηκε κάθε ελπίδα της για το αύριο. Μέσα στην πανδημία, ο εγκλεισμός, η καταστολή και η πίεση στην ίδια και στο οικογενειακό περιβάλλον έγινε αφόρητη. Η νέα φουρνιά μαθητών, έπειτα από δύο ολόκληρα χρόνια εγκλεισμού και τηλε-φιάσκου, πετάχτηκε στον λάκκο των εξετάσεων με Τράπεζα Θεμάτων και Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής και είδε από νωρίς να γκρεμίζονται τα όνειρα στις σπουδές πάνω στο αντικείμενο που λαχταρούσε. Η νέα φουρνιά φοιτητών υπέστη δύο νόμους Κεραμέως στα Πανεπιστήμια, είδε τα πτυχία ολόκληρων κλάδων να διαλύονται, βίωσε στο πετσί της την τρομοκρατία στις σχολές με τα ρόπαλα των ΜΑΤ και την ΟΠΠΙ. Αμέτρητες φορές της άνοιξαν το κεφάλι και την έπνιξαν στα χημικά μέσα στις ίδιες τις σχολές και τις γειτονιές. Η νέα φουρνιά εργαζομένων υπέστη την πλήρη ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, τη συνεχή περιπλάνηση που εναλλάσσεται με παρατεταμένες περιόδους ανεργίας, το μπλοκάκι και τις συμβάσεις μηνών ή και ημερών που την πιέζουν αφόρητα. Ταυτόχρονα, η ακρίβεια και οι μισθοί πείνας έθεσαν το

ζήτημα της επιβίωσης σε πλατιές μάζες.

Εδώ και χρόνια, η νεολαία αγανακτεί, οργίζεται και ξεσπά. Το μεγάλο ζητούμενο είναι η κατεύθυνση και οι πρακτικές απολήξεις που έχει αυτή η διαδρομή. Γιατί δεν μπορεί να παραβλέπει κανείς την εμφάνιση εδώ και καιρό ενός ιδιότυπου συμμορισμού σε σχολεία και φτωχογειτονιές, την έξαρση του οπαδισμού και του παραβατισμού στα σύγχρονα γκέτο των πόλεων, τις δολοφονικές επιθέσεις μεταξύ μαθητών και τη δολοφονία του Άλκη. Είναι όλα μελανά σημάδια των καιρών και πληθαίνουν παράλληλα με την όξυνση της επίθεσης. Η ιδεολογική σύγχυση, ελλείπει μαζικών αριστερών επαναστατικών οργανώσεων, μεγαλώνει. Κοινωνικά δικαιώματα προηγούμενων δεκαετιών, το οκτώωρο, η ασφάλιση, οι συνδικαλιστικές ελευθερίες είναι άγνωστα για τη νεολαία, είναι όπως έχουμε γράψει «κομμάτι της σύγχρονης ιστορίας του τόπου που της αφηγούνται οι παλιοί». Η αποστροφή της νεολαίας προς την «πολιτική» εν γένει, το «έξω τα κόμματα» και η αποσύνθεσή της από μαζικές συλλογικές διαδικασίες είναι βασικά προβλήματα που συνεχίζουν να εμποδίζουν τη μετατροπή της οργής σε οργανωμένο κίνημα.

Ωστόσο, το βέβαιο είναι ότι το έγκλημα των Τεμπών έγινε καταλύτης για να ξεμπροστιαστούν πλατιά στα μάτια της νεολαίας πλευρές του σάπιου συστήματος της βαρβαρότητας και της εξάρτησης, καθώς και οι πολιτικοί του εκπρό-

σωποι. Μάτωσαν οι καρδιές της για όλες αυτές τις ζωές που χάθηκαν τόσο άδικα. Έκλαψε πικρά για τους συμμαθητές και τους συμφοιτητές της, τα αδέρφια, τους φίλους και τους αγαπημένους. Η οργή βγήκε στους δρόμους και συντάραξε το εσωτερικό της χώρας. Αυτή η διαδικασία φανερώνει ότι η νεολαία αναζητά διέξοδο και απαντήσεις, αναζητά τρόπο να πάρει πίσω τη ζωή που της στερούν.

Σε μια τέτοια φάση διεργασιών, ανοίγεται εύφορο έδαφος για τη ριζοσπαστικοποίηση των συνειδήσεων. Προϋπόθεση για το μπόλιασμα της νέας γενιάς με αγωνιστικές απόψεις, είναι η επαναστατική αριστερά να βουτήξει θαρρετά σε αυτήν και να παρέμβει. Να χωρίσει στη συνείδηση της νεολαίας δύο στρατόπεδα: Από τη μία πλευρά, ΑΥΤΟΙ που υπηρετούν το καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα, η αστική τάξη και τα ξένα αφεντικά, με το φασιστικό παρακράτος ως μακρύ τους χέρι, που έχουν τον πλούτο και την εξουσία. Αυτοί που της κουρελιάζουν τα όνειρα και της μαυρίζουν το μέλλον. Αυτοί που θέλουν μια νεολαία αναλώσιμη και χωρίς δικαιώματα, περιπλανώμενη και άνεργη, με σκυμένο το κεφάλι σε μια κοινωνία φτώχειας, ανασφάλειας και εξαθλίωσης. Αυτοί που παρασύρουν την ανθρωπότητα ολόκληρη στη φωτιά του πολέμου και προορίζουν τη νεολαία να γίνει κρέας για τα κανόνια. Από την άλλη πλευρά, ΕΜΕΙΣ, η νέα γενιά που έρχεται για να ζήσει. Μια καινούργια γενιά, καθαρή από τη βρωμιά. Που θέλει να σπουδάσει, θέλει να εργαστεί, θέλει ελευθερίες. Που η ζωή της αξίζει και θα παλέψει για να την υπερασπιστεί με όλη της τη δύναμη.

«Η ομορφιά βρίσκεται στους δρόμους», φώναζαν οι νέοι του Μάη του '68, γιατί πάλευαν μαζικά για να κερδίσουν υλικές νίκες, σπουδές, δουλειά και ψωμί, ενώ ταυτόχρονα ατένιζαν το μέλλον με αυτοπεποίθηση, μαχητικότητα και προοπτική. Και είναι αλήθεια ότι για να σταθεί όρθια η νέα γενιά, χρειάζεται να ψηλαφίσει ξανά την προοπτική. Να ερμηνεύσει τον κόσμο και το πώς έφτασε μέχρις εδώ. Να μετατρέψει την οργή της σε οργανωμένο κίνημα. Να ακουμπήσει ξανά τις ιδέες μιας άλλης κοινωνίας. Να βρει απαντήσεις στα μεγάλα ζητήματα και στην ήττα. Να δει καθαρά ότι ένας κόσμος γερασμένος την παρασέρνει στο σκοτάδι και στον θάνατο. Ότι αυτός ο σάπιος κόσμος της φτώχειας, της βαρβαρότητας και του πολέμου πρέπει να ανατραπεί.

ακίνδυνους. Αν επιλέξεις τον δρόμο του αγώνα, σπιλώνεις τη μνήμη των νεκρών, προσβάλεις τις οικογένειες, προσπαθείς να αναλάβεις τον ρόλο των δικαστικών αρχών.

Δεν υπάρχει τίποτα καινούριο σε αυτές τις γραμμές, παρά η ίδια, σάπια συστημική αντίδραση, την οποία η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ υπηρετεί πιστά. Αυτή που σε καλεί να σωπαίνεις μπροστά σε ένα σύστημα που σε δολοφονεί, αυτή που χαρακτηρίζει τα εγκλήματα στις πλάτες του λαού ως «αποπήματα» για τα οποία ευθύνεσαι ΕΣΥ, που δεν έκανες σωστά τη δουλειά σου, που δεν διάλεξες το σωστό βαγόνι. Δεν θα μπορούσε να κάνει αλλιώς, ως γνήσιος εκφραστής του συστήματος μέσα στα Πανεπιστήμια, παρά να χρησιμοποιήσει τους δικούς μας νεκρούς για να δικαιολογήσει την αδηφάγα πολιτική του κέρδους, να χύσει το δηλητήριό της απέναντι στους λαϊκούς αγώνες που τόσο φοβάται, να συκοφαντήσει την οργανωμένη πάλη απέναντι σε ένα σύστημα που μας πίνει το αίμα. Είναι άμεση ανάγκη να περιθωριοποιήσουμε αυτές τις φωνές από τις σχολές μας, να αναδείξουμε ως μόνη διέξοδο τον δρόμο του αγώνα και να εξασφαλίσουμε ότι αυτή η οργή που έχει συσσωρευτεί η νεολαία, που σικάθηκε να μετράει «κακές στιγμές», θα γίνει ποτάμι που θα «πνίξει» μια για πάντα τον πραγματικό υπαίτιο, που δεν είναι άλλος από το σύστημα της εκμετάλλευσης.

Ηράκλειο, 16 Μάρτη

Σύγκρουση ΗΠΑ-Δύσης με τη Ρωσία Ουκρανία στη φωτιά - πλανήτης στα σχοινιά

Η κατάρριψη του αμερικανικού ντρόουν στη Μαύρη Θάλασσα, από καύσιμα που άφησε ρώσικο μαχητικό αεροσκάφος και το άκρως τυχοδιωκτικό ένταλμα σύλληψης του Πούτιν για εγκλήματα πολέμου στην Ουκρανία, από το «Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο», είναι το εκρηκτικό φόντο στο οποίο πραγματοποιείται η τριήμερη επίσκεψη του Κινέζου Προέδρου, Σι Τζιπινγκ, στη Μόσχα. Οι πρωταγωνιστές της αναμέτρησης αυτής και κύρια οι Αμερικανοί τραβούν τη σύγκρουση στην Ουκρανία στα άκρα, την ίδια στιγμή που οι Ρώσοι αρχίζουν να εμφανίζουν τα Βαριά όπλα τους στο μέτωπο του Ντονμπάς και ενώ στην ουκρανική κρίση κάνουν την εμφάνισή τους ολοένα και περισσότερες δυνάμεις (π.χ. Ιάπωνες πρωθυπουργός στο Κίεβο, όταν ο Κινέζος πρόεδρος ήταν στη Μόσχα!), δείχνοντας πως αυτή αποκτά στοιχεία μιας επικίνδυνης διεθνοποίησης. Και όλα αυτά, ενόσω εκδηλώνεται και ξεδιπλώνεται, σε άμεση σύμπλευση και αλληλοτροφοδότηση με τον πόλεμο και την όξυνση των γεωπολιτικών συγκρούσεων, ένα ακόμη σημαντικό επεισόδιο κρίσης και φρακαρίσματος της παγκόσμιας οικονομίας.

**Από την κατάρριψη
του αμερικανικού ντρόουν
στο ένταλμα σύλληψης
για τον Πούτιν**

Λίγες μέρες πριν την κατάρριψη του αμερικανικού ντρόουν, μάλλον από καύσιμα που άφησε πάνω του ο πιλότος του ρώσικου μαχητικού αεροσκάφους, η επικεφαλής διευθύντρια (που ενέχει θέση ισόβαθμη υπουργού) των Αμερικανικών Υπηρεσιών Πληροφοριών, κατέθετε στη Γερουσία για «την αξιολόγηση των παγκόσμιων απειλών». Σ' αυτή τη δημόσια ακρόασή της, διαπίστωνε πως η Ρωσία «πιθανώς δεν επιθυμεί μια άμεση στρατιωτική σύγκρουση με τις δυνάμεις των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, αλλά υπάρχει πιθανότητα να συμβεί αυτό»! Επίσης, πως αν και η Ρωσία δεν επιθυμεί τη διεύρυνση της σύγκρουσης πέρα από τα όρια της Ουκρανίας, «ο κίνδυνος για κλιμάκωση παραμένει σημαντικός». Αξιολογώντας, μάλιστα, την κατάσταση στο μέτωπο, αναφέρθηκε σε έναν τρομερό πόλεμο φθοράς, στον οποίο καμιά πλευρά δεν έχει οριστικό στρατιωτικό πλεονέκτημα, ενώ η παράταση του πολέμου δεν είναι αναγκαστικά εναντίον της Ρωσίας, ίσα-ίσα πιθανά την ευνοεί. «Ξέχασε», βέβαια, να αναφερθεί στις ΗΠΑ και τον ρόλο τους στη σύγκρουση, αλλά αυτό δεν ήταν κάτι που έπρεπε να περιμένει κανείς...

Ήρθε, λοιπόν, το περιστατικό με το ντρόουν (14/3) για να υπογραμμίσει την πορεία σε τεντωμένο σχοινί, όπως επανειλημμένα έχουμε περιγράψει αυτή την αδυσώπητη αντιπαράθεση στο έδαφος της Ουκρανίας, αλλά και τον κίνδυνο αυτή να πάρει τα χαρακτηριστικά μιας άμεσης σύγκρουσης ΗΠΑ-Ρωσίας. Φυσικά, η τρομερή δυσκολία στο να φτάσουν οι ιμπεριαλιστές, μέσα από τη δυναμική του άγριου ανταγωνισμού για την κυριαρχία αλλά και των αδιεξόδων τους, έως το αδιανόητο της σύγκρουσης μεταξύ των δύο μεγαλύτερων πυρηνικών δυνάμεων στον πλανήτη, δεν σημαίνει πως έστω το πλησιάζαμα αυτού του ορίου δεν παράγει κάθε φορά ολοένα και μεγαλύτερα αδιέξοδα, ένταση και ρήγματα στις παγκόσμιες σχέσεις, πέρα από την αυτονόητη κλιμάκωση του πολεμικού σφαγείου. Για τη σοβαρότητα της κατάστασης και το τι αυτή συνεχίζει να παράγει και στο εσωτερικό των ΗΠΑ, δεν είναι διόλου τυχαίο πως την ίδια μέρα ο Τραμπ προχωρούσε

σε ευθεία επίθεση προς τον Μπάιντεν και το «βαθύ κράτος», πως «*μας οδηγεί στον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο*», καλώντας τις αντιμαχόμενες πλευρές σε άμεση κατάπαυση του πυρός και ειρηνευτικές συνομιλίες «για να τον αποτρέψουμε»!

Η αμερικανική διοίκηση Μπάιντεν, με την αποστολή του ντρόουν στη Μαύρη Θάλασσα και στη ζώνη μερικής απαγόρευσης πτήσεων που έχει επιβάλλει η Ρωσία, δοκίμαζε ακόμη μια φορά με προκλητικό και τυχοδιωκτικό τρόπο τις κόκκινες γραμμές της, θεωρώντας ίσως πως δεν θα κάνει τίποτε. Και ο ρωσικός ιμπεριαλισμός απάντησε, μετά και τα αλληπάλληλα χτυπήματα «κάτω από τη ζώνη» που έχει δεχτεί (σαμποτάζ στους αγωγούς NordStream, επίθεση στη γέφυρα της Κριμαίας, στην αεροπορική βάση Ένγκελς 500 χιλιόμετρα από τα σύνορα στην οποία εδρεύουν τα στρατηγικά βομβαρδιστικά), πως δεν θα ανεχτεί άλλο την παραβίασή τους. Οι δηλώσεις του Ρώσου πρέσβη στην Ουάσινγκτον, που αναφέρθηκε σκωπτικά στο τι θα έκαναν οι ΗΠΑ εάν ρωσικά ντρόουν εμφανίζονταν στον κόλπο της Καλιφόρνια, ομολογώντας σχεδόν μ' αυτές την κατάρριψη του αμερικανικού ντρόουν, επαληθεύουν την παραπάνω εκτίμηση. Η εσπευσμένη επικοινωνία του Αμερικανού υπουργού Άμυνας, Όστιν, με τον Ρώσο ομόλόγο του, Σ. Σοϊγκού, είναι δείκτης του οριακού σημείου που αγγίχτηκε εκείνη την ημέρα.

Τρεις μέρες μετά, στις 17/3, δημοσιοποιήθηκε η απόφαση του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου (ΔΠΔ), που μάλιστα είχε προαναγγείλει η αμερικανική εφημερίδα New York Times, να εκδώσει ένταλμα σύλληψης για το Πούτιν με κατηγορίες για εγκλήματα πολέμου στην Ουκρανία. Αν και στο ΔΠΔ οι ΗΠΑ (όπως και η Ρωσία και η Κίνα) δεν είναι συμβαλλόμενο μέρος, γίνονταν σαφές ποιος κίνησε τα νήματα για αυτή την εξέλιξη που όξυνε δραματικά την αντιπαράθεση ΗΠΑ-Δύσης με τη Ρωσία. Οι Αμερικανοί ιμπεριαλιστές, μάλλον όχι κάτω από έναν «ψύχραιμο» σχεδιασμό βημάτων αλλά κάτω από τη δυναμική του αδιεξόδου της σύγκρουσης, που έχουμε περιγράψει πολλές φορές ως «κανένas από τους δύο -ΗΠΑ και Ρωσία- δεν διανοούνται να κάνουν πίσω, να χάσουν», επιδίωξαν αυτή την απόφαση. Πρόκειται για μια απόφαση που κόβει σχεδόν όλες τις γέφυρες μεταξύ Δύσης-Ρωσίας και αντικειμενικά λειτουργεί εμπρηστικά στο ήδη φλεγόμενο έδαφος του πολέμου στην Ουκρανία και κλιμακώνει την αντιρωσική υστερία στη Δύση. Η απόφαση αυτή προσπαθεί παράλληλα να απονομιμοποιήσει την προσπάθεια των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών να κρατήσουν ανοικτά κάποια κανάλια επικοινωνίας με τη Ρωσία, στριμώνοντάς τους ακόμα περισσότερο στις αμερικανικές επιδιώξεις, ενώ είναι σαφές πως αποτελεί μήνυμα προς την Κίνα και τις κινήσεις της (ειρηνευτικό σχέδιο, επίσκεψη στη Μόσχα). Πέρα από τις απαξιωτικές δηλώσεις για την απόφαση αυτή, τόσο από την πλευρά της Ζαχάροβα («άνευ σημασίας») όσο και του Μεντβέντεφ («κ...λόχαρτο»), η ουσιαστική απάντηση της ρωσικής ηγεσίας ήρθε με την επίσκεψη του Πούτιν στην Κριμαία και στις πόλεις Μελιτούπολη και Μαριούπολη.

Επίσκεψη Σι στη Μόσχα

Σχετικά ηχηρή, για τα μέτρα στα οποία μας έχει συνηθίσει, ήταν και η απάντηση της κινέζικης ηγεσίας, όσον αφορά το ένταλμα σύλληψης του Πούτιν, που δήλωσε πως η παραβίαση της ασυλίας των αρχηγών κρατών αντιβαίνει το

διεθνές δίκαιο, ενώ κατηγόρησε το ΔΠΔ και τη Δύση για «δύο μέτρα και δύο σταθμά».

Ακόμα πιο ηχηρή ήταν η ίδια η τριήμερη επίσκεψη του Κινέζου προέδρου Σι Τζιπινγκ, στη Μόσχα, η οποία συνεχίζεται τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές. Ο πρόεδρος Σι έφτανε στη Μόσχα, έχοντας στη φαρέτρα του τη σημαντική διπλωματική επιτυχία του ρόλου του κινέζικου ιμπεριαλισμού ως διαμεσολαβητή στην αποκατάσταση των διπλωματικών σχέσεων μεταξύ του Ιράν και της Σαουδικής Αραβίας, ενώ πιο πριν ακόμη είχε καταθέσει το γνωστό «ειρηνευτικό σχέδιο δώδεκα σημείων» για τον τερματισμό του πολέμου στην Ουκρανία. Η κινέζικη ηγεσία φανερά διεκδικεί την αναβάθμιση της ιμπεριαλιστικής της θέσης στις παγκόσμιες εξελίξεις, αμφισβητώντας με τον τρόπο της τον «αμερικανικό μονοπολισμό». Σ' αυτόν τον καμβά έχει ανακινήσει πως μετά την επίσκεψη στη Μόσχα, θα επικοινωνήσει και με τον Ζελένσκι για να του εκθέσει το ειρηνευτικό σχέδιο και τις προτάσεις της Κίνας.

Το κοινό ανακοινωθέν που εκδόθηκε στη Μόσχα, σύμφωνα με το οποίο «*αν και δεν συνιστούν μια στρατιωτική-πολιτική συμμαχία παρόμοια με εκείνη που δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, οι σχέσεις Ρωσίας και Κίνας είναι κάτι παραπάνω από μια διακρατική συνεργασία*», δεν αποτυπώνει μόνο, εντυπωσιακά εύστοχα είναι αλήθεια, το επίπεδο των σχέσεων των δύο «ασιατικών γιγάντων», αλλά αποτελεί και ένα ισχυρό μήνυμα προς τις ΗΠΑ και τη Δύση, για τις προσπάθειές τους να δημιουργήσουν ρήγματα στη σχέση αυτή. Ενώ, δηλαδή, είναι σχεδόν βέβαιο ότι η κινέζικη ηγεσία θα συνεχίσει την «ισορροπιστική στάση» για να μην διακινδυνεύσει τις θέσεις της χώρας στην παγκόσμια αγορά, δεν είναι ταυτόχρονα διατεθειμένη να αφήσει μόνη της τη Ρωσία, όταν μάλιστα οι ίδιες δυνάμεις απειλούν και την Κίνα. Ενδεικτικός ο σχολιασμός του Σι για τις πρόσφατες ανακοινώσεις της ΑUKUS από την αμερικανική ναυτική βάση του Σαν Αντόνιο στην Καλιφόρνια: «*οι δυτικές χώρες υπό την ηγεσία των ΗΠΑ, έχουν θέσει σε πλήρη εφαρμογή πολιτική ανάσχεσης, περικύκλωσης και καταστολής της Κίνας*».

Το μέτωπο του πολέμου και οι προβοκάτορες εμπρηστές

Εν τω μεταξύ, στο μέτωπο του πολέμου, από τη μια έχουμε την εκδήλωση μιας σειράς μικρών αντεπιθέσεων των ουκρανικών δυνάμεων στην Ζαπορίζιε που καταλήγουν σε αποτυχία και από την άλλη ένταση των επιθέσεων των ρωσικών δυνάμεων σε Μπαχμούτ και Αβντίβκα με μεγάλες απώλειες ουκρανικών δυνάμεων. Έτσι, αποτελεί ερωτηματικό, και για τους Αμερικανούς επιτελείς, εάν ο ουκρανικός στρατός μπορεί να προχωρήσει στην πολυδιαφημιζόμενη ανοιξιάτικη αντεπίθεση. Το Μπαχμούτ, όπως γράφεται από Ρώσους στρατιωτικούς ανταποκριτές, βρίσκεται σε πλήρη επιχειρησιακή περικύκλωση με ό,τι συνεπάγεται αυτό για τους δέκα χιλιάδες Ουκρανούς στρατιώτες που βρίσκονται εκεί. Στην Αβντίβκα, την ουκρανική αυτή πόλη υπερφρούριο που δεν λείει να πέσει εδώ και δέκα μήνες, οι ρωσικές δυνάμεις αρχίζουν να δοκιμάζουν όπλα άλλου επιπέδου, όπως βόμβες μισού και ενάμιση τόνου, για να διαλύσουν τις μεγάλες οχυρώσεις, ενώ ταυτόχρονα ξεδιπλώνουν σχέδιο περικύκλωσής της και αποκοπής των δρόμων ανεφοδιασμού της.

Αυτές οι εξελίξεις αλλά και όλα τα γεγονότα, οδηγούν στην επιτάχυνση των εξελίξεων γενικά αλλά και όσον αφορά την παροχή και ποιου εξοπλισμού στο καθεστώς του Κίεβου. Η Τουρκία έδωσε το «οκ» στην ένταξη της Φινλανδίας στο ΝΑΤΟ, ενώ με τις αμερικανικές πιέσεις να έχουν γίνει αφόρητες, γίνονται «περίεργες» δηλώσεις Τούρκων αξιωματούχων για τη χρησιμότητα των S-400. Αμερικανοί και Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές συνεχίζουν τις αποστολές κάθε είδους πυρομαχικών και οπλικών συστημάτων. Η Πολωνία και η Σλοβακία ανακοινώνουν την αποστολή μαχητικών αεροσκαφών MIG-29, πιέζοντας και με αυτό τον τρόπο τις ηγεσίες της ιμπεριαλιστικής Γαλλίας και Γερμανίας να αλλάξουν τη στάση τους, ενώ γράφεται ότι οι ΗΠΑ εκπαιδεύουν ήδη Ουκρανούς πιλότους στα F-16, προδιαγράφοντας την προσπάθεια καταπάτησης μιας ακόμη ρωσικής «κόκκινης γραμμής».

Σε μια τελευταία εξέλιξη, η Βρετανία ανακοινώνει πως θα στείλει πυρομαχικά με απεμπλουτισμένο ουράνιο, προκαλώντας την οργή της ρωσικής ηγεσίας. Ο υπουργός Άμυνας της Ρωσίας μίλησε για πρώτη φορά ότι πλησιάζονται πολύ τα όρια μιας πυρηνικής σύγκρουσης, ενώ ο Πούτιν κατά τη διάρκεια των συνομιλιών με τον Σι, δήλωσε πως «*η παράδοση και χρήση βλημάτων απεμπλουτισμένου ουρανίου από τις ουκρανικές ένοπλες δυνάμεις, θα εκληφθεί ως επίθεση εναντίον της Ρωσίας με ένα όπλο που έχει "πυρηνική συνιστώσα"*» και πως μια τέτοια κίνηση θα πάρει την ανάλογη απάντηση. Συνεχίζεται, λοιπόν, χωρίς διακοπή το «παιχνίδι» με τη φωτιά και τον όλεθρο!

Απολύσεις... Hi - Tech

Τα τελευταία χρόνια, και ειδικά μέσα στα χρόνια της πανδημίας, όλο και περισσότερες διεργασίες της κοινωνίας (συναλλαγές, αγορές, επικοινωνία κ.ά.) πραγματοποιούνται διαδικτυακά. Το γεγονός αυτό δημιούργησε ένα πολύ επικερδές πεδίο παρέμβασης για τις εταιρείες που δραστηριοποιούνται στο χώρο του διαδικτύου και της τεχνολογίας γενικότερα.

Εταιρείες όπως η Microsoft, η IBM, η Meta (μητρική του facebook και του Instagram) είδαν τα κέρδη τους κυριολεκτικά να εκτινάσσονται το προηγούμενο διάστημα. Την ίδια περίοδο όμως, οι ίδιες εταιρείες προχώρησαν και σε τρομακτικές περικοπές προσωπικού. Με διάφορες αφορμές, που οπωσδήποτε δεν σχετίζονταν με την... απόδοση των εργαζομένων, η αύξηση των απολύσεων σε εταιρείες τεχνολογίας μέσα στο 2022 ανήλθε στο τρομακτικό 649%. Απολύθηκαν περισσότεροι εργαζόμενοι μέσα στο 2022 απ' ό,τι το 2020 και το 2021 συνδυαστικά.

Ενδεικτικά, μέχρι τον Γενάρη του 2023 η Google απέλυσε 18.000 εργαζομένους, η Meta 11.000, 10.000 απολύθηκαν στη Microsoft, και περίπου 7.500 σε IBM και Twitter. Με βάση τα παραπάνω, αλλά και το συνολικότερο ασταθές κλίμα που επικρατεί στον κόσμο σε μια σειρά επίπεδα, βλέπουμε πως, παρά τις όποιες διαβεβαιώσεις απ' τα ιμπεριαλιστικά κέντρα αλλά και τους εδώ έχοντες την εξουσία, το να

Η Γαλλία φλέγεται - Πραξικόπημα Μακρόν

Η δικτατορία του κεφαλαίου αναγκάζεται να αποκαλυφθεί!

Μαζικά ο λαός στους δρόμους!

Αυτό που συζητιόταν σαν σοβαρό ενδεχόμενο να συμβεί την Πέμπτη 16/3 συνέβη! Ο Μακρόν, στριμωγμένος από τη συνέχιση των μαζικών απεργιακών συγκεντρώσεων ενάντια στο ασφαλιστικό νομοσχέδιο που θέλει να επιβάλλει, προχώρησε στην προσφυγή στο άρθρο 49 παράγραφος 3 του Συντάγματος (49.3), προκειμένου να εγκριθεί χωρίς ψηφοφορία! Είχαν προηγηθεί απεργιακές κινητοποιήσεις για πάνω από 3 μήνες. Οι πανεθνικές απεργίες ενάντια στο ν/σχεδίο ήταν αυξανόμενης μαζικότητας. Η τελευταία πανεθνική απεργία 11 Μάρτη έβγαλε στον δρόμο πάνω από 2,5 εκατ. διαδηλωτές σε δεκάδες πόλεις.

«Η απόφαση του Γάλλου προέδρου Μακρόν και της κυβέρνησής του να περάσουν τον αντεργατικό νόμο-λαιμητόμο των ασφαλιστικών δικαιωμάτων με προεδρικό διάταγμα είναι εκτός από πρόκληση ενάντια στην πλειοψηφία της γαλλικής κοινωνίας και μια αποκάλυψη! Γνωστή από παλιά, αλήθεια, αλλά πρέπει να την μάθουν καλά και οι νέες γενιές, αν θέλουν να μην παγιδεύονται σε κοινοβουλευτικές αυταπάτες. Το κεφάλαιο και οι εκπρόσωποί του, όταν τα βρίσκουν μπαστούνια εμπρός στη λαϊκή αντίδραση, είναι έτοιμοι να παρακάμψουν, αλλά και να καταργήσουν και αυτές ακόμη τις λεγόμενες δημοκρατικές κοινοβουλευτικές διαδικασίες...» (Απόσπασμα από την Ανακοίνωση Τύπου του ΚΚΕ(μ-λ))

Πέμπτη 16/3

Στο άκουσμα της είδησης για τη χρήση του άρθρου 49.3, το ραντεβού δόθηκε

κερδοφορεί μια επιχείρηση δεν μεταφράζεται σε κανενός είδους ασφάλεια για τον εργαζόμενο. Αναδεικνύεται με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο η ταξικότητα αυτού του συστήματος. Το ότι δηλαδή ο άνθρωπος της δουλειάς είναι αναλίσσιμος μπροστά στα κέρδη του κεφαλαίου. Πως ένας εργοδότης μπορεί άμεσα να σε παύσει απ' την εργασία σου, αν κρίνει ότι ο μισθός σου μπαίνει εμπόδιο στα κέρδη του. Καταρρίπτεται με τον πιο εκκωφαντικό τρόπο το επιχείρημα του ότι η εταιρεία «αναγκάζεται» να απολύσει γιατί «δεν βγαίνει». Ειδικά οι εταιρείες τεχνολογίας έχουν θησαυρίσει στις πλάτες των εργαζομένων τους.

Αλλά δεν είναι οι μόνες. Και δεν είναι οι μόνες διότι σ' αυτό το πολυδαίδαλο σύστημα, όπου όλοι οι τομείς της οικονομίας μπλέκονται μεταξύ τους, η κρίση σ' ένα κομμάτι του, γρήγορα μεταφέρεται σε όλο το οικοδόμημα. Η πρόσφατη κατάρρευση της Silicon Valley Bank, της Signature Bank και της Credit Suisse, προκάλεσε και συνεχίζει να προκαλεί αλυσιδωτές αντιδράσεις σε ολόένα και περισσότερο τομείς της οικονομίας. Μια πιθανή επανάληψη της κρίσης του 2008 διαφαίνεται και οι ίδιοι θα κληθούν και πάλι να πληρώσουν το μάρμαρο: οι εργαζόμενοι κι οι λαοί.

Στο σύστημα αυτό, που βασίζεται στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, είτε βρίσκεται στη φάση της ανάπτυξης είτε στη φάση της κρίσης, οι εργαζόμενοι δεν έχουν μέλλον. Η ανάπτυξη κάθε άλλο παρά εργασιακή και μισθολογική ασφάλεια παρέχει. Και η κρίση; Αυτό ίσως το έχουμε ξανά μπροστά μας.

άμεσα. Μέσα σε λίγες ώρες, στην Place de la Concorde, κοντά στην εθνοσυνέλευση, πραγματοποιείται η πρώτη διαμαρτυρία. Παράλληλα, και σε άλλες πόλεις ο κόσμος διαδηλώνει: Τουλούζη, Ρουέν, Μασσαλία, Γκρενόμπλ, Μπορντό, στη Λυών. Δεκάδες χιλιάδες στη γαλλική πρωτεύουσα. Η αστυνομία επιτίθεται στους συγκεντρωμένους με βροχή από δακρυγόνα. Η αναμέτρηση μόλις άρχισε. Η οργή περισσεύει στον κόσμο.

Παρασκευή 17/3

Στον απόηχο των κινητοποιήσεων της Πέμπτης, το ραντεβού δίνεται και για την Παρασκευή. Η Place de la Concorde είναι πάλι το σημείο συνάντησης για χιλιάδες κόσμου.

Την ίδια ώρα, σε πολλές γαλλικές πόλεις, Μασσαλία, Στρασβούργο, Λιλ, Νάντη, Μασσαλία κ.α., ο κόσμος διαδηλώνει με συνθήματα εναντίον του Μακρόν. «Τον Λουδοβίκο τον 16ο τον αποκεφαλίσουμε, μπορούμε να ξαναρχίσουμε», τραγουδούν οι διαδηλωτές στην Place de la Concorde. Πολύ γρήγορα ξεκινούν βίαιες συγκρούσεις μεταξύ διαδηλωτών και αστυνομίας, με την αστυνομία να κάνει αλόγιστη χρήση χημικών και δακρυγόνων. Η εντολή έχει δοθεί από ψηλά «σαπίστε τους στο ξύλο». Γίνονται συλλήψεις διαδηλωτών στο σωρό και προσπάθεια διάλυσης της συγκέντρωσης. Ο κόσμος αποτραβιέται στα γύρω στενά και επιστρέφει ξανά. Το ίδιο σκηνικό και σε άλλες πόλεις.

Σάββατο 18/3

Ξημερώνει με την αστυνομική απαγόρευση των συγκεντρώσεων στην Place de la Concorde και στα Ηλύσια πεδία. Την ημέρα οι διαμαρτυρίες μεταφέρονται στους σταθμούς του μετρό και σε κλείσιμο σημείων στον περιφερειακό δακτύλιο του Παρισιού. «Το 49.3 δεν θα περάσει!», φωνάζουν οι διαδηλωτές! Δύο δημοσιογράφοι βρέθηκαν υπό κράτηση μετά τις διαδηλώσεις.

Η αστυνομία προχωρά στο σφράγισμα δεκάδων σταθμών του μετρό στο κέντρο πέριξ της Βουλής. Μάταια όμως, η διαδήλωση μεταφέρεται το βράδυ στην Place d'Italie! Την ίδια ώρα, στη Ναντ και στο Μπορντό, φωτιές και οδοφράγματα.

Τον γύρο του διαδικτύου κάνει το πλακάτ που κρατά ηλικιωμένη κυρία: «Αν θέλαμε να μας πηδάει η κυβέρνηση, θα είχαμε ψηφίσει τον Μπραντ Πιτ»!

Ακολουθεί η επίθεση της αστυνομίας με λύσσα. Ο Μακρόν προσπαθεί να διαλύσει τη συγκέντρωση στην Place d'Italie, ξανά και ξανά, μέχρι αργά το βράδυ, επιστρατεύοντας και τις αύρες της αστυνομίας που εκτοξεύουν νερό.

Οι στρατιωτικοποιημένες ομάδες της αστυνομίας επιχειρούν να διαλύσουν τους διαδηλωτές σε πολλά σημεία της γαλλικής πρωτεύουσας και επιτίθενται χτυπώντας με λύσσα! Στις κινητοποιήσεις, όμως, πια συμμετέχει όλο και πιο ενεργά μεγάλο μέρος νέων 25-30 ετών, αλλά και φοιτητές, μαθητές.

Κυριακή 19/3

Πλέον όλοι αναμένουν τη συζήτηση των προτάσεων δυσπιστίας που θα κατατεθούν και θα συζητηθούν τη Δευτέρα 20/3 στη Βουλή. Αυτό δεν σημαίνει ότι σταματούν οι κινητοποιήσεις και τα εργατικά συνδικάτα αρχίζουν την προετοιμασία της νέας -ένατη (9η) κατά σειρά- πανεθνικής απεργίας που έχει προκηρυχθεί για την Πέμπτη 23/3. Τα συνδικάτα ζητούν από τα μέλη τους να είναι σε συνε-

χείς παρεμβάσεις-κινητοποιήσεις μέχρι την ημέρα της απεργίας, για να παραμείνει ως κυρίαρχο ζήτημα η ανατροπή του ασφαλιστικού Μακρόν!

Πάνω από 50 πανεπιστήμια και σχολές είναι κλειστά, ενώ συζητιέται έως και η ματαίωση των εξετάσεων του baccalaureat, μέρος των οποίων είναι προγραμματισμένες αυτές τις μέρες.

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι υπάλληλοι καθαριότητας που απεργούν εδώ και 15 ημέρες -παρά την επίταξη- συνεχίζουν! Οι σωροί των σκουπιδιών στο αριστοκρατικό 16ο διαμέρισμα του Παρισιού φιγουράρουν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης! Φανερώνουν αυτό που πλέον και οι δημοσκοπήσεις παραδέχονται: ο Μακρόν είναι απομονωμένος και το 70-85% των πολιτών διαφωνεί με το ασφαλιστικό!

Δευτέρα 20/3

Είναι η κρίσιμη μέρα με τη συζήτηση της πρότασης μομφής της αντιπολίτευσης. Η γαλλική Βουλή είναι κυριολεκτικά ζωσμένη από την αστυνομία. Μπλόκα παντού στο κέντρο τη γαλλικής πρωτεύουσας απαγορεύουν την είσοδο και ελέγχουν κάθε διερχόμενο!

Τα αποτελέσματα της ψηφοφορίας για τις προτάσεις μομφής που κατατέθηκαν έγιναν γνωστά χωρίς το απόγευμα. Η πρόταση του κεντρώου κόμματος LIOT συγκέντρωσε 278 ψήφους, ενώ απαιτούνταν 287! Υποστηρίχθηκε από τον συνασπισμό της αριστεράς NUPES (σοσιαλιστές, κομμουνιστές) και πήρε 19 ψήφους από τους ρεπουμπλικάνους του Σαρκοζί που στηρίζουν την κυβέρνηση. Η δεύτερη πρόταση της ακροδεξιάς Λεπέν δεν είχε καμία τύχη.

Οι κινητοποιήσεις, όμως, στους δρόμους είναι σε εξέλιξη όλη την ημέρα. Από τις πρωινές κινητοποιήσεις στη Σορβόνη ως τις βραδινές, αφού είχε γίνει γνωστό το αποτέλεσμα στη Βουλή, ο λαός ήταν στον δρόμο. Είναι εντυπωσιακό πως παρά τη σκληρή καταστολή, το βράδυ της Δευτέρας σε πολλά σημεία του Παρισιού σχηματίζονται διαδηλώσεις διαμαρτυρίας, ενώ χτυπιούνται και δημοσιογράφοι. Η αστυνομία κυνηγά τους διαδηλωτές και τους ξυλοφορτώνει, με στόχο να τους γυρίσει στα σπίτια τους!

Τρίτη 21/3

Οι 5 ομοσπονδίες που ελέγχονται από την CGT (Σιδηρόδρομοι-Μεταφορές, Ενέργεια, Χημική Βιομηχανία, Λιμάνια, Βιομηχανία Γυαλιού και Κεραμικών) έχουν συντονιστεί και με τις ομοσπονδίες των μετριοπαθών συνδικάτων CFDT και FO. Ήδη από τη Δευτέρα παρατηρούνται ελλείψεις καυσίμων στα βενζινάδικα, καθώς έχει τεθεί σε εφαρμογή σχέδιο των

απεργών για αποκλεισμό των σταθμών ανεφοδιασμού. Στην πόλη της Λυών διαδηλωτές κάνουν μπλόκα στον αυτοκινητόδρομο A34!

Στο Παρίσι, γίνεται νέα διαδήλωση στην Place de la Republique, για 6η συνεχόμενη βραδιά κινητοποιήσεων. Μέχρι τις 3 το πρωί, η στρατοχωροφυλακή κυνηγά τους διαδηλωτές στα στενά της Βαστίλης. Άγρια βία. Το ίδιο σκηνικό και σε άλλες πόλεις, Γκρενόμπλ, Ρεν! Εκκωφαντική σιωπή των ΜΜΕ διεθνώς!

Τετάρτη 22/3

Από όσο μπορέσαμε να δούμε -λίγο πριν κλείσει αυτό το σημείωμα- η κατάσταση συνεχίζεται με καταλήψεις, μπλόκα και διαδηλώσεις και την Τετάρτη 22/3! Ο εκπρόσωπος της αστυνομίας απειλεί: «Σταματήστε γιατί οι δικοί μου μπορεί να σκοτώσουν κάποιον»!

Επίλογος

Έξι μέρες τώρα στη Γαλλία διεξάγεται μια ταξική σύγκρουση. Μια ταξική, κοινωνική σύγκρουση, τεράστια, για τα δεδομένα της εποχής μας, που εξελίσσεται σε εξέγερση. Σίγουρα οι επόμενες μέρες θα δείξουν πόσο είναι το «βάθος» της στη γαλλική κοινωνία. Ο Μακρόν, μετά την καταψήφιση της μομφής, ποντάρει στην κούραση του κόσμου και στην ακραία φασιστική τρομοκρατία που έχει εξαπολύσει στους δρόμους του Παρισιού κι όλων των πόλεων πανεθνικά, όπου εμφανίζονται διαδηλώσεις, διαμαρτυρίες και αποκλεισμοί.

Πολλοί αναλυτές συγκρίνουν τις τωρινές κινητοποιήσεις με αυτές των «Κίτρινων Γιλέκων» για τους φόρους στα καύσιμα. Τώρα όμως τα «γίλεκα» είναι κόκκινα! Είναι, όμως, ακόμα ένα ξέσπασμα ή μπορεί η συσσώρευση της κοινωνικής εμπειρίας μαζί με την οργή από την καταπίεση της περιόδου της πανδημίας και την επέλαση της ακραίας λιτότητας λόγω της ενεργειακής κρίσης και της εισβολής στην Ουκρανία, να έχουν δημιουργήσει ένα νέο πιο ανθεκτικό υπόστρωμα;

Από την περασμένη άνοιξη, η ευρωπαϊκή ήπειρος βρίσκεται σε έναν απεργιακό αναβρασμό. Η Αγγλία, η Πορτογαλία, η Ισπανία, η Ιταλία, η Γερμανία, το Βέλγιο, η Ολλανδία,... και τώρα ξανά η Γαλλία!

Οι λαοί, οι εργαζόμενοι, η νεολαία, δεν αποδέχονται τη δυστοπική μοίρα που τους ετοιμάζουν οι κεφαλαιοκράτες και τα τσιράκια τους! Βγαίνουν στον δρόμο και διεκδικούν! Υπέροχη κατάσταση!

ΥΓ. Δείτε βίντεο από όλες τις ημέρες στο λογαριασμό @mdenaxa στο twitter!

ΑΥΚΥΣ

Συμφωνία για πυρηνοκίνητα υποβρύχια, με το βλέμμα στην Κίνα

Με τη συνάντηση των ηγετών ΗΠΑ, Βρετανίας και Αυστραλίας στο Σαν Ντιέγκο της Καλιφόρνιας (πρώτη φορά μετά την ανακοίνωση της συμμαχίας τους το φθινόπωρο του 2021) οριστικοποιείται και επίσημα η συμφωνία ΑΥΚΥΣ (από τα αρχικά των τριών χωρών) για την αγορά αμερικανικών πυρηνοκίνητων υποβρυχίων από την Αυστραλία. Στόχος των ΗΠΑ, να δημιουργηθεί μια ισχυρή ενιαία δύναμη σε Ινδικό και Ειρηνικό Ωκεανό. Μέχρι στιγμής είναι από τα πιο επιθετικά βήματα της κυβέρνησης Μπάιντεν για ανάσχεση της επιρροής της Κίνας στην περιοχή, αφού ο νέος πυρηνοκίνητος στόλος δεν θα έχει περιορισμό κινήσεων. Η Αυστραλία λοιπόν καθίσταται η δέκατη πυρηνική δύναμη.

Τουρκία

Δυο μήνες μετά τους σεισμούς, ούτε δυο μήνες πριν τις εκλογές

Κοντεύουν δυο μήνες από τους καταστροφικούς σεισμούς στην Τουρκία. Στις 20 του Μάρτη, η Υπηρεσία διαχείρισης καταστροφών και καταστάσεων έκτακτης ανάγκης (AFAD) ανακοίνωσε ότι ο αριθμός των νεκρών από τους σεισμούς έφθασε τους 50.096 και των τραυματιών τους 107.204. Στις πλημμύρες που σημειώθηκαν στο Αντιγιαμάν και την Ούρφα στις 15 Μαρτίου, επιπλέον 19 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους. Σκηνές και κοντέινερ παρασύρθηκαν στις λάσπες και πολλοί έμειναν ακόμη μια φορά άστεγοι.

Οι σεισμόπληκτοι είναι ακόμη στους δρόμους, χωρίς λύση στο πρόβλημα της στέγασης, της σταθερής διατροφής και της περίθαλψης. Οι αποστολές αλληλεγγύης από τη χώρα και το εξωτερικό δεν έφτασαν στους ανθρώπους που είχαν ανάγκη, βρίσκοντας εμπόδιο στην κατάσταση έκτακτης ανάγκης που επέβαλε η κυβέρνηση Ερντογάν. Οι κρατικές αρχές συνεχίζουν να κατάσχουν φορτηγά με είδη που συγκεντρώνουν και στέλνουν κοινωνικές και πολιτικές συλλογικότητες και μοιράζουν το υλικό κατά πώς αυτοί κρίνουν. Έως τις 27 Φεβρουαρίου κατασχέθηκαν 120 φορτηγά, 1.500 σκηνές, 30 κοντέινερ και 120 γεννήτριες που συγκέντρωσαν οργανώσεις στην Τουρκία. Περισσότεροι από 16 εκατομμύρια άνθρωποι επλήγησαν από τον σεισμό και 1,8 εκατομμύρια έγιναν πρόσφυγες. Μεγάλες είναι οι ζημιές σε σπίτια, ξενοδοχεία, υποδομές του συστήματος υγείας και μεγάλες απώλειες στις παραγωγικές δραστηριότητες στην περιοχή, ιδιαίτερα του αγροτικού πληθυσμού, των μικρών επιχειρήσεων και των αυτοαπασχολούμενων.

Παρακολουθώντας τις εκθέσεις του Ιδρύματος Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Τουρκίας (ΤΙΗΥ) φαίνεται ότι το δικαίωμα στη ζωή, η έκφραση της αλληλεγγύης, η ελευθερία του συνέρχεσθαι και της διαδήλωσης, η ελευθερία σκέψης και λόγου και η προσωπική ασφάλεια ασφυκτιούν και η άσκησή τους ποινικοποιείται. Διώξεις και καταστολή, με τη δικαιολογία του πλιάτσικου σε βάρος ανθρώπων που πήγαν στα κατεστραμμένα σπίτια τους για να σώσουν ό,τι μπορούσαν, συλλήψεις δημοσιογράφων, προανάκριση και διώξεις για αναρτήσεις σε κοινωνικά δίκτυα, όλα αυτά είναι συχνές καταστάσεις στις

Μπορεί ο Μπάιντεν να τόνισε πως τα υποβρύχια θα είναι πυρηνοκίνητα και όχι εξοπλισμένα με πυρηνικά όπλα, αλλά με τη συμφωνία αυτή οι ΗΠΑ μοιράζονται τεχνολογία πυρηνικής προώθησης για πρώτη φορά από τη δεκαετία του 1950 (με τη Βρετανία), αγνοώντας τις σχετικές συμφωνίες μη διάδοσης της πυρηνικής τεχνολογίας για πολεμικούς σκοπούς.

Η νέα συμφωνία τριών μη ασιατικών δυνάμεων είναι φανερό πως εστιάζει τη δράση της στην Ασία, ειδικότερα στη Νοτιοανατολική Ασία και ακόμα ειδικότερα στην Κίνα. Μπορεί ο αμερικανός πρόεδρος να απέφυγε να «κουνήσει το δάχτυλο» προς τον ασιάτη γίγαντα, αλλά ο Βρετανός Σούνακ δεν δίστασε να κατονομάσει την Κίνα ως «αίτια ανησυχίας», ση-

μειώνοντας ότι οι τρεις στόλοι υποβρυχίων «θα εργάζονται μαζί στον Ειρηνικό και τον Ατλαντικό»!

Η Κίνα χαρακτήρισε τη συμμαχία «εσφαλμένο και επικίνδυνο μονοπάτι», που ακολουθεί την «τυπική νοοτροπία του Ψυχρού Πολέμου», και το όλο σχέδιο, «ενέργεια εξάπλωσης πολεμικών πυρηνικών, που υπονομεύει το διεθνές σύστημα μη εξάπλωσής τους και τροφοδοτεί κούρσες εξοπλισμών». Ως άμεση αντίδραση της Κίνας μπορεί να θεωρηθεί η κατάθεση αιτήματος ένταξης στη συμφωνία ελεύθερου εμπορίου CPTPP (μετεξέλιξη της TPP, από την οποία οι ΗΠΑ αποχώρησαν επί Τραμπ) στην περιοχή του Ειρηνικού. Σε αυτή συμμετέχουν Αυστραλία, Καναδάς, Βιετνάμ και Σιγκαπούρη. Ο Ρώσος ΥΠΕΞ, Λαβρόφ, το πάει πιο μακριά: Θεωρεί πως «ο αγγλοσαξονικός άξονας» προωθεί «την υποδομή του ΝΑΤΟ στην Ασία, ποντάροντας σε μακρόχρονη αντιπαράθεση».

Τα βλέμματα στρέφονται τώρα στις επόμενες κινήσεις, ένθεν κακείθεν. Η Γαλλία, από τους στενότερους συμμάχους της Ουάσινγκτον σήμερα, βγαίνει πολλαπλώς ζημιωμένη. Εκτός από το οικονομικό (με την ακύρωση από την Καμπέρα του συμβολαίου για την προμήθεια 12 συμβατικών υποβρυχίων, ύψους 56 δισεκατομμυρίων ευρώ, από τα οποία πρόλαβε να παραδώσει μόλις 2), βλέπει τη μετα-Brexit Βρετανία να ωθείται στο διεθνές προσκήνιο και να αναβαθμίζεται γεωπολιτικά.

Από την άλλη, μπορεί ο αυστραλός πρωθυπουργός, Άλμπαντζε, να καυχάται πως «Η συμφωνία ΑΥΚΥΣ που επιβεβαιώνουμε εδώ στο Σαν Ντιέγκο αντιπροσωπεύει τη μεγαλύτερη μεμονωμένη επένδυση στις αμυντικές δυνατότητες της Αυστραλίας στην ιστορία μας», αλλά το ιλιγιδές ύψος της για την Αυστραλία (368 δισ. δολάρια Αυστραλίας, 245 δισ. δολάρια ΗΠΑ ως το 2055) εκτιμάται ότι θα αναγκάσει τις αυστραλιανές κυβερνήσεις

σε περικοπές δαπανών από τομείς υγείας, εκπαίδευσης, στέγασης και τους αυτόχθονες Αυστραλούς. Αν αυτό συνδυαστεί και με τις οικονομικές δεσμεύσεις με Κίνα, η κατάσταση περιπλέκεται.

Το ξεκίνημα της ΑΥΚΥΣ, 15 Σεπτεμβρίου 2021, κάποιιο το χαρακτήρισαν βιαστική κίνηση του Μπάιντεν με αποδέκτη το εσωτερικό μέτωπο, για να διασκεδάσει τις εντυπώσεις από την αίσθηση ασύντακτης υποχώρησης των ΗΠΑ από Αφγανιστάν και άλλα μέτωπα. Σήμερα η στρατιωτική αυτή σύμπραξη των ΗΠΑ ανοίγει ένα νέο κεφάλαιο που στρατηγικά πάει πολύ μακριά. Ωστόσο, το μακροπρόθεσμο πλαίσιο της συμφωνίας απαιτεί ένα, χωρίς προηγούμενο, επίπεδο επενδύσεων και ανταλλαγής πληροφοριών μεταξύ των τριών εταίρων που, πέρα από το τεράστιο οικονομικό κόστος, θέτει ερωτήματα σχετικά με το πόσο θα μπορούσαν να απομακρυνθούν τα στρατηγικά σχέδια των εταίρων από τη «βέλτιστη πορεία» τους τις επόμενες δεκαετίες, καθώς οι προτεραιότητες μπορεί να αλλάξουν.

Εν μέσω λοιπόν κλιμακούμενων γεωπολιτικών εντάσεων στην περιοχή Ασίας-Ειρηνικού, η ΑΥΚΥΣ εμφανίζεται ως επιταχυντής, με σκοπό να αλλάξει την ισορροπία δυνάμεων στον Ινδικό και τον Ειρηνικό. Πρόκειται ουσιαστικά για αναδιόρθωση των στρατιωτικών ισορροπιών στον Ειρηνικό, με σημαντική ενίσχυση της δυτικής παρουσίας, που σε αυτό πρέπει να συνυπολογιστεί η ομάδα Quad (ΗΠΑ, Αυστραλία, Ιαπωνία, Ινδία) και η πρόσφατη συμφωνία επέκτασης της αμερικανικής στρατιωτικής παρουσίας στις Φιλιππίνες.

Η δυναμική των εξελίξεων προδιαγράφει παραπέρα όξυνση των ιμπεριαλιστικών αντιπαραθέσεων σε ολόκληρη την περιοχή της νοτιοανατολικής Ασίας.

XB

Σ. Αραβία – Ιράν

Προσέγγιση μέσω Κίνας

Ιστορική, όπως χαρακτηρίστηκε, συμφωνία υπογράφηκε στο Πεκίνο μεταξύ Ιράν και Σ. Αραβίας και αφορά την εξομάλυνση των διμερών σχέσεων τους. Ανακοινώθηκε στις 10 Μάρτη, ύστερα από τέσσερις ημέρες μυστικών συνομιλιών μεταξύ ανώτατων αξιωματούχων, βάζοντας τέλος σε επτάχρονη ένταση ανάμεσα στις δύο ισχυρές χώρες του Κόλπου. Οι σχέσεις τους διακόπηκαν το 2016 όταν η Σ. Αραβία είχε εκτελέσει έναν εξέχοντα σίιτη κληρικό, πυροδοτώντας τις διαδηλώσεις που κατέληξαν σε εισβολή διαδηλωτών σε διπλωματικά γραφεία της Σαουδικής Αραβίας.

Σε συμβολικό επίπεδο (και όχι μόνο), η προσέγγιση Ριάντ-Τεχεράνης μοιάζει να κλείνει την περίοδο της Pax Ame-

ricana στη Μ. Ανατολή, όπου Δύση και Ισραήλ αξιοποιούσαν τη σύγκρουση των δύο κύριων εκπροσώπων του ισλάμ: σιιτών - σουνιτών. Η συμφωνία, εφόσον τηρηθεί, μειώνει την πιθανότητα έντονης σύγκρουσης μεταξύ Ριάντ και Τεχεράνης, τόσο άμεσα όσο και μέσω αντιπροσώπων, όπως σε Υεμένη και Συρία, όπου είναι βαθιά εμπλεκόμενοι.

Η προσέγγιση Ιράν και Σ. Αραβίας δεν ήταν τόσο ξαφνική. Τα τελευταία χρόνια, με παρακίνηση και υποστήριξη της Ρωσίας, οι δύο «εχθροί αδελφοί» ξεκίνησαν διαπραγματεύσεις στο Ιράκ και το Ομάν, προτού ολοκληρωθούν στην Κίνα. Μόσχα και Πεκίνο σήμερα προσπαθούν με κάθε τρόπο να καλύψουν το όποιο κενό αφήνουν οι ΗΠΑ στην περιο-

Σόφια, Μνημείο Σοβιετικού Στρατού

Αντικομμουνιστές και πολεμοκάπηλοι
πολιορκούν την ιστορική μνήμη

Ποιο είναι το ψηλότερο μνημείο στην Ευρώπη, εκτός Ρωσίας, προς τιμή των μαχητών του Κόκκινου Στρατού που θυσιάστηκαν στον αγώνα ενάντια στον φασισμό στη διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου, που έχει απομείνει ακόμη όρθιο; Το μνημειακό σύμπλεγμα στο κέντρο της Σόφιας, δίπλα στη γέφυρα Ορλώφ και το Πανεπιστήμιο, στον Κήπο του Πρίγκιπα, έχει συνολικό ύψος 45 μέτρα. Από αυτά, τα 37 είναι το βάθρο και επάνω σε αυτό υψώνονται τα οκτάμετρα αγάλματα ενός Σοβιετικού στρατιώτη, ανάμεσα σε μια μητέρα που κρατά το παιδί της και έναν εργάτη. Στις 4 Οκτωβρίου του 1949, το υπουργικό συμβούλιο με επικεφαλής τον παλαίμαχο κομμουνιστή Βασίλ Κολάροφ, που διαδέχθηκε τον Δημήτρη, αποφάσισε την ανέγερση του μνημείου. Εγκαινιάστηκε το 1954 παρουσία του στρατάρχη Σεργκέι Μπιριούζοφ, από τους επικεφαλής της σοβιετικής δύναμης η οποία εισήλθε στην Βουλγαρία στις 8 Σεπτεμβρίου 1944 και την απελευθέρωσε από το φασιστικό καθεστώς, το οποίο στη διάρκεια του πολέμου υπήρξε σύμμαχος των δυνάμεων του Άξονα. Όπως γράφει η επιγραφή στη βάση, είναι αφιερωμένο «Στον απελευθερωτή Σοβιετικό Στρατό από τον ευγνώμονα Βουλγαρικό λαό». Στις τρεις πλευρές του βάθρου είναι αναρτημένες ισάριθμες συνθέσεις. Το ανατολικό ανάγλυφο απεικονίζει τον Οκτώβριο του 1917, το νότιο μιλά για τον αγώνα στα μετόπισθεν με τίτλο «Όλα για το μέτωπο, όλα για τη νίκη» και το δυτικό αντιπροσωπεύει την πρώτη γραμμή του Μεγάλου Πατριωτικού Πολέμου.

Το μνημείο από τις αρχές της δεκαετίας του 1990, ύστερα από την πτώση του κατ' όνομα, σοσιαλιστικού καθεστώτος, έχει μετατραπεί σε επίκεντρο διαρκούς αντιπαράθεσης. Η Βουλγαρική δεξιά, μαζί με όλες τις αντικομμουνιστικές ακροδεξιές και φιλοφασιστικές ομάδες, ζητούν επίμονα την κατεδάφισή του με το επιχείρημα πως αποτελεί σύμβολο της σοβιετικής κατοχής της χώρας και της κομμουνιστικής δικτατορίας! Έχει υποστεί πολλούς βανδαλισμούς και τον Σεπτέμβριο του 2010 δημιουργήθηκε επιτροπή πρωτοβουλίας για την αποξή-

λωσή του. Στα πλαίσια της αναθεώρησης της Ιστορίας και της ανακατασκευής της συλλογικής μνήμης, οι αντιδραστικές αστικές δυνάμεις που πήραν το πάνω χέρι στη χώρα, σε συνεργασία με τους νέους οργανικούς διανοούμενους και διάφορα ιδρύματα, επιμένουν πως ο Κόκκινος Στρατός υπήρξε απρόσκλητος εισβολέας. Γι' αυτούς, από την στιγμή που το βουλγάρικο καθεστώς, κάτω από το βάρος της επικείμενης γερμανικής ήττας, κήρυξε ουδετερότητα, η Σοβιετική Ένωση δεν είχε νόμιμο δικαίωμα να βοηθήσει στην αποκαθήλωσή του. Έτσι, η κήρυξη του πόλεμου στην ουδέτερη Βουλγαρία -και μάλιστα σε ένα καθεστώς που γι' αυτούς δεν ήταν φασιστικό ή ναζιστικό σε αντίθεση με το σοβιετικό που ήταν ολοκληρωτικό!- είναι ο λόγος που δικαιολογεί να χαρακτηρίζουν τους σοβιετικούς στρατιώτες κατακτητές. Ισχυρίζονται ακόμη πως οι σοβιετικοί στρατιώτες που θυσιάστηκαν πολεμώντας τους φασίστες ήταν κοινοί εγκληματίες που έκαναν πλιάτσικο και δολοφονούσαν χωρίς λόγο Βούλγαρους πολίτες! Γι' αυτούς είναι αδιανόητο να υπάρχει στο κέντρο της πρωτεύουσας το μνημείο του κατοχικού στρατού, όπως το ονομάζουν, και μάλιστα να είναι πιο επιβλητικό από τα αγάλματα Βούλγαρων εθνικών ηρώων, όπως λόγου χάρη του Βασίλ Λέφσκι. Φυσικά η ιστορική αλήθεια είναι εντελώς διαφορετική. Το βουλγάρικο καθεστώς, με επικεφαλής τον Βασίλ Μπορίς τον Γ', από το στρατιωτικό πραξικόπημα του Ιούνη του 1923 με επικεφαλής τον Αλεξάντερ Τσανκόφ, ύστερα από την αιματηρή κατάπνιξη της λαϊκής εξέγερσης του Σεπτεμβρίου του 1923, υπήρξε μια παραλλαγή των φασιστικών καθεστώτων του Μεσοπολέμου. Απαγόρευσε τη λειτουργία των πολιτικών κομμάτων, κυνήγησε δίχως έλεος τους κομμουνιστές και τους αριστερούς αγροτιστές, οργάνωσε την Μπράννικ, μια φιλοφασιστική οργάνωση νεολαίας, και συμμαχισε με τις δυνάμεις του Άξονα. Η τελευταία κυβέρνηση του Φίλοφ, μάλιστα, επιδόθηκε σε ένα πογκρόμ ενάντια στις μειονότητες, τους Εβραίους και τους Τσιγγάνους, συνεργώντας στη μεταφορά Εβραίων στη Γερμανία από την κατεχόμενη ελληνική Μακεδονία και

Θράκη. Μπορεί η Βουλγαρία να μην κήρυξε επίσημα τον πόλεμο στη Σοβιετική Ένωση και να μην συμμετείχε με δυνάμεις στο ανατολικό μέτωπο, αλλά υπήρξε πιστός σύμμαχος των Γερμανών και σκληρός κατακτητής. Αυτό το φασιστικό καθεστώς πολεμούσαν οι Βούλγαροι παρτιζάνοι, με επικεφαλής τους κομμουνιστές, στη διάρκεια του πολέμου με μεγάλες θυσίες, ενάντια σε αυτό το καθεστώς κήρυξε τον πόλεμο η Σοβιετική Ένωση και την πτώση αυτού του μισητού καθεστώτος πανηγύρισε στη μεγάλη πλειοψηφία του ο βουλγάρικός λαός, υποδεχόμενος τους στρατιώτες του Κόκκινου Στρατού.

Παιγνίδια και ειρωνεία της ιστορίας!

Στη Βουλγαρία μπήκε ως ελευθερωτής η 3η Ουκρανική στρατιά του σοβιετικού στρατού, αυτή δηλαδή στην οποία είναι κυρίως αφιερωμένο το μνημείο. Από τις πρώτες ημέρες της ρώσικης επίθεσης ενάντια στη σύγχρονη Ουκρανία, οι επιθέσεις πύκνωσαν. Βανδαλισμοί κάθε είδους, που αν δεν υπήρχαν ομάδες πολιτών να το περιφρουρούν νυχθημερόν θα απέβαιναν καταστροφικοί. Αποκορύφωμα η απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου της Σόφιας στις αρχές αυτού του μήνα, με την οποία ζητά το ξήλωμα του μνημείου και την τοποθέτησή του σε μουσείο. Σύμφωνα με τη δήμαρχο Γιορντάνκα Φαντάκοβα, έως ότου οι κρατικές αρχές υλοποιήσουν την απόφαση θα τοποθετηθεί στη βάση του πινακίδα που θα περιγράφει στα βουλγάρικά και στα αγγλικά πως το μνημείο συμβολίζει μια ξένη δύναμη που κήρυξε τον πόλεμο στη Βουλγαρία και κατέλαβε τη χώρα! Το κείμενο θα συνταχθεί από ειδική επιτροπή με συμμετοχή ιστορικών τμημάτων του Πανεπιστημίου της Σόφιας και της Ακαδημίας Επιστημών! Ως απάντηση στην απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου, η οποία βασίστηκε στις ψήφους της δεξιάς και του κόμματος του πρώην

πρωθυπουργού Μπορίσοφ, αριστερές, κομμουνιστικές οργανώσεις, ενώσεις βετεράνων και παλιών παρτιζάνων, αλλά και το Σοσιαλιστικό κόμμα πύκνωσαν τις πρωτοβουλίες και τις δράσεις για την υπεράσπιση του μνημείου. Στις 9 Μαρτίου, οργισμένοι διαδηλωτές πέταξαν μπογιές και αυγά στο Δημαρχείο. Υπενθύμισαν με νόημα πως η Βουλγαρία δεν είναι Βαλτική και ότι στην χώρα ο αντικομμουνισμός και ο φασισμός έχουν ιστορικά ισχυρούς αντιπάλους μέσα στον λαό.

Η τελευταία συντονισμένη επίθεση στο μνημείο δεν είναι καθόλου τυχαία. Η Βουλγαρία, ως μέλος του ΝΑΤΟ, δέχεται εδώ και καιρό ασφυκτική πίεση να συνταχθεί πιο ενεργά στο πλευρό του Κιέβου. Οι Αμερικανοί ζητάνε να ξεκινήσει μαζική παραγωγή πυρομαχικών σοβιετικού τύπου για ανεφοδιασμό του ουκρανικού στρατού. Πρόσφατο δημοσίευμα των Νιου Γιρκ Τάιμς αποκάλυψε πως ήδη ένα εργοστάσιο παραγωγής βλημάτων στο Κόστενετς ξεκίνησε παραγωγή. Τμήματα της βουλγάρικης ολιγαρχίας, μερίδες του πολιτικού προσωπικού, αλλά και σημαντικό μέρος του λαού, διαφωνούν, ελίσσονται και αντιδρούν από διαφορετικές σκοπιές. Μια αιτία της δίχρονης σχεδόν παρατεινόμενης πολιτικής κρίσης που έχει οδηγήσει σε πέντε(!) διαδοχικές εκλογικές αναμετρήσεις είναι ο διχασμός για την εξωτερική πολιτική της χώρας. Ενόψει των νέων βουλευτικών εκλογών στις 2 Απριλίου, οι δυτικές πιέσεις στις αστικές πολιτικές δυνάμεις έχουν κορυφωθεί. Υπαρκτές υποθέσεις διαφθοράς, όπως στην περίπτωση του Μπορίσοφ, χρησιμοποιούνται ως εργαλείο εκβιασμού. Η υπόθεση του μνημείου αποτελεί μια πρώτης τάξης ευκαιρία για να δοκιμαστεί η συμμόρφωση των πολιτικών στις απαιτήσεις της αμερικάνικης Πρεσβείας. Αλλά και η αντοχή της συλλογικής ιστορικής μνήμης του βουλγαρικού λαού.

χή. Πράγμα που σημαίνει πως η Μ. Ανατολή δεν θα απαλλαγεί από το παρελθόν της ως πεδίο ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών των ΗΠΑ με τη Ρωσία, που τώρα προστίθεται και η Κίνα.

Τι σημαίνει αυτή η συμφωνία για τις ΗΠΑ; Παρά το ότι το επίπεδο δηλώσεων χαρακτηρίζεται ασαφές, αναμένεται η αντίδρασή τους. Η αναβάθμιση της ΑΥΚΥΣ (σχεδόν ταυτόχρονα με τη συμφωνία Ιράν και Σ. Αραβίας) είναι ίσως ένα πρώτο δείγμα. Πάντως, ενώ το υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ απέφυγε τον άμεσο σχολιασμό, ο εκπρόσωπος του Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας του Λ. Οίκου, Κίρμπι, δήλωσε, στην καθημερινή ενημέρωση των δημοσιογράφων, ότι το Ριάντ ενημέρωνε την Ουάσινγκτον για τις συνομιλίες του με την Τεχεράνη, αλλά οι ΗΠΑ δεν έκριναν ότι πρέπει να εμπλακούν άμεσα... Ενώ ο Μπάιντεν, όταν ρωτήθηκε, απέφυγε την απευθείας απάντηση, μιλώντας για τις σχέσεις γει-

τονίας Αράβων - Ισραήλ!

Το Ισραήλ δείχνει ιδιαίτερα ενοχλημένο από αυτή την προσέγγιση. Επιπλέον οι Συμφωνίες του 2020, οι οποίες θα εξομάλυναν τις σχέσεις του με Μπαχρέιν, Μαρόκο και Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, έχουν παγώσει αφού το αποτέλεσμα (η αποχή του Ισραήλ από τις προσαρτήσεις) καταργείται από την κυβέρνηση Νετανιάχου.

Το ερώτημα είναι αν οι αστικές τάξεις χωρών όπως το Ιράν, Σαουδική Αραβία, Αίγυπτος κ.λπ. μπορούν να υπερκεράσουν τις φιλοδοξίες τους (τις οποίες αξιοποιεί η Δύση) να γίνουν ηγεμονικές περιφερειακές δυνάμεις και να αποδεχθούν τη μεταξύ τους συνύπαρξη και συνεργασία. Όπως και να έχει, η σημερινή εξέλιξη σηματοδοτεί ένα ηχηρό «παρών» της Κίνας στη Μ. Ανατολή.

XB

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα άρθρο για την απελευθέρωση του 1944 , ourbalkans.wordpress.com/2018/09/09/9-9-44-bulgaria και τις αποκαλύψεις των NYT www.nytimes.com/2023/02/23/world/europe/ukraine-weapons-ammunition-bulgaria.html

ΔΕΙΤΕ σκηνές από τις μαζικές αντιδράσεις www.youtube.com/watch?v=jUfwY1OuRD8

atheatoskosmosps.blogspot.com

Υπουργικό Συμβούλιο - Συνέντευξη Μητσοτάκη

Εκστρατεία συγκάλυψης και επιστροφής στην «κανονικότητα»

Συντονισμένη και συντεταγμένη εκστρατεία συγκάλυψης του μαζικού εγκλήματος στα Τέμπη με ενορκηστρωτή τον Κ. Μητσοτάκη και την κυβέρνηση της ΝΔ, αλλά και με τη συνδρομή του ΣΥΡΙΖΑ, ξεδιπλώνεται τεχνηέντως και εν μέσω λαϊκού ξεσπάσματος.

Τόσο το Υπουργικό Συμβούλιο στις 9/3, όσο και η συνέντευξη του Πρωθυπουργού στις 21/3 στον άλλοτε αρχηγό με ημερομηνία λήξης ενός αποκόμματος δια πάσαν χρήση Σ. Θεοδωράκη, σκιαγράφησαν το πλαίσιο της κυβερνητικής τακτικής, δίνοντας γραμμή στοίχισης σε όλους τους μηχανισμούς και τους θεσμούς, σε όλα τα κέντρα και παράκεντρα του συστήματος. Βασικοί στόχοι, η διαχείριση της κρίσης με τη συγκάλυψη του εγκλήματος, αλλά και η μετατροπή της σε ευκαιρία, η επιστροφή του λαού και της νεολαίας σε μια «κανονικότητα» που επιβάλει κάλπες για την κλιμάκωση της αντιλαϊκής επίθεσης και την ένταση της γεωπολιτικής χρήσης της χώρας από τους αμερικανοΝΑΤΟϊκούς ιμπεριαλιστές φονιάδες, ο εξωραϊσμός και η αθώωση της εγκληματικής φύσης του καπιταλιστικού συστήματος που δολοφονεί ζωές και δικαιώματα στον βωμό του κέρδους.

Η δήλωση του Κ. Μητσοτάκη στο Υπουργικό Συμβούλιο, σε μια κακοστημέ-

νη παράσταση θεατρίνων που πενθούν, «τη δημόσια συγγνώμη μου στο όνομα όλων όσοι κυβέρνησαν τη χώρα εδώ και χρόνια, αλλά κυρίως προσωπικά. Αναλαμβάνω κατά συνέπεια την ευθύνη. Και δεν μπορούμε, δεν θέλουμε, δεν πρέπει να κρυφτούμε πίσω από μία σειρά ανθρωπίνων σφαλμάτων. Θα ξαναπώ αυτό το οποίο ήδη έχω γράψει: αν το έργο της τηλεδιοίκησης είχε ολοκληρωθεί, αυτό το δυστύχημα θα ήταν πρακτικά αδύνατον να είχε συμβεί» είναι προσχηματική και υποκριτική. Γίνεται εννέα ημέρες μετά το μαζικό έγκλημα και υπό το βάρος της λαϊκής κατακραυγής, της λαϊκής οργής και αγανάκτησης που ξεχύθηκε μαζικά και μαχητικά στον δρόμο, με εκατοντάδες χιλιάδες λαού και νεολαίας να διαδηλώνουν επίμονα και συνεχόμενα σε όλη τη χώρα. Ακριβώς σε αυτή τη «σκιά» αναφερόταν ο Πρωθυπουργός, όταν στον πρόλογο της εισήγησής του τόνιζε ότι «η σημερινή μας συνεδρίαση διεξάγεται στη σκιά της τραγωδίας των Τεμπών και της εθνικής οδύνης που ακόμα διαρκεί» και όχι προφανώς στους 57 νεκρούς, θέλοντας να δώσει έμφαση στη διαχείριση της λαϊκής οργής. Άλλο τόσο υποκριτική είναι και η δήλωση ότι «δεν θα κρυφτούμε πίσω από το ανθρώπινο λάθος», συνεχίζοντας με κυνισμό και μεθοδικότητα να

μοιράζει τις ευθύνες στους σταθμάρχες και τους μηχανοδηγούς, στους ελεγκτές και στους ρυθμιστές, στους προϊστάμενους και τους υφιστάμενους, στους «εργατοπατέρες της δικής μας παράταξης» και στον συνδικαλισμό, στη μη αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων, στο «βαθύ, σκοτεινό κράτος του αναχρονισμού».

Στο ίδιο μήκος κύματος κινήθηκε και στη συνέντευξή του, μια επίσης κακοστημένη επικοινωνιακού τύπου επιχείρηση για το ξέπλυμα των ευθυνών και των υπευθύνων του εγκλήματος. Κυνικός και προκλητικός και πάλι, από το «φταίμε όλοι» κατά το «μαζί τα φάγαμε», μέχρι το «λειτουργούσε η τοπική τηλεδιοίκηση» αλλά «τις λεπτομέρειες πρέπει να αφήσουμε τη Δικαιοσύνη να τις βρει». Από την επίθεση στους εργαζομένους του «ωχαδερφισμού» και του «μπλάνκο», μέχρι την αθώωση των διοικητικών στελεχών των οργανισμών «που είχαν τις προδιαγραφές, ήταν άνθρωποι με καλά βιογραφικά». Από το γεγονός ότι δεν υπάρχουν διορισμοί γαλαζίων στελεχών στο Δημόσιο, μέχρι την ανάγκη να διοριστούν golden boys για ένα «παραγωγικό Δημόσιο». Από το δεν φταίει η ιδιωτικοποίηση που μπούκωσε με κρατικό χρήμα την Hellenic Train, μέχρι το «θα καθίσουμε κάτω με τη Hellenic Train και θα καθί-

σουμε κάτω και με την Ιταλική κυβέρνηση και θα πετύχουμε μία καλύτερη συμφωνία... Και εμείς ταυτόχρονα, θα αναλάβουμε τη δέσμευση να επενδύσουμε χρήματα στην τακτική συντήρηση του δικτύου», που δεν επενδύσανε γιατί τα τρώγανε οι ντόπιοι κεφαλαιοκράτες, μιας και ο ΟΣΕ ήταν «βολικό μαγαζί για εργολάβους». Από το «επιτελικό-συντονιστικό κράτος» της «λογοδοσίας και αξιολόγησης», μέχρι τη «συνταγματική αναθεώρηση και την αλλαγή του άρθρου 16 για τα πανεπιστήμιά μας».

Με λίγα λόγια, ο Πρωθυπουργός καλεί τον λαό και τη νεολαία να επιστρέψουν στην «κανονικότητα», εξαγγέλλοντας με θράσος έναν νέο γύρο επίθεσης στα δικαιώματα και στη ζωή τους, με όχημα το «επιτελικό» αστικό κράτος, που ακόμη πιο ταξικό και εκθρικό για τον λαό, θα εκμηδενίσει οποιαδήποτε κοινωνική παροχή και εργασιακά δικαιώματα. Η ακατάπαυστη ψήφιση νομοσχεδίων είναι ενδεικτική των προθέσεων τους, εκφράζοντας βέβαια τις ανάγκες και τα συμφέροντα του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Σε αυτή την κατεύθυνση ολοκληρώθηκε πριν λίγες μέρες η ιδιωτικοποίηση του λιμένα Ηγουμενίτσας, ενώ σειρά παίρνει ο Βόλος και το Ηράκλειο και προωθείται και η ιδιωτικοποίηση του νερού.

Στην προσχεδιασμένη «κανονικότητα», ο Πρωθυπουργός, σύμφωνα με τις «διαρροές», θα ανακοίνωνε πανηγυρικά εκλογές στις 9 Απρίλη, με το γνώριμο ύφος της έπαρσης και της αμετροπέπειας σχετικά με το κυβερνητικό έργο. Ωστόσο, η ορμητική είσοδος του λαϊκού παράγοντα στο προσκήνιο διαμόρφωσε νέα πολιτικά δεδομένα, τινάζοντας στον αέρα σχεδιασμούς, προκαλώντας αναστάτωση και φόβο στα ξένα και ντόπια κέντρα εξουσίας, στα κομματικά επιτελεία, στο σύνολο του αστικού κόσμου και του πολιτικού σκηνικού. Στη συνέντευξή του ανακοίνωσε εκλογές τον Μάιο, δίκως να συγκεκριμενοποιεί ημερομηνία. Επειδή ακόμη δεν μπορούν να το δηλώσουν, αφήνουν τη φωνή του ανώνυμου λαού-«ορκισμένου μουτζαχεντίν» να ακουστεί στην εκπομπή των Πορτοσάλτε-Ψαριανού «είναι κρίμα για ένα κωλοτρένο να χάσει τη διακυβέρνηση ο Κυριάκος». Τόσο απλά!

Η «αιώνια ρύπανση» των ΝΑΤΟϊκών βάσεων

«Δεν υπάρχει καμία αμερικανική βάση στον κόσμο που δεν έχει κάποιου είδους μόλυνση, είτε στο νερό είτε στο έδαφος. Αυτό είναι δεδομένο. Θα έλεγα ότι υπάρχει παντού», Garry Vest, βοηθός αναπληρωτή του υφυπουργού Άμυνας των ΗΠΑ για την Περιβαλλοντική Ασφάλεια, 1999

Τις τελευταίες μέρες ήρθε στη δημοσιότητα άλλη μια έρευνα που φωτογραφίζει τη βάση της Σούδας για μεγάλη περιβαλλοντική ρύπανση. Η έρευνα είναι των Reporters United και αναφέρεται στα «αιώνια χημικά», τις χημικές ενώσεις PFAS, PFOS που δεν διασπώνται στο νερό ή στο πετρέλαιο αλλά έχουν την ικανότητα να μεταφέρονται εύκολα με τον αέρα, τη σκόνη, το νερό και το φαγητό και να σωρεύονται στον άνθρωπο. Ενοχοποιούνται για καρκίνους, ορμονικές διαταραχές, αποβολές και δεκάδες άλλες σοβαρές ασθένειες. Ανεξάρτητα που αποσκοπεί η δημοσιογραφική ομάδα που δημοσίευσε τα στοιχεία (σημειωτέον, έχει τη στήριξη

μεγάλων ευρωπαϊκών ΜΜΕ), επαναφέρει στο προσκήνιο μεταξύ άλλων κάτι που είναι κοινό μυστικό: η καθημερινή λειτουργία των αμερικάνικων βάσεων παράγει αφειδώς τέτοιους είδους ρύπους. Μάλιστα στην ίδια την Αμερική έπειτα από διαμαρτυρίες για τα «αιώνια χημικά» από κατοίκους που ζουν δίπλα σε στρατιωτικές βάσεις ο στρατός των ΗΠΑ αναγκάστηκε να πάρει κάποια στοιχειώδη μέτρα ασφαλείας.

Για τις νατοϊκές βάσεις στην Ελλάδα απαγορεύεται οποιοσδήποτε έλεγχος που αφορά τη λειτουργία τους και πιθανές επιπτώσεις στο περιβάλλον. Εδικά για τη Σούδα, υπάρχουν χρόνια καταγγελίες για τη διάχυση τοξικών χημικών απόβλητων, για τις επιπτώσεις από τη χρήση των ραντάρ και τις συνεχείς απογειώσεις-προσγειώσεις μαχητικών, για τους πυραύλους από το πεδίο βολής που καταλήγουν στη θάλασσα, αλλά όλες τις τρώει το μαύρο σκοτάδι. Ακόμα και την περίοδο 2001-2003, όταν χάρη στην πίεση του αντιπολεμικού κινήματος άνοιξε η συζήτηση για τη μό-

λυνση από τη βάση, μπήκε μπλόκο στο να παρθούν δείγματα νερού από τον κόλπο όπου δένουν τα πολεμικά. Πριν από λίγους μήνες, εν μέσω υπερδραστηριότητας λόγω του πολέμου στην Ουκρανία, καταγγέλλθηκε ξανά ότι διακινούνται φορτία με τοξικά υλικά χιλιάδων τόνων μέσω Σούδας, ενώ κοντεύει να γίνει ρουτίνα το αγκυροβόλιο πυρηνικών αεροπλανοφόρων.

Σίγουρα η ντόπια αστική προπαγάνδα προτιμάει να μετράει τις ομελέτες που τρώνε οι πεζοναύτες. Σε λίγο, συνεπείς στην προσπάθεια να κάνουν το μαύρο-άσπρο, θα ισχυριστούν ότι οι βάσεις κάνουν και... καλό στην υγεία. Στην πραγματικότητα ο αμερικάνικος στρατός καταγράφεται ως ένας από τους μεγαλύτερους «polluters» στην ανθρώπινη ιστορία, μετρώντας μόνο τη λειτουργία του σε περιόδους «ειρήνης».

Γιατί αν λογαριάσουμε το απεμπλουτισμένο ουράνιο στη Γιουγκοσλαβία, τους ψεκασμούς με πορτοκαλί παράγοντα στο Βιετνάμ, τα πυρηνικά σε

Χιροσίμα και Ναγκασάκι, θα ξαναδιαπιστώσουμε ότι οι ιμπεριαλιστές είναι αδίστακτοι μπροστά στα μεγαλύτερα των εγκλημάτων.

Το άπλωμα των νατοϊκών εγκαταστάσεων σε όλη τη χώρα, η γιγάντωση των ήδη υπάρχουσών βαθιάει τα δεσμά της εξάρτησης από τις ΗΠΑ. Η επικράτεια από την Κρήτη ως τη Θράκη γίνεται πολεμικό ορμητήριο εν μέσω κλιμάκωσης της επικίνδυνης ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης στην Ουκρανία. Οι πόλεις δίπλα στις βάσεις μετατρέπονται σε Τρούμπες για να ξεδίνουν οι πεζοναύτες σε καθεστώς ετεροδικίας, δηλαδή ασυδοσίας.

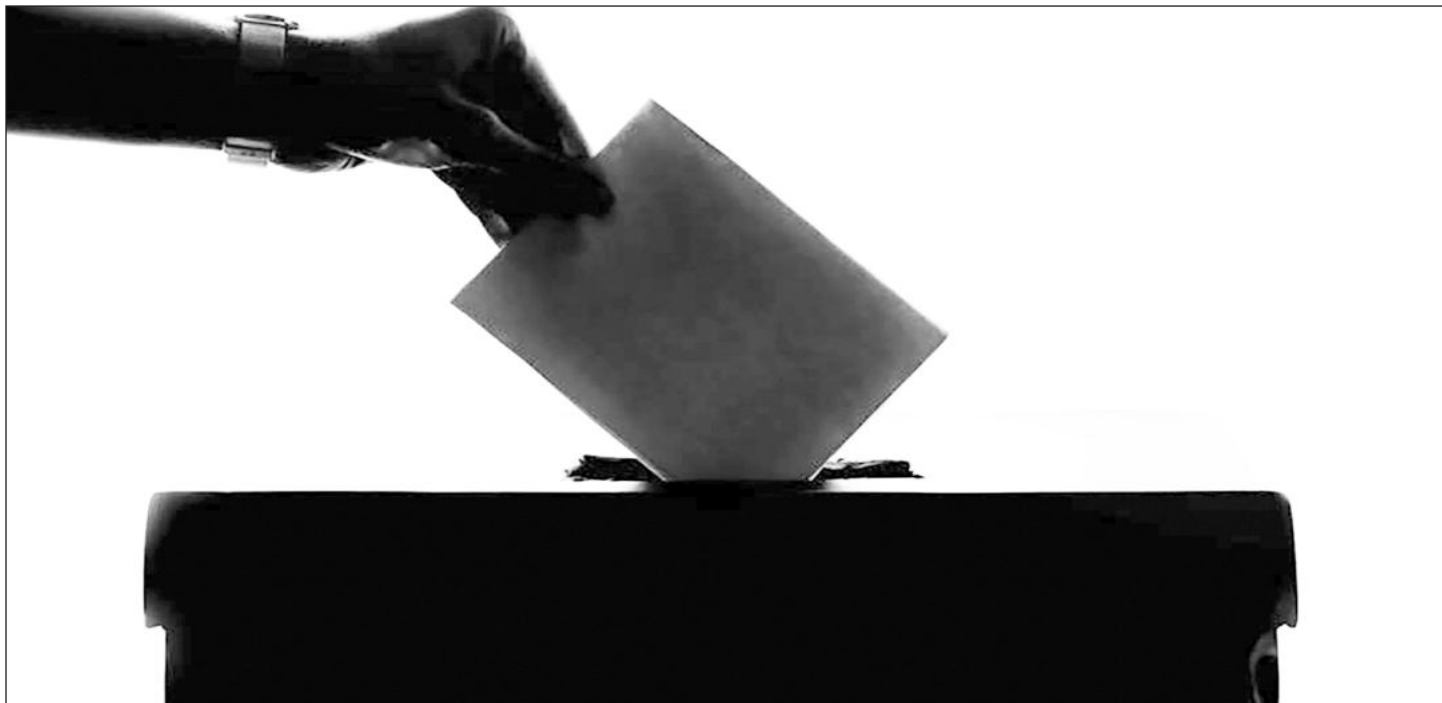
Η εργατική τάξη και ο λαός όχι μόνο δεν κερδίζουν τίποτα από την παρούσα τους, αντίθετα πληρώνουν ήδη βαρύ λογαριασμό και κινδυνεύουν με ακόμα μεγαλύτερο. Η σιωπηρή διάσταση της «αιώνιας ρύπανσης» που προκαλούν οι βάσεις του θανάτου δίνει έναν ακόμα λόγο για να παλέψουμε για το διώξιμό τους.

Οι αναταράξεις στο αστικό πολιτικό σύστημα

Το έγκλημα στα Τέμπη και ο μαζικός λαϊκός ξεσηκωμός ενάντια στη δολοφονική πολιτική του συστήματος διαμόρφωσαν ένα νέο και εντελώς διαφορετικό πολιτικό τοπίο από αυτό που είχε συστηματικά επιδιωχθεί να παγιωθεί προηγούμενα. Για να μην θεωρηθούμε «αιθεροβάμονες», να διευκρινίσουμε ότι δεν έχουν μειωθεί στο ελάχιστο τόσο οι πολιτικές της επίθεσης, όπως αποδεικνύει το νομοσχέδιο για την ιδιωτικοποίηση του νερού και η βάρβαρη καταστολή των διαδηλώσεων, ειδικά στην Αθήνα, όσο και ότι παραμένουν οι δυσμενείς ταξικοί-πολιτικοί συσχετισμοί σε ισχύ, καθώς δεν έχει καλυφθεί ακόμα η αναντιστοιχία της λαϊκής οργής και αγανάκτησης με το επίπεδο συγκρότησης των λαϊκών δυνάμεων.

Αυτό, όμως, που άλλαξε είναι ότι η ορμητική εισδοχή στο προσκήνιο ευρύτατων λαϊκών μαζών «βραχυκύκλωσε» σχεδιασμούς των αστικών επιτελείων και πρόσθεσε έναν ακόμα σοβαρό «πονοκέφαλο» στους ήδη υπάρχοντες. Πρώτα από όλα για την κυβέρνηση της ΝΔ, αλλά και για όλους τους «πυλώνες» και διαχειριστές του συστήματος, όπως τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ, καθώς η οργή του λαού, παρόλο που κυρίως στρέφεται ενάντια στην κυβέρνηση Μητσοτάκη, δεν χαρίζεται και στους υπόλοιπους, τους οποίους βάζει στο κάδρο των υπευθύνων, τόσο για το έγκλημα στα Τέμπη όσο και για όλα τα δεινά που έχει υποστεί και συνεχίζει να υφίσταται. Εξάλλου, η «υπεύθυνη» και «ώριμη» στάση Τσίπρα και Ανδρουλάκη δεν έχει σαν αιτία της τη θλίψη, τον πόνο και το πένθος, αλλά τη συναίσθηση ότι πρέπει να κινηθούν προσηκτικά, για να μην μεγαλώσουν τα ρήγματα που έχουν ανοίξει ανάμεσα στον λαό και το ντόπιο σύστημα της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

Αυτό, όμως, που συμπαραλιάστηκε τελείως από το λαϊκό ξέσπασμα ήταν το, εδώ και καιρό, στημένο προεκλογικό σκηνικό, η λεγόμενη παρατεταμένη προεκλογική περίοδος, στη διάρκεια της οποίας από όλες τις πλευρές καλείται ο λαός να προσαρμόσει τις ανάγκες και τα προβλήματά του σε εκλογικές-κοινοβουλευτικές επιλογές. Βέβαια, κανείς δεν έμπαινε στον κόπο να εξηγήσει γιατί ήταν αναγκαία και πώς προέκυψε αυτή η παρατεταμένη προεκλογική περίοδος, ποια ήταν τα «ζόρια» που ανάγκασαν την κυβέρνηση της ΝΔ και τον Μητσοτάκη να αναβάλει τις «σίγουρες» εκλογές το περασμένο φθινόπωρο. Με τι ήταν και παραμένει αντιμέτωπο το αστικό πολιτικό σύστημα που το αναγκάζει να τροποποιεί τους «προγραμματισμούς» του, ακόμα και σε περιόδους που φαίνεται ότι μπορεί να κάνει «περίπατο» στην επίθεσή του απέναντι στον λαό; Κατά βάση με τον ίδιο τον «εαυτό» του, με τις αντιφάσεις, τις αντιθέσεις και τα αδιέξοδά του. Με τις επιταγές των ιμπεριαλιστών προστατών, στις οποίες πρέπει να ευθυγραμμιστεί, με την τακτοποίηση των εσωτερικών αντιθέσεων της ντόπιας άρχουσας τάξης που εκδηλώθηκαν ιδιαίτερα με την ενεργειακή ακρίβεια, με την απαραίτητη διαπραγμάτευση με τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές για τα περιθώρια κίνησης και τον βαθμό χαλαρότητας του συμφώνου σταθερότητας μαζί με την πορεία απορρόφησης του «ταμείου ανάκαμψης» και μέσα σε αυτό το «κουβάρι», αποκαλύπτονται οι τηλεφωνικές υποκλοπές για να τινάξουν στον αέρα τις

Η αστάθεια του αστικού πολιτικού συστήματος θα μεγαλώνει, όσο περισσότερο θα διευρύνεται το ρήγμα που έχει ανοίξει με τον εργατικό-λαϊκό παράγοντα. Όσο ο λαός βρίσκεται στο προσκήνιο με αγωνιστικές κινητοποιήσεις και διεκδικήσεις, τόσο θα δυσκολεύει και θα στριμώχνει τα αστικά και ιμπεριαλιστικά επιτελεία και από τη μία μεριά θα ορθώνει τείχος αντίστασης στην επίθεση

οποίες γέφυρες είχαν στηθεί.

Το αστικό πολιτικό σκηνικό περιπλέκεται όχι γιατί η απλή αναλογική δεν βγάζει αυτοδυναμία, αλλά διότι τα επιτελεία μέσα και έξω από την χώρα θεωρούν και το δείχνουν σε πολλές ευκαιρίες ότι ο Μητσοτάκης «δεν φτάνει» μόνος του για να εξασφαλίσει τη «σταθερότητα» που απαιτεί η περίοδος. Παρόλο που η επίσκεψη Μπλίνκεν έδειχνε να πιστοποιεί τη στήριξη σε Μητσοτάκη-ΝΔ, παρόλο που οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές (Γερμανία-Γαλλία) δείχνουν να τον στηρίζουν, πάντα παρουσιάζεται ότι «κάτι» λείπει. Σήμερα, μάλιστα, με την οργή και την αγανάκτηση του κόσμου να πλημμυρίζει τους δρόμους από τη μία και με τις δημοσκοπήσεις να προμηνύουν ότι η αυτοδυναμία χάνεται τόσο στις πρώτες όσο και σε όποιες άλλες εκλογικές αναμετρήσεις, το πρόβλημα της κυβερνητικής διαχείρισης γίνεται ακόμα μεγαλύτερο. Για αυτό τον λόγο εντείνονται οι ζυμώσεις και τα σενάρια για κυβερνήσεις συνεργασίας σε διάφορες παραλλαγές, με βασικό περιεχόμενο τη συνέχιση της ίδιας πολιτικής της επίθεσης ενάντια στον λαό και την πλήρη υποταγή στους ιμπεριαλιστές πάτρωνες.

Από την άλλη, όλοι φοβούνται μια «ρευστοποίηση» του αστικού πολιτικού συστήματος, ανάλογη με αυτή του 2012, όπου οι «πυλώνες» του αντιμετώπισαν εκλογική πανωλεθρία και η αποστοίχιση του λαού από την επιρροή των αστικών δυνάμεων ήταν πολύ μεγάλη. Για αυτό τον λόγο, από τη μεριά των προπαγανδιστικών μηχανισμών του συστήματος γίνεται μία ολόκληρη εκστρατεία «πειθούς» ότι «ο Κανένας δεν αποτελεί λύση», ενώ ταυτόχρονα προμοτάρουν σαν «αντισυστημική ψήφο» αυτή προς τα ακροδεξιά και φασιστικά μορφώματα, έτσι ώστε να αποτελέσουν φραγμό στη λαϊκή οργή και την αγανάκτηση. Παράλληλα, απέναντι σε αυτό το ενδεχόμενο είναι υποχρεωμένοι, από τα τώρα, να

προετοιμάζουν πολιτικές «λύσεις» και αυτός είναι ο λόγος που κάποια πολιτικά πρόσωπα είτε περιβάλλονται με «υπερκομματικά» χαρακτηριστικά (Δένδιας) ή δεν θα κατέβουν στις εκλογές, για να προστατευθούν, έτσι ώστε να αξιοποιηθούν σε κυβερνητικές λύσεις (Καραμανλής).

Αυτό που είναι εξοργιστικό είναι ότι όλοι, ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη, δίνουν υποσχέσεις για ένα «αξιοκρατικό κράτος», που τάχα θα θεραπεύσει τις «κακοδαιμονίες» και τις «διαχρονικές παθογένειες» και θα προσφέρει στον λαό ασφαλείς και σύγχρονες υπηρεσίες, σε όλους τους τομείς. Μάλιστα, ο Μητσοτάκης δήλωσε αποφασισμένος να τα βάλει με το «βαθύ κράτος», που κρατάει σε καθυστέρηση τη χώρα και ουσιαστικά εξαγγέλλει, με αυτό τον τρόπο, ακόμα μεγαλύτερη επίθεση στα δικαιώματα των εργαζόμενων, των σωματείων και του συνδικαλισμού στον δημόσιο τομέα, καθώς όπως είναι γνωστό... αυτοί είναι το «βαθύ κράτος».

Με τον τρόπο αυτό, όλοι μαζί επιχειρούν να κουκουλώσουν τα πραγματικά χαρακτηριστικά τόσο της άρχουσας τάξης όσο και του αστικού πολιτικού συστήματος που την υπηρετεί. Πρώτα από όλα, να αποκρύψουν το γεγονός ότι η ιμπεριαλιστική εξάρτηση αποτελεί μαζί με την κομραδόρική αστική τάξη τους βασικούς παράγοντες της «κακοδαιμονίας» αυτής της χώρας, καθώς είναι υπεύθυνοι για τη λεηλασία του πλούτου και του ιδρώτα της χώρας και του λαού. Είναι υπεύθυνοι όχι μόνο για τους νεκρούς και τους τραυματίες στα Τέμπη, αλλά για όλα τα δεινά του εργαζόμενου λαού, από τα «ατυχήματα»-εργοδοτικά εγκλήματα μέχρι τις εκατόμβες από τις «φυσικές καταστροφές» που επαναλαμβάνονται συστηματικά. Όχι μόνο αδιαφορούν για τη ζωή και τα δικαιώματα του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας, αλλά μας θεωρούν, σε κάθε περίπτωση, αναλώσιμους

και προορισμένους είτε για τα κάτεργα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης είτε «κρέας για τα κανόνια» στους άδικους πολέμους των ιμπεριαλιστών πατρώνων. Και μάλιστα, όσο τα αδιέξοδα του συστήματος μεγαλώνουν, τόσο εντείνεται η ολομέτωπη επίθεση στη ζωή και τα δικαιώματα του λαού, τόσο μεγαλώνουν τα εμπόδια στην πρόσβαση του λαού στην κοινωνική ασφάλιση, στην εκπαίδευση, στην περίθαλψη, στις ασφαλείς συγκοινωνίες, ενώ πληρώνει πανάκριβα τρόφιμα, καύσιμα, ηλεκτρικό ρεύμα και φυσικό αέριο, τόσο εντείνεται η καταστολή και η φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής.

Η αστάθεια του αστικού πολιτικού συστήματος θα μεγαλώνει, όσο περισσότερο θα διευρύνεται το ρήγμα που έχει ανοίξει με τον εργατικό-λαϊκό παράγοντα. Όσο ο λαός βρίσκεται στο προσκήνιο με αγωνιστικές κινητοποιήσεις και διεκδικήσεις, τόσο θα δυσκολεύει και θα στριμώχνει τα αστικά και ιμπεριαλιστικά επιτελεία και από τη μία μεριά θα ορθώνει τείχος αντίστασης στην επίθεση, ενώ από την άλλη θα οικοδομεί τους όρους για νίκες απέναντι στους εχθρούς του. Από την άποψη αυτή, έχει ιδιαίτερη σημασία οι κινητοποιήσεις να συνεχιστούν και να ανέβει το επίπεδο της οργανωτικής και πολιτικής συγκρότησης του εργατικού-λαϊκού κινήματος και του κινήματος της νεολαίας που πρωταγωνιστεί σε αυτό τον λαϊκό ξεσηκωμό. Να μην υποσταλεί η σημαία της πάλης, να μην βαρέσει «σιωπητήριο» μπροστά στις επερχόμενες εκλογές, όπως επιδιώκουν οι αστικές δυνάμεις, αλλά και δυνάμεις του ρεφορμισμού.

Η εμπειρία του εργατικού-λαϊκού κινήματος έχει δείξει ότι οι δυνάμεις του αστισμού και του ιμπεριαλισμού μπορούν να ξεφύγουν από την κρίση και τα αδιέξοδά τους, όσο πετυχαίνουν να κρατούν τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία στο περιθώριο.

Για την ανακοίνωση του ΠΓ του ΚΚΕ σχετικά με τα Τέμπη και τις κινητοποιήσεις

Κίνημα – κυβερνητισμός: 0 - 1

Η σταθερή προσπάθεια του ΚΚΕ να πατήσει σε δύο βάρκες καταλήγει μόνιμα στην περιφανή νίκη της μίας... Βάρκας. Στην πρόσφατη ανακοίνωση του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ σχετικά με το έγκλημα στα Τέμπη και τις κινητοποιήσεις (<https://www.kke.gr/article/Gia-to-sidirodromiko-egklima-sta-Tempi-kai-tis-megaleiodeis-kinitopoiiseis-toy-laoy-kai-tis-neolaias/>), πέρα από μονομερείς διαπιστώσεις για το κίνημα, το ΚΚΕ δεν μπορεί να κρύψει τον βαθύ ρεφορμισμό του όταν πάει να καταλήξει σε «πρόταση».

Θα ξεκινήσουμε με δύο δευτερεύουσες παρατηρήσεις σε σχέση με απολογιστικά στοιχεία των κινητοποιήσεων, που αποδεικνύουν ότι το ΚΚΕ δεν πρόκειται ποτέ να κάνει μια ειλικρινή τοποθέτηση όσον αφορά το κίνημα αλλά και τις δικές του ευθύνες. Η πρώτη είναι ότι οι κινητοποιήσεις πράγματι αποτέλεσαν ένα ξέσπασμα «με έντονα τα στοιχεία της μαχητικότητας, της συλλογικότητας, της αλληλεγγύης», αλλά, σε αντίθεση με τις διαπιστώσεις του ΚΚΕ, δεν υπήρξε κάποια στροφή προς την οργανωμένη πάλη. Οι συνελεύσεις στα σωματεία παρέμειναν άμαζες (ουσιαστικά δεν έγιναν), ενώ οι δυνάμεις της ΚΝΕ έκαναν ό,τι μπόρεσαν ώστε οι χιλιάδες μαθητές που κατέβηκαν στους δρόμους να χρησιμοποιηθούν μόνο (και στα μούλωχτά) για να οδηγηθούν στα μπλοκ του ΠΑΜΕ, κάτω από τις «αποφάσεις» των Συντονιστικών - φάντασμα, για τα οποία κανείς δεν ξέρει πού και πώς αποφασίζουν. Το άγχος του ΚΚΕ να γυρίσουν οι μαθητές στο μαντρί των μαθημάτων ακόμα και πριν από την απεργία της 16ης Μάρτη ήταν φανερό, όπως και οι προσπάθειές του στις καταλήψεις και τις κινητοποιήσεις αυτές να μην ακουστεί άχνα για τα σοβαρά ζητήματα που κυριολεκτικά βασανίζουν τον μαθητόκοσμο -την ΕΒΕ, την Τράπεζα Θεμάτων, το αίσχος της τηλ-«εκπαίδευσης» κ.λπ. Η νεολαία βράζει και το ΚΚΕ κάνει ό,τι μπορεί να μην ξεσπάσει στο δρόμο.

Η απόσταση των εργαζομένων από την ενεργητική ζωή των Σωματείων είναι άλλωστε και ένας βασικός παράγοντας (θα διανυθεί μια όχι εύκολη πορεία για να ξεπεραστεί) που επιτρέπει στο σύστημα και την κυβέρνησή του -ενώ είναι σοβαρά στριμωγμένοι- να συνεχίζουν χωρίς ανάπαυλα την επίθεση στο σύνολο των ζητημάτων που απασχολούν το λαό.

Όσο για τους πανηγυρισμούς του ΚΚΕ σε σχέση με το ότι οι κινητοποιήσεις «αχρήστευσαν [...] την προσπάθεια τόσο

της κυβέρνησης όσο και άλλων κομμάτων να επιβληθεί η σιωπή στο όνομα του πένθους ή να εκτονωθεί η οργή και η αγανάκτηση μέσα από βουβές και ανώδυνες διαμαρτυρίες», θα λέγαμε ότι αποτελούν μνημείο υποκρισίας. Το ΚΚΕ, αφού την πρώτη μέρα απουσίαζε από τις κινητοποιήσεις, μετά προσπάθησε ακριβώς να τις λοβοτομήσει με φαναράκια στον ουρανό και βουβό πένθος. Ξεπεράστηκε, ευτυχώς, από την υγιή και αυθόρμητη οργή των ανθρώπων.

Ας πάμε όμως στην πολιτική ουσία. Δεν θα ασχοληθούμε καθόλου με τη μόνη υποτίμηση του ιμπεριαλιστικού παράγοντα και την εξαφάνιση της εξάρτησης της χώρας. Γιατί είναι γνωστές οι «αναλύσεις» του ΚΚΕ και ακόμα πιο γνωστό ότι σε αυτή τη χώρα, ένα από τα πρώτα πράγματα που πρέπει να γίνει ένας πολιτικός φορέας για να γίνει καταρχήν αποδεκτός στα «σαλόνια» είναι να αποδεχτεί το πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και να φροντίσει να το κρύβει κάτω από το χαλί.

Σε σχέση όμως με το ζήτημα του αστικού κράτους, θα παραθέσουμε σχεδόν ολόκληρο το σχετικό απόσπασμα για να θαυμάσει ο αναγνώστης ένα μνημείο ρεφορμιστικού παραλογισμού:

«Επιβεβαιώνεται ότι αστικό κράτος και μονοπώλια συμπληρώνουν ο ένας τον άλλον [...]. Αυτό το κράτος είναι που πουλάει τα «φιλέτα» σε ιδιώτες και τους απαλλάσσει από κοστοβόρες υποδομές, [...] διαμορφώνει το αντεργατικό πλαίσιο για να απασχολούν οι ιδιώτες, με όλο και χειρότερους όρους, τους εργαζόμενους στους σιδηρόδρομους, επιδοτεί τις εταιρείες [...].

Αυτό το κράτος, που κατέχει την πλειοψηφία των μετοχών στον ΟΣΕ, λειτουργεί με τους ίδιους νόμους του κέρδους που λειτουργεί και η ιδιωτικοποιημένη ΤΡΑΙΝΟΣΕ, ενώ την ίδια στιγμή έχει μετατρέψει τις Μεταφορές σε πεδίο δράσης για ισχυρούς ομίλους, που αναλαμβάνουν δουλειές στο σιδηροδρομικό δίκτυο μέσα από ΣΔΙΤ και εργολαβίες. Και είναι το ίδιο κράτος που με την ευκολία που ιδιωτικοποιεί τομείς της οικονομίας, με την ίδια ευκολία τους «επανακρατικοποιεί», για να μεταφέρει από άλλον δρόμο το κόστος στον λαό και να ξα-

ναμοιράσει μετά την πίτα, αν χρειαστεί.

Στον αντίποδα βρίσκεται η πρόταση του ΚΚΕ. Ο σιδηρόδρομος μπορεί να αποτελέσει ένα σύγχρονο, γρήγορο, ασφαλές και φτηνό μέσο μετακίνησης του λαού και μεταφοράς προϊόντων σε όλη τη χώρα. Αυτό προϋποθέτει όμως «απελευθέρωση» από τις ράγες του κέρδους, προϋποθέτει μεταφορές και υποδομές με κριτήριο την ικανοποίηση των διευρυμένων λαϊκών αναγκών, μέσα από έναν ενιαίο κρατικό φορέα, αξιοποιώντας όλα τα σύγχρονα επιτεύγματα της επιστήμης και της τεχνολογίας, ενταγμένες στον κεντρικό επιστημονικό σχεδιασμό της οικονομίας, την κοινωνική ιδιοκτησία και τον εργατικό έλεγχο».

Τι λέει λοιπόν το ΠΓ του ΚΚΕ; Λέει σωστά ότι το κράτος είναι αστικό, ότι το αστικό κράτος «λειτουργεί με τους ίδιους νόμους του κέρδους», ότι είναι το ίδιο αστικό κράτος που με ευκολία ιδιωτικοποιεί και επανακρατικοποιεί. Και απέναντι, υποτίθεται, σε αυτές τις λαθεμένες προσεγγίσεις, προβάλλει την πρότασή του (που... «βρίσκεται στον αντίποδα») και η οποία συνοψίζεται στο να δημιουργηθεί ενιαίος κρατικός φορέας! Το ΚΚΕ καμώνεται ότι βγαίνει από τα αριστερά στις προτάσεις συνδιαχείρισης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και, αφού ανάβει αριστερά φλας, στρίβει ολότελα δεξιά! Είναι πραγματικά εντυπωσιακό πώς το ανώτερο καθοδηγητικό όργανο (το ΠΓ) ενός κόμματος καταλήγει σε τέτοια απόλυτη σουρεαλιστική αυτοακύρωση...

Αυτός, όμως, είναι και ο πυρήνας όλης της ρεφορμιστικής συγκρότησης του ΚΚΕ. Ενιαίος Κρατικός Φορέας Φαρμάκου, Ενιαίος Κρατικός Φορέας Συγκοινωνιών, Ενιαία 12χρονη Εκπαίδευση, να πώς θα γίνουν όλα ενιαία και θα παρακαμφθούν οι τάξεις χωρίς να καταργηθούν, να πώς θα έρθει ο σοσιαλισμός «χωρίς να σπάσει ένα τζάμι»!

Για τον εργατικό έλεγχο θα παραθέσουμε το παρακάτω απόσπασμα του Λένιν («Θα κρατήσουν άραγε οι μπολσεβίκοι την κρατική εξουσία;» - Σεπτέμβρης 1917):

«Εμείς βάζουμε την επαναστατική δικτατορία του προλεταριάτου, όπως και την πολιτική εξουσία γενικά στην πρώτη θέση... Όταν εμείς λέμε 'εργατικός έλεγχος',

βάζοντας αυτό το σύνθημα πάντα δίπλα στη δικτατορία του προλεταριάτου, πάντα ύστερα από αυτήν, τότε με αυτό διευκρινίζουμε για τι λογής κράτος γίνεται λόγος... Οι καντέτοι-κονιλοφικοί ξέρουν θαυμάσια ότι η 'συμμετοχή των εργατών στον κρατικό έλεγχο' είναι ο καλύτερος τρόπος εξαπάτησης των εργατών από την αστική τάξη, ο καλύτερος τρόπος εκλεπτυσμένης εξαγοράς...».

Μήπως μπορεί να αντιτείνει κάποιος ότι και το ΚΚΕ υπαινίσσεται ότι ο Ενιαίος Κρατικός Φορέας θα γίνει κατά την οικοδόμηση του σοσιαλισμού; Λείπουν τότε δύο... μικρές λεπτομέρειες: η επανάσταση και η πολιτική εξουσία από την εργατική τάξη και τα σύμμαχα με αυτήν λαϊκά στρώματα. Δύο «μικρές λεπτομέρειες», τόσο τεράστιες που, αν κάποιος τις παρακάμπτει, σπέρνει τη σύγχυση και αποκαλύπτει την πραγματική βάση της ιδεολογικής και πολιτικής του συγκρότησης. Η επανάσταση, άλλωστε, δεν είναι μια «απλή πρόταση» που είναι στον «αντίποδα», είναι μια πορεία (που συμπυκνώνεται σε μια χρονική «στιγμή») από την οποία απέχουμε ακόμα, καθώς ο υποκειμενικός παράγοντας είναι ακόμα σημαντικά αποσυγκροτημένος. Και στην αποσυγκρότησή του σημαντικό ρόλο παίζουν όλες οι συγχύσεις και οι αποπροσανατολισμοί όλων εκείνων που, για χρόνια, το μόνο που κάνουν είναι να προβάλλουν αιτήματα συνδιαχείρισης της αστικής εξουσίας και να δημιουργούν αυταπάτες για την ταξική φύση του κράτους. Άλλωστε, το ΠΓ του ΚΚΕ είναι αποκαλυπτικό σε σχέση με τις πραγματικές του προθέσεις. Στο κλείσιμο (εκεί που συχνά είναι το ζουμί σε πολιτικά κείμενα), αναφέρει ανερυθρίαστα τα ισχυρά όπλα που έχουν οι εργαζόμενοι, ο λαός και η νεολαία: «την οργάνωσή τους, την ενδυνάμωση του εργατικού - λαϊκού κινήματος, τη συμπόρευση και την εκλογική ενίσχυση του ΚΚΕ».

Μαζευτείτε από τους δρόμους και ψηφίστε ΚΚΕ ώστε να εφαρμόσει την πρότασή του. Που είναι ένας καπιταλισμός που δεν θα είναι καπιταλισμός, ένας σοσιαλισμός που δεν θα χρειάζεται επανάσταση... Ρεφορμιστικές ακροβασίες σε ένα εύφλεκτο περιβάλλον.

25 Μάρτη 1943

Ηρωικοί γιορτασμοί μέσα στην τριπλή Κατοχή

του Στέφανου Σκοδράνη

Στην περίοδο της Κατοχής, η επέτειος της επανάστασης του 1821 γιορτάστηκε με τρόπο διαφορετικό από τους συνήθεις εορτασμούς των προηγούμενων χρόνων. Παλιότερα πρωταγωνιστούσε το εθνικιστικό στοιχείο και η εκμετάλλευση, από τις κυβερνήσεις και την αστική τάξη, της εξέγερσης που σηματοδότησε την ίδρυση του ελληνικού κράτους. Όμως η ναζιστική κατοχή της χώρας έδωσε ένα διαφορετικό νόημα στην επέτειο. Γι’ αυτό ο γιορτασμός της έπρεπε να γίνει με πρωτοβουλία του ίδιου του λαού και όχι των δωσιλογικών κυβερνήσεων που υπηρετούσαν πιστά τους νέους κατακτητές. Έτσι το ΕΑΜ, η ΟΚΝΕ, το ΕΑΜ Νέων και αργότερα η ΕΠΟΝ ανέλαβαν να οργανώσουν το δύσκολο εγχείρημα του αγωνιστικού γιορτασμού της επετείου -όπως και της 28ης Οκτώβρη- μέσα σε απαγορεύσεις και κυριολεκτικά κάτω από τα όπλα των κατακτητών. Οι γιορτασμοί μετατράπηκαν σε παλλαϊκές αντικατοχικές κινητοποιήσεις. Ο ελληνικός λαός συνέδεσε το 1821 με την Εθνική Αντίσταση και τον αγώνα για Ανεξαρτησία ως όρο για το στόχο της Λαϊκής Κυριαρχίας.

Ο στόχος αυτών των εκδηλώσεων ήταν να τονώσουν το ηθικό των κατοίκων στις πόλεις και να δηλώσουν στον κατακτητή και τις κατοχικές κυβερνήσεις των δωσιλόγων ότι ο ελληνικός λαός θα αντισταθεί με κάθε τρόπο.

Η πρώτη προσπάθεια έγινε στις 28 Οκτώβρη 1941 με πρωτοβουλία του ΕΑΜ και της ΟΚΝΕ. Συγκεντρώθηκαν στο Σύνταγμα 5 χιλιάδες και τότε ακούστηκε για πρώτη φορά το σύνθημα «Λευτεριά στο λαό, Θάνατος στο Φασισμό». Η διαδήλωση κατέληξε σε οδομαχίες με πολλούς τραυματίες.

Στις 25 Μάρτη του 1942 η παρουσία χιλιάδων φοιτητών που αποδοκίμασαν τον κατοχικό πρωθυπουργό Τσολάκογλου στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας τον ανάγκασε να αποχωρήσει. Η συγκέντρωση μετατράπηκε σε μαζική διαδήλωση που χτυπήθηκε άγρια από τους ιταλούς караμπινιέρους χωρίς όμως να διαλυθεί. 150 φοιτητές φυλακίστηκαν.

Την 28η Οκτώβρη της ίδιας χρονιά και πάλι ο ελληνικός λαός βγήκε στους δρόμους και διαδήλωσε δίνοντας σκληρή μάχη.

Όμως η 25η Μάρτη του 1943 ήταν αυτή που έμεινε στην ιστορία με τις τεράστιες κινητοποιήσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις. Ο ελληνικός λαός ήδη μετρούσε σημαντικές επιτυχίες με τη μάχη για τη ματαίωση της πολιτικής επιστράτευσης που ξεκίνησε λίγες μέρες νωρίτερα αλλά και τις νίκες του ΕΛΑΣ στην ύπαιθρο. Πρόσφατη ήταν και η ίδρυση της ΕΠΟΝ.

Οι συγκεντρώσεις είχαν απαγορευτεί για την ημέρα εκείνη από τις κατοχικές αρχές. Όμως τον τελευταίο λόγο είχε το ΕΑΜ και η ΕΠΟΝ που όλο το προηγούμενο διάστημα εργάστηκαν μέρα νύχτα για την οργάνωση της κινητοποίησης. Τυπώθηκαν χιλιάδες προκηρύξεις, κολλήθηκαν αφίσες και οι τοίχοι της Αθήνας γέμισαν συνθήματα. Την 25η Μάρτη, σε όλη την Αθήνα υψώθηκαν ελληνικές σημαίες και δεκάδες χιλιάδες λαού με πρωτοπόρους νέους και νέες ξεχύθηκαν στους δρόμους της πόλης. Στη διαδρομή, περνώντας μπροστά από τις προτομές και τα αγάλματα ηρώων του '21 κατέθεταν στεφάνια. Η τεράστια διαδήλωση -ο Θ. Χατζής αναφέρεται σε 200 χιλιάδες- δεν άργησε να μετατραπεί σε σύγκρουση. Μια λαοθάλασσα που ξεκινούσε από τις συνοικίες πλημμύρισε την Πανεπιστημίου και την Ομόνοια.

Στο Σύνταγμα οι ιταλοί караμπινιέροι επιτέθηκαν στο άοπλο πλήθος με σπαθιά, πιστόλια και χειροβομβίδες, χωρίς όμως

αποτελεσμα. Οι διαδηλωτές γρήγορα ανασυντάσσονταν και σε πολλές περιπτώσεις αφόπλισαν τους Ιταλούς. Στεφάνωσαν το άγαλμα του Κολοκοτρώνη στη Σταδίου και του Ρήγα στα Προπύλαια. 50 χιλιάδες από αυτούς κατέληξαν τελικά στο Πεδίο του Άρεως όπου δέχτηκαν νέα επίθεση από τους Ιταλούς χωρίς να διαλυθούν. Οι συγκρούσεις κράτησαν όλη την ημέρα. «Δεν γιόρταζαν. Ξανάφτιαχναν το '21» θα γράψει αργότερα για τη διαδήλωση αυτή ένας ΕΠΟΝίτης. Οι εκτιμήσεις για τους νεκρούς διαφέρουν. Επίσημα αναφέρονται 4 νεκροί, αλλά πολλοί τους ανεβάζουν σε δεκάδες.

Αντίστοιχες ήταν οι εκδηλώσεις και στη Θεσσαλονίκη. Με πρωτοβουλία του ΕΑΜ και της ΕΠΟΝ ανακοινώθηκε στην παράνομη εφημερίδα του ΕΑΜ Μακεδονίας «Ελευθερία» το κάλεσμα για τον παλλαϊκό ξεσηκωμό. Αξίζει να αναφέρουμε μερικά αποσπάσματα από το πρωτοσέλιδό της:

«25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1821: Μέρα Ανάστασης του Γένους μας. Σαν τέτοια μέρα οι ηρωικοί προπάτορές μας έσπασαν τα δεσμά μιας μαύρης, σκοτεινής και πολύχρονης σκλαβιάς και με το γιαταγάνι στο χέρι αγωνίστηκαν επτά ολόκληρα χρόνια για να μας δώσουν το πιο πολύτιμο που έχουμε σε τούτη τη γη, τη λευτεριά.

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1943: Καινούρια μέρα δόξας!

Ο αδάμαστος ελληνικός λαός σπάει τα δεσμά της σκλαβιάς και, συνεχιστής των πιο λαμπρών και ηρωικών παραδόσεων του 1821, ξεχύνεται από τα βουνά και τις αετοράχες και με το κοφτερό του γιαταγάνι εκδικείται τους νέους τυράννους...

Ο ελληνικός λαός του πήρε απόφαση: Λευτεριά ή Θάνατος. Ενωμένους κάτω από τη δοξασμένη πια σημαία του ΕΑΜ, θα συντρίψει κάθε αντίδραση των κατακτητών και των οργάνων τους...

Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν την προηγούμενη μέρα (24 Μάρτη) στο Πειραματικό Σχολείο του ΑΠΘ όπου πραγματοποιήθηκαν εκδηλώσεις με χιλιάδες φοιτητές. Ο φοιτητής της Νομικής Λεόντιος Τριανταφυλλίδης στην ομιλία του σύνδεσε το '21 με την Αντίσταση ενάντια στο ναζισμό και με τους νέους αγώνες για την Ανεξαρτησία. Μετά το τέλος της φλογερής ομιλίας του οι φοιτητές ξεκίνησαν πορεία που κατέληξε σε συγκρούσεις με γερμανούς στρατιώτες οι οποίοι χρησιμοποίησαν πυροβόλα.

Την 25η Μάρτη ένα τεράστιο πλήθος ξεκίνησε από την Αχειροποίητο και την Αγία Σοφία και πλημμύρισε τους δρόμους της πόλης. Η πορεία είχε κατεύθυνση, μέ-

σω της Λεωφόρου Νίκης, προς το Λευκό Πύργο. Ήταν τόσο μεγάλο το πλήθος που ο Άνθιμος Χατζηανθίμου, γραμματέας της ΕΠΟΝ, αναφέρει σε κατοπινή συνέντευξή του πως όταν οι πρώτοι έφτασαν στο άγαλμα του Βότση (κοντά στο Λευκό Πύργο) οι τελευταίοι δεν είχαν ακόμα ξεκινήσει από την πλατεία της Αγίας Σοφίας. Στο άγαλμα του Βότση, ο ίδιος κατέθεσε στεφάνι και εκφώνησε τον παρακάτω όρκο: «Ορκιζόμαστε στην ιερή μνήμη των ηρώων του '21 ότι θα πολεμήσουμε με όλες μας τις δυνάμεις ενάντια στους γερμανούς κατακτητές και τους συνεργάτες τους, για να απελευθερώσουμε την Ελλάδα. Δε θα φεισθούμε ακόμα και την ίδια τη ζωή μας (...) Ορκιζόμαστε ότι ακόμα και με το όπλο στο χέρι θα απελευθερώσουμε την πατρίδα μας. Ζήτω ο ελληνικός λαός, ζήτω το ΕΑΜ, κάτω οι γερμανοί κατακτητές».

Η διαδήλωση συνεχίστηκε κυριολεκτικά «κάτω από τα έκπληκτα βλέμματα των πάνοπλων γερμανών στρατιωτών και δίπλα στις ερπύστριες των τανκς του Γ' Ράιχ», όπως χαρακτηριστικά αναφέρει σε σχετικό κείμενό του ο Σπύρος Κουζινόπουλος. Οι διαδηλωτές πέρασαν μπροστά από το σπίτι του καθηγητή φιλοσοφίας Χαράλαμπου Θεοδωρίδη στη σημερινή Αλεξάνδρου Σβώλου (τότε οδός Πολωνίας), ο οποίος βγήκε στο μπαλκόνι και πέταξε στους φοιτητές του μια ελληνική σημαία, γεγονός που έχει αποτυπωθεί από το φωτογραφικό φακό. Ας δούμε πώς περιγράφει ο Γ. Καφταντζής το γεγονός:

«25η Μαρτίου 1943. Κατοχή. Οι φοιτητές γιορτάζουν την εθνική επέτειο. Από το άγαλμα του Βότση ανηφορίσαμε για το Πανεπιστήμιο. Περνώντας την οδό Πολωνίας, βγάλαμε με τις φωνές και τα τραγούδια μας τον Καθηγητή της Φιλοσοφικής Σχολής Χρίστο Θεοδωρίδη στο μπαλκόνι του. Δεν μπορούσε να μιλήσει από τη συγκίνηση, μόνο χαιρετούσε δακρυσμένος. Και σε κάποια στιγμή φέρνει την κρυμμένη ελληνική σημαία του σπιτιού του και μας την πετάει. Την πήραμε, γονατίσαμε όλοι και ψάλαμε τον εθνικό ύμνο. Ύστερα κινήσαμε να τυλίξουμε με τη σημαία αυτή το άγαλμα του Μακεδόνα ήρωα του 1821 Καρατάσιου, απέναντι από το Πανεπιστήμιο». (Γ. Καφταντζής, «Το Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης στον καιρό της Κατοχής»). Η πορεία κατέληξε στο Διοικητήριο.

Να αναφέρουμε ότι η διαδήλωση της 25ης Μάρτη του 1943 στη Θεσσαλονίκη οργανώθηκε από το ΕΑΜ και την ΕΠΟΝ Θεσσαλονίκης, με επικεφαλής, εκτός από

τον Χατζηανθίμου, πολλούς φοιτητές όπως ο μεγάλος ποιητής της μεταπολεμικής γενιάς Μανόλης Αναγνωστάκης, ο φοιτητής Νομικής Γιώργος Καφταντζής και μετέπειτα λογοτέχνης και άλλοι που αργότερα έμειναν στην ιστορία εκτός από την πολιτική τους δράση και για την αξιοσημείωτη λογοτεχνική και επιστημονική τους καταξίωση.

Διαδηλώσεις έγιναν τη μέρα εκείνη και σε άλλες πόλεις της Ελλάδας αλλά και σε πολλά χωριά της υπαίθρου που είχαν απελευθερωθεί από τον ΕΛΑΣ.

Τεράστια ήταν η προσφορά της νεολαίας στα ηρωικά αυτά ξεσπάσματα του λαού μας. Χιλιάδες ήταν οι φοιτητές και οι μαθητές που βρήκαν τη δύναμη να ορθώσουν τα κορμιά τους μπροστά στους πάνοπλους κατακτητές για να κρατήσουν ζωντανή τη φλόγα του αγώνα. Δεν δίστασαν να προσφέρουν τα νιάτα τους και τη ζωή τους για τη λευτεριά.

Και δεν ήταν μόνο η περίοδος της κατοχής που η νεολαία της πατρίδας μας μπήκε μπροστά. Σε πολλές περιπτώσεις οι αγώνες των νέων πυροδότησαν εργατικές και λαϊκές διαμαρτυρίες. Τα επόμενα χρόνια σηματοδεύτηκαν από νεολογιστικά ξεσπάσματα ενάντια στους φονιάδες των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ και ενάντια στο ξεπούλημα της Κύπρου. Η νεολαία ήταν αυτή που πρωτοστάτησε στο Πολυτεχνείο το 1973, αλλά και στους αγώνες της μεταπολίτευσης ενάντια στο νόμο 815, στις αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις του 1980 με τους νεκρούς Ι. Κουμή και Σ. Κανελλοπούλου, στις φοιτητικές και μαθητικές καταλήψεις του 1990-91, στους αγώνες των φοιτητών ενάντια στην κατάργηση του άρθρου 16 αλλά και στις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις των ημερών μας για το έγκλημα στα Τέμπη.

Πηγές

«Φάρος του Θερμαϊκού» <http://farosthermaikou.blogspot.com/>

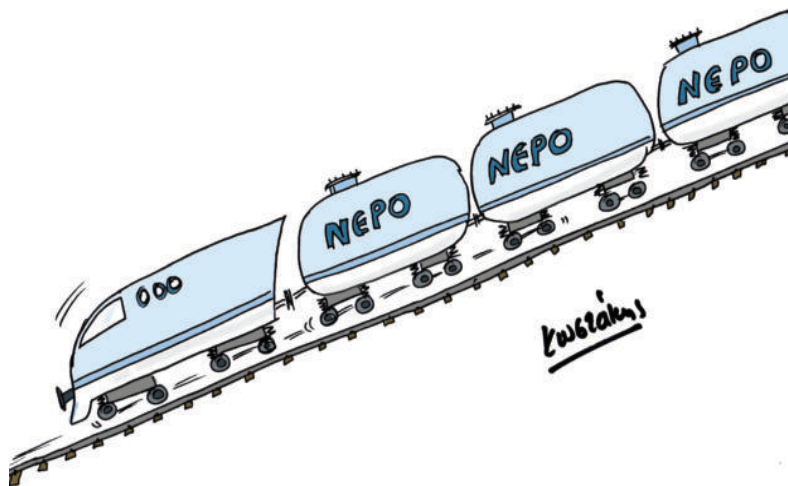
«Στην Ελλάδα του Χίτλερ», Μ. Mazower, Αλεξάνδρεια

«Η ελληνική αντίσταση 1940-44» τομ. Α, Α. Κέδρος, Θεμέλιο

Η νικηφόρα επανάσταση που χάθηκε», τομ. Β, Θ. Χατζής, Δωρικός

Βίντεο: ΕΑΜ-ΕΠΟΝ:25η Μαρτίου1943 Διαδηλώσεις Αθήνα Θεσσαλονίκη - YouTube

σχολία

Πισίνα

Η νέα ιδιωτική θερμαινόμενη πισίνα του πρωθυπουργού της Βρετανίας, Σούνακ, καταναλώνει τόσο πολλή ενέργεια που το τοπικό δίκτυο ηλεκτρικής ενέργειας έπρεπε να αναβαθμιστεί για να καλύψει τις απαιτήσεις. Ο Σούνακ ανέλαβε προσωπικά το κόστος των εργασιών αναβάθμισης του ηλεκτρικού ρεύματος, που υπολογίζεται ότι κόστισε δεκάδες χιλιάδες λίρες. Γεμάτη δημόσιο νερό.

Στενοχώρια

“Τα κλάματα” βάλανε οι υπουργοί στη συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου σχετικά με την τραγωδία στα Τέμπη. Για τα κλάματα.

Ενημέρωση I

“Σε επίπεδο πρωθυπουργού η εικόνα αυτή δεν είχε φτάσει, δεν είχε μεταφερθεί τέτοια εικόνα, αυτό που θέλω να σας πω είναι ότι οι αρμόδιοι όφειλαν να ξέρουν” απάντησε ο κ. Οικονόμου σε ερώτηση αν γνώριζε η κυβέρνηση για την κατάσταση χάους και ελλείψεων στον ΟΣΕ. Θυσία για την πρωθυπουργική ενημέρωση.

Συντάξεις

Η Κίνα σχεδιάζει να αυξήσει σταδιακά την ηλικία συνταξιοδότησης που σήμερα είναι 60 χρόνια για τους άνδρες, 55 χρόνια για τις γυναίκες που εργάζονται σε γραφείο και 50 χρόνια για τις εργάτριες σε εργοστάσια. Εναρμόνιση με τα ευρωπαϊκά πρότυπα.

Συγκεντρώσεις

«Λόγω του σοβαρού κινδύνου διατάραξης της τάξης και της δημόσιας ασφάλειας (...) κάθε συγκέντρωση σε δημόσιο χώρο στην Πλας ντε λα Κονκόρντ και τη γύρω περιοχή, καθώς και στον τομέα της λεωφόρου των Ηλυσίων Πεδίων απαγορεύεται». Όσοι θέλουν να διαδηλώσουν πρέπει να κατέβουν στο σταθμό Ακρόπολη.

Δίκαιο

«Δίκαια» και «σημαντική» χαρακτήρισε ο υπουργός Εργασίας Κωστής Χατζηδάκης την αύξηση του κατώτατου μισθού στα 780 ευρώ, που ανακοίνωσε νωρίτερα ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης. Salary pass.

Ενημέρωση II

Ο πρώην μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αιγιαλείας, Αμβρόσιος, συνέδεσε την τραγωδία στα Τέμπη με το Καρναβάλι, διερωτώμενος μήπως το δυστύχημα αποτελεί τιμωρία του θεού για την υπερβολική ασέβεια του ανθρώπου και τον πλεονασμό της αμαρτίας. Εκκλησιαστική ενημέρωση.

Γερανός

Ο γενικός γραμματέας των ειδικών φρουρών, Στρ. Μαυροειδάκος, δικαιολόγησε τη δολοφονική επίθεση γερανού της ΕΛ.ΑΣ. σε βάρος διαδηλωτών στην οδό Ακαδημίας κατά τη διάρκεια της γενικής απεργίας. «Εγώ δεν είδα κάτι παράνομο ή περιέργο σε ό,τι αφορά την κίνηση του γερανού. Ο συνάδελφος ενήργησε άκρως επαγγελματικά», ανέφερε σε τηλεοπτική του εμφάνιση. Καθοδηγήθηκε με τηλεδιοίκηση.

Υλικά

Έρχεται νομοθετική ρύθμιση προκειμένου η κλοπή υλικών στο σιδηροδρομικό δίκτυο να γίνει από πλημμέλημα κακούργημα, όπως προανήγγειλε ο υπουργός Δικαιοσύνης, Κώστας Τσιάρας. Εξαιρούνται οι επενδυτές.

Ο εφιάλτης του αμερικανικού ονείρου

Σε ύμνους, τάματα και λιτανείες υπέρ του αμερικανικού ιμπεριαλισμού έχουμε συνηθίσει, όσο κι αν δεν υποφέρονται αυτές οι συνεχείς φιλαμερικανικές υποκλίσεις της «κυρίαρχης» Ελλάδας. Είμαστε, άλλωστε, διατεθειμένοι να χύσουμε το αίμα μας για αυτούς, σύμφωνα με την περήφανη κυβέρνηση της ΝΔ του Μητσοτάκη. Και πρέπει να γίνει αυτό ανεκτό από έναν λαό που έχει δεινοπαθήσει από μια ανισόμετρη τριπλή κυριαρχία: των ΗΠΑ, της ΕΕ και της αστικής τάξης.

Το λιβάνισμα στις ΗΠΑ είναι, συνεπώς, αναγκαίο. Πέρα από το γνωστό προς την ΕΕ και τον «ελεύθερο καπιταλιστικό κόσμο». Αφού πρόκειται για μια χώρα «μαγική», ηθική και αγγελικά πλασμένη. Για ένα κράτος που δεν λογαριάζει κόπους, έξοδα και θυσίες για να βοηθήσει όπου γης (όπου και... αμερικανική πατρίς), ακόμη και εκεί που δεν της έχει ζητηθεί (δείγμα, κι αυτό, της απεριόριστης καλοσύνης).

Καθώς έχει εξασφαλίσει απεριόριστη ελευθερία, δημοκρατία και του «πουλιού το γάλα» στους αμερικανούς πολίτες, εξάγει αυτά τα «αγαθά» σε ολόκληρο τον κόσμο. Συνεπώς, μόνο καθυστερημένα έθνη και λαοί αρνούνται την αμερικανική βοήθεια, εδραιώνοντας τον «μίζερο» και «απαρχαιωμένο» αντιαμερικανισμό.

Τα παραπάνω είναι μια σύντομη συμπύκνωση των «βαθυστοχαστών» συστημικών αναλύσεων, που παρουσιάζουν ως «σπουδαία αλήθεια» μια ολοφάνερη βλακεία. Και χρειάζονται, σίγουρα, πολλά «ακαδημαϊκά προσόντα» και ακόμη περισσότερη αγυρτεία για να επιτευχθεί αυτός ο άθλος. Με το τελικό αποτέλεσμα να αποτυπώνεται σε διπλωματικές εργασίες και διδακτορικές διατριβές, σε άρθρα «σοβαρών» εφημερίδων και ιστοσελίδων, σε διευθύνσεις και εγκχώριες ημερίδες, διημερίδες, συνέδρια και συμπόσια και όπου η πιο απίθανη ανοησία εξωραϊζεται με εκλεπτυσμένο λεξιλόγιο και συντακτικά καλοσχηματισμένες προτάσεις.

Δεν έλλειψαν, φυσικά, ποτέ στο σύστημα οι επαγγελματίες ψεύτες, οι αδίστακτοι συκοφάντες, οι επίλεκτοι διαστρεβλωτές της αλήθειας και της ιστορίας, οι διανοούμενοι του χρηματιστηρίου, οι έμμοιστοι υμνητές του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Είτε ως ξεχωριστή κατηγορία είτε με τη μορφή «κοκτέιλ», που συγκεντρώνει όλα τα «προσόντα».

Με τρόπο μαθαίνουμε τώρα, ότι εκτός από τον «καθυστερημένο» λαό είχαμε έως την δεκαετία του '80 και μια καθυστερημένη, διεφθαρμένη και...

αντιαμερικανική ελληνική αστική τάξη. Έως ότου ο Α. Παπανδρέου και το ΠΑΣΟΚ άρχισε την σταδιακή «εξαέρωση» του αντιαμερικανισμού στη χώρα. Με τα χρόνια, αυτή η «εξαέρωση» του αντιαμερικανισμού μετατράπηκε σε φιλοαμερικανισμό πέραν της ΝΔ, στον ΣΥΡΙΖΑ και τον Τσίπρα, ώστε να συνεχιστεί και να ενισχυθεί η παράδοσή των φιλοαμερικανικών υποκλίσεων. Χρειάστηκε και η συνδρομή μιας κοσμοπολίτικης και «διεθνιστικά» διαστρεβλωμένης Αριστεράς για να καταστεί «ταμπού» ο αντιαμερικανισμός, ως μια (και δικαιολογημένα κυρίαρχη) έκφραση του αντιιμπεριαλισμού.

Διαβάζουμε, λοιπόν, τα εξής καταπληκτικά: «Ο αντιαμερικανισμός δεν έχει ως μόνη πηγή την Αριστερά που ηττήθηκε στον εμφύλιο πόλεμο από την ορεινή πυροβολαρχία που εκχώρησαν οι ΗΠΑ στον εθνικό στρατό». Ας μη βιαστούμε να μάθουμε ποια άλλη πηγή έχει ο αντιαμερικανισμός, ενώ συμβαίνουν θαύματα! Το «θαύμα» μιας πυροβολαρχίας που κατατροπώνει την Αριστερά σε μια... σύντομη μάχη που κράτησε σχεδόν 4 χρόνια. Χρειάστηκαν, φυσικά, πολλά περισσότερα για να ηττηθεί η Αριστερά. Μόνο με το «Δόγμα Τρούμαν» χορηγήθηκαν 341 εκατ. δολάρια ως στρατιωτική και οικονομική βοήθεια για να «μην πέσει η χώρα στα χέρια του κομμουνισμού». Επίσης, τα εκατομμύρια δολάρια του σχεδίου Μάρσαλ (αυτού που ζήτησε εκ νέου ο Τσίπρας για να... βγούμε από τα μνημόνια!) και οι πρώτες βόμβες ναπάλμ που έπεσαν στην Ελλάδα βοήθησαν την... πυροβολαρχία. Μόνο στις τελευταίες επιχειρήσεις του Εμφυλίου τα αμερικανικά Hell-divers έριξαν περίπου 2.000 ρουκέτες και 114 ναπάλμ στα οχυρά του ΔΣΕ.

Όλα αυτά αναφέρονται ως «γεωπολιτική ευθύνη» των ΗΠΑ έναντι της Ελλάδας, την οποία, όταν ανέλαβαν μετά τον Β'ΠΠ, «πολλοί πέραν της Αριστεράς αισθάνθηκαν ότι απειλούνται. Οι Αμερικανοί απαίτησαν τον εξορθολογισμό και εκσυγχρονισμό του ελληνικού κράτους και της οικονομίας, ώστε η τεράστια οικονομική βοήθεια που παρείχαν να αξιοποιηθεί και να μην καλύπτει την οικονομική απληστία διεφθαρμένων μηχανισμών εξουσίας. Οι παρεμβάσεις τους και οι απαιτήσεις τους θορύβησαν το πολιτικό σύστημα που τρέφονταν από την υπανάπτυξη, το πελατειακό σύστημα και τη διαφθορά. Η καχυποψία της ελληνικής ιθύνουσας τάξης προς τις ΗΠΑ υπήρξε έκτοτε βασικό στοιχείο της μεταπολεμικής σκηνής στην Ελλάδα».

Τι μαθαίνει κανείς, έστω, μετά από πολλά χρόνια! Φαίνεται, όμως, ότι οι απαιτήσεις των Αμερι-

κανών... αντιεξουσιαστών, όπου προστέθηκαν και οι «αντιεξουσιαστές» της ΕΕ και κρατάνε κοντά 80 χρόνια, δεν ικανοποιήθηκαν ποτέ από την ελληνική ιθύνουσα τάξη. Παρά την «εξαέρωση» του αντιαμερικανισμού και τον «καθολικό» φιλοαμερικανισμό. Και, βέβαια, τώρα, η «θρυλική πυροβολαρχία», που νίκησε την Αριστερά, μετατρέπεται σε «τεράστια οικονομική βοήθεια», αλλά ο «προφέσορας» θεωρεί ότι κανείς δε θα καταλάβαινε την απάτη.

Μαθαίνουμε, επίσης, ότι οι ΗΠΑ διατηρούν πάντα μια ρεαλιστική γεωστρατηγική ισορροπία και μια αυτοσυγκράτηση, γεγονός που ενίοτε ξεσηκώνει το εγχώριο πολιτικό σύστημα. Αυτό συνέβη με το «Κυπριακό», το ίδιο συνέβη και με τη Χούντα. «Ισορροπία και αυτοσυγκράτηση», μάλλον, συνέβη στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, στην Κορέα, στο Βιετνάμ, στο Ιράκ, στη Γιουγκοσλαβία, στο Αφγανιστάν κ.λπ. και τώρα στην Ουκρανία. Τα αμέτρητα πραξικοπήματα στη Λατινική Αμερική, την Ασία και την Αφρική (Παραγουάη το '48, Ιράν το '53, Γουατεμάλα το '54, Κογκό το '60, Δομινικανή Δημοκρατία το '61, Ν. Βιετνάμ το '63, Βραζιλία το '64, Χιλή το '73, Ουρουγουάη το '73, αλλά και Μαϊντάν στην Ουκρανία το 2014 κ.λπ.) ήταν αποτέλεσμα της «ισορροπίας» και «αυτοσυγκράτησης» των ΗΠΑ! Στο «ελληνικό» πραξικόπημα, όμως, ήταν... αμέτοχες και απλώς σύναψαν διπλωματικές σχέσεις λόγω ψυχρού πολέμου, δηλαδή, λόγω και πάλι του... κομμουνισμού. Έκτοτε μας προστατεύουν οι μακελάρηδες των λαών από κάθε λογής κινδύνους.

Η σταδιακή «νίκη του φιλοαμερικανισμού» δεν έχει μόνο την «πρακτική, χρησιμοθηρική, ωφελιμιστική» διάσταση. Οι ΗΠΑ πρεσβεύουν και ηγούνται συγκεκριμένου αξιακού συστήματος: δημοκρατία, ελευθερία, ανθρώπινα και πολιτικά δικαιώματα, ευημερία και ανάπτυξη. Στην ίδια τους τη χώρα, βέβαια, το αμερικανικό όνειρο, σύμφωνα με το οποίο η σκληρή δουλειά σε κάνει από λαντζέρη δισεκατομμυριούχο, αποτελεί αμερικανικό εφιάλτη, που μετατρέπει εργαζόμενους σε αστέγους. Δεν τα γνωρίζουν, άραγε, όλα αυτά οι «προφέσορες»; Τι «προφέσορες» είναι τότε; Βέβαια, ούτε η Καϊλή ήξερα για το Κατάρ.

Τα αποσπάσματα που παρατίθενται είναι από το άρθρο του διδάκτορα Οικονομικών και Κοινωνικών Επιστημών στο Πανεπιστήμιο της Γενεύης Μελέτη Μελετόπουλου, με τίτλο «Από τον αντιαμερικανισμό στη συνειδητή συμμαχία», που δημοσιεύθηκε στον Οικονομικό Ταχυδρόμο στις 18 Μάρτη.

προσεγγίσεις